

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2013 r.

Druk nr 429

**MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Piotr SERAFIN**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy *Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie styczeń – czerwiec 2013 r. (przewodnictwo Irlandii w Radzie Unii Europejskiej)*.

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 12 sierpnia 2013 r.

Z wyrazami szacunku

(-) *Piotr Serafin*

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU RP O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ W OKRESIE STYCZEŃ – CZERWIEC 2013 R.

PRZEWODNICTWO IRLANDII W RADZIE UNII EUROPEJSKIEJ

Dokument przygotowany w związku z art. 3 ust. 1
ustawy z dnia 8 października 2010 r.
o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem
w sprawach związanych z członkostwem
Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej
(Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

1	WPROWADZENIE.....	3
2	ZNACZENIE PREZYDENCJI IRLANDZKIEJ DLA INTERESÓW POLSKI W UNII EUROPEJSKIEJ	4
3	DEBATA POLITYCZNA W UNII EUROPEJSKIEJ PODCZAS PREZYDENCJI IRLANDZKIEJ	8
4	AKTYWOSĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UNII EUROPEJSKIEJ	9
4.1	WIELOLETNIE RAMY FINANSOWE.....	9
4.2	POLITYKA SPÓJNOŚCI.....	11
4.3	STOSUNKI ZEWNĘTRZNE	14
4.3.1	Państwa objęte procesem rozszerzenia i polityką sąsiedztwa	14
4.3.2	Relacje z pozostałymi państwami trzecimi	17
4.3.3	Instrumenty polityki handlowej.....	22
4.3.4	Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony.....	24
4.3.5	Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna	25
4.4	SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE.....	26
4.4.1	Przyszłość Unii Gospodarczej i Walutowej.....	31
4.5	RYNEK WEWNĘTRZNY.....	32
4.6	BADANIA I ROZWÓJ	35
4.7	AGENDA CYFROWA.....	37
4.8	TRANSPORT.....	39
4.9	ENERGIA.....	43
4.10	POLITYKA KLIMATYCZNA	45
4.11	OCHRONA ŚRODOWISKA	46
4.12	WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI.....	49
4.13	SPRAWY WEWNĘTRZNE.....	50
4.14	POLITYKA ROLNA	54
4.15	POLITYKA RYBOŁÓWSTWA	59
4.16	ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA.....	63
4.17	ZDROWIE	71
4.18	EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT.....	73
4.19	KWESTIE INSTYTUCJONALNE	75
5	ZAŁĄCZNIKI.....	77

Niniejsza *Informacja* jest dziewiętnastym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie, przygotowanym wspólnie przez wszystkie ministerstwa i urzędy centralne, podsumowano działania realizowane przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej w okresie prezydencji irlandzkiej, tak aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w Unii Europejskiej. Analiza problemów przebiega w sposób przekrojowy, odnosząc się nie tylko do okresu irlandzkiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej podczas pierwszego półrocza 2013 roku, ale także wcześniejszych prac nad danym *dossier*. Wskazano również zadania wykraczające poza ramy końcowe prezydencji irlandzkiej, czyli do tych, które będą podejmowane przez prezydentkę litewską w drugim półroczu 2013 roku. Zgodnie z postulatami wnoszonymi przez Parlament opracowanie niniejsze odzwierciedla stanowisko Rządu zajmowane w trakcie tych prac. W *Informacji* zwrócono szczególną uwagę na postulaty i inicjatywy, które miały na celu realizację polskich interesów, przede wszystkim w odniesieniu do projektów o najpoważniejszych długofalowych konsekwencjach, zarówno w zakresie pozytywnych bodźców dla rozwoju gospodarczego, jak i elementów niosących ze sobą potencjalne zagrożenia. W dokumencie podkreślono ponadto działania prezydencji irlandzkiej w związku z obecną sytuacją ekonomiczno-finansową, która podobnie jak podczas wcześniejszych prezydencji wywierała wpływ na przebieg przewodnictwa. Głównym wyzwaniem, z jakim musiała zmierzyć się prezydencja irlandzka, było zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wyjścia z kryzysu. Szczególny nacisk starała się ona położyć na działania skierowane na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, zapewnienia stabilności finansowej w strefie euro oraz reformy sektora finansowego. W tym kontekście, warto zauważyć, że prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad najważniejszymi inicjatywami na rzecz rozwoju Unii Europejskiej. Przy analizie prezydencji irlandzkiej warto zauważyć, że była to już siódma prezydencja tego państwa, które tym samym mogło wykorzystać swoje doświadczenia z wcześniejszych lat.

Dwie pierwsze części podsumowują w syntetyczny sposób przebieg i dokonania prezydencji irlandzkiej na tle priorytetów Polski oraz debaty politycznej w Unii Europejskiej. Najobszerniejsza część III poświęcona jest natomiast opisowi działań podejmowanych w poszczególnych obszarach tematycznych.

W załącznikach zamieszczono informacje o transferach finansowych pomiędzy Polską a Unią Europejską, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegisłacyjnych Unii Europejskiej, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, przekazanych do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w pierwszej połowie 2013 roku. Podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczonego w załączniku nr 4) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Okres prezydencji irlandzkiej w Unii Europejskiej przypadł na trudny okres finalizacji negocjacji w Radzie w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych (WRF) 2014 – 2020, zaawansowanych prac nad kształtem polityk i programów Unii Europejskiej współfinansowanych z unijnego budżetu oraz dyskusji na temat przyszłości Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW). Program irlandzkiej prezydencji, oparty o trzy główne obszary priorytetowe, tj. *zapewnienie stabilności, inwestowanie w zrównoważone miejsca pracy i wzrost, Europa i świat*, stanowił w dużej mierze kontynuację dotychczasowych działań i inicjatyw. Powinien być także postrzegany w kontekście poszukiwania na poziomie Unii Europejskiej skutecznych mechanizmów przezwyciężenia kryzysu finansowego i gospodarczego oraz jego skutków, a także możliwości sprzyjania powrotowi gospodarki Unii Europejskiej na tory stabilnego rozwoju.

Aktywność Polski w pierwszym półroczu 2013 roku była uwarunkowana w znacznym stopniu doborem priorytetów przez prezydencję w wyżej wymienionych obszarach tematycznych i charakterem procesu decyzyjnego w Unii Europejskiej. Wynikała jednak również z potrzeby przeciwdziałania negatywnym trendom, które ujawniły się w tym okresie w inicjatywach podejmowanych zarówno przez instytucje Unii Europejskiej, jak i niektóre państwa członkowskie, a także antycypowania pewnych działań związanych z przyszłymi projektami o najważniejszym znaczeniu z punktu widzenia interesów Polski. Aktywność i zaangażowanie Polski koncentrowały się na realizacji kluczowych dla potrzeb rozwojowych kwestiach, dotyczących negocjacji w sprawie WRF 2014 – 2020 i powiązanych z nimi aktów prawnych określających przyszły kształt i zakres najważniejszych polityk i programów Unii Europejskiej. Polska należała też i należy do tej grupy państw, które konsekwentnie opowiadały się za dalszym pogłębieniem wspólnego rynku, broniły dotychczasowych osiągnięć procesu integracji, jak również wskazywały na konieczność utrzymania metody wspólnotowej jako mechanizmu gwarantującego dobrą współpracę i skuteczne osiągnięcie celów.

Kluczowym priorytetem Polski było zagwarantowanie pozytywnego rezultatu negocjacji w sprawie WRF, rozumianego jako zapewnienie odpowiedniej wysokości środków, które będą mogły zostać spożytkowane na główne cele rozwojowe Polski oraz ustalenie korzystnych podstawowych zasad ich wydatkowania. Satysfakcjonujące z punktu widzenia Polski porozumienie w Radzie udało się osiągnąć w lutym 2013 roku, szczególnie w zakresie wysokości środków funduszy prealokowanych, tzn. z polityki spójności i Wspólnej Polityki Rolnej. Ponadto, Polsce udało się utrzymać dotychczasowe stopy dofinansowania unijnego oraz kwalifikowalność VAT. Pod koniec prezydencji irlandzkiej udało się również uzyskać porozumienie z Parlamentem Europejskim. Wynegocjowany kompromis wychodzi naprzeciw głównym postulatam Parlamentu Europejskiego dotyczącym przeglądu WRF oraz zwiększenia elastyczności budżetu, czyli możliwości przesuwania niewykorzystanych w danym roku środków na kolejne lata budżetowe. W świetle interesów Polski, pozytywnie należy ocenić zapisy przewidujące przedstawienie przez Komisję Europejską rewizji WRF najpóźniej przed końcem roku 2016, jednakże bez naruszania podziału środków prealokowanych na państwa członkowskie.

Polska przywiązywała szczególną wagę do działań i przebiegu prac w szeroko rozumianym obszarze inwestowania w miejsca pracy i wzrost. W powiązaniu z procesem negocjacyjnym dotyczącym WRF Polska była aktywnie zaangażowana w prace nad przyszłym kształtem polityk, programów i instrumentów korzystających ze wsparcia budżetu unijnego. Finalny etap tych prac przypadł na okres irlandzkiej prezydencji. Dotyczyło to nie tylko kluczowych negocjacji w sprawie pakietu legislacyjnego dla polityki spójności oraz rozporządzeń z zakresu Wspólnej Polityki Rolnej, ze względu na wielkość dostępnych dla Polski środków finansowych, ale również programów wspierających badania i innowacje, przedsiębiorczość czy też rozwój infrastruktury, jak Horyzont 2020, program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME) czy instrument *Łącząc Europę*. Dotychczasowe rezultaty prac w powyższych obszarach należy ocenić pozytywnie z punktu widzenia interesów Polski jako państwa, dla którego priorytetem pozostaje z

jednej strony nadrobienie zaległości rozwojowych, z drugiej zaś wspieranie konkurencyjności i budowa nowoczesnej gospodarki opartej na wiedzy.

Polska uczestniczyła aktywnie w dyskusji na temat przyszłości UGW, prowadzonej w oparciu o opublikowane przez Komisję Europejską w marcu 2013 roku komunikaty w sprawie instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności (ang. *Convergence and Competitiveness Instrument*, CCI) oraz w sprawie koordynacji *ex ante* reform krajowych. Główną przesłanką podejmowanych przez Polskę działań jest dążenie, by projektowane mechanizmy i instrumenty obejmowały w miarę możliwości wszystkie państwa członkowskie. Polska popiera także co do zasady ideę koordynacji *ex ante* głównych reform gospodarczych w poszczególnych państwach członkowskich. Równocześnie, Polska dąży do zagwarantowania, by nowe rozwiązania nie doprowadziły do osłabienia już funkcjonujących mechanizmów koordynacji polityk gospodarczych w ramach Semestru Europejskiego.

Priorytetowym zagadnieniem dla Polski pozostaje również jednolity rynek i jego dalsza integracja. Polska postuluje likwidację utrzymujących się wciąż barier, a także wzmocnienie aktywności w obszarach o największym potencjale wzrostu, jak na przykład rynek cyfrowy. Ponadto, w trakcie prezydencji irlandzkiej opublikowany został również tzw. IV pakiet kolejowy obejmujący sześć projektów legislacyjnych mających na celu realizację jednolitego europejskiego obszaru kolejowego, który będzie miał dalekosiężne konsekwencje dla funkcjonowania tej gałęzi transportu w poszczególnych państwach członkowskich jak i w całej Unii Europejskiej. Prezydencja irlandzka podjęła prace tylko nad jednym elementem pakietu – projektem dyrektywy w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej. Osiągnięte w Radzie podejście ogólne wychodzi naprzeciw postulatowi Polski w odniesieniu do zachowania właściwej równowagi pomiędzy kompetencjami Agencji Kolejowej Unii Europejskiej (ERA) a uprawnieniami krajowego regulatora, jak również wydłużenia terminu transpozycji nowych przepisów. Natomiast w okresie następnym kilkunastu bądź nawet kilkudziesięciu miesięcy kolejnym prezydencjom przypadnie zadanie prowadzenia dyskusji na temat kwestii budzących największe kontrowersje, jak na przykład szczególnie problematyczne z punktu widzenia Polski propozycje dotyczące pełnego podziału pomiędzy zarządcą infrastruktury i przedsiębiorstwami kolejowymi, które prowadzić mogą do bardzo poważnych zmian strukturalnych w najważniejszych spółkach polskiego sektora kolejowego.

Jednocześnie, wraz z rosnącym doświadczeniem Polski jako członka Unii Europejskiej i aktywnego gracza w szeroko rozumianym procesie decyzyjnym, coraz większej wagi w ramach udziału w pracach na poziomie Unii Europejskiej nabiera kompleksowe oszacowanie potencjalnych skutków przyjmowanych regulacji, nie tylko dla gospodarki europejskiej jako całości, ale przede wszystkim dla poszczególnych państw członkowskich. W tym kontekście Polska jest szczególnie zaangażowana w dyskusję nad propozycjami, które mogą rodzić nieproporcjonalne koszty finansowe dla podmiotów gospodarczych lub budżetu państwa, a także wiązać się z negatywnymi skutkami społecznymi. W świetle intensyfikacji prac nad projektami o potencjalnie znaczących skutkach gospodarczych, szczególnego znaczenia nabrały prowadzone przez prezydencję irlandzką dyskusje nad kwestią oceny wpływu w Radzie, tzw. *Impact Assessment*. W ich wyniku przyjęto wypracowany przez grupę Mertens raport w sprawie wzmocnienia stosowania ocen wpływu w Radzie, który przewiduje między innymi większe zaangażowanie grup roboczych w analizę szerokiego spektrum konsekwencji omawianych projektów. Tym samym stwarza to możliwość państwom członkowskim sygnalizowania na jak najwcześniejszym etapie prac wszelkich wątpliwości i zastrzeżeń wobec przewidywanych efektów unijnej legislacji. Polska była jednym z najaktywniejszych uczestników dyskusji na temat ostatecznego kształtu raportu, postrzegając kwestię szerszego stosowania ocen wpływu jako kluczowy czynnik dla usprawnienia procesu stanowienia prawa. W kontekście oceny skutków projektów negocjowanych na forum Unii Europejskiej należy przywołać prowadzone przez prezydencję irlandzką negocjacje dotyczące projektu tzw. dyrektywy tytoniowej. Polska aktywnie uczestniczyła w tych negocjacjach, wskazując, że projekt obok niewątpliwie istotnych korzyści zdrowotnych niesie ze sobą także ryzyko istotnych negatywnych skutków nie tylko gospodarczych, ale także społecznych. Przyjęte przez Radę Unii Europejskiej w czerwcu 2013 roku podejście ogólne częściowo uwzględnia zgłaszane przez

Polskę wątpliwości i postulaty, jednakże wiele elementów nadal budzi zastrzeżenia (przede wszystkim zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów aromatyzowanych) wymagające dalszej dyskusji, dlatego całościowa ocena przedstawiona przez Polskę na forum Rady była negatywna.

Polska przywiązuje też szczególną wagę do swobód wspólnego rynku jako podstawy integracji. Z tego względu Polska starała się aktywnie przeciwdziałać w minionym półroczu niekorzystnym inicjatywom dotyczącym swobody świadczenia usług oraz przepływu pracowników na terytorium Unii Europejskiej. Kluczowe znaczenie miały prace nad projektem tzw. dyrektywy wdrożeniowej w sprawie delegowania pracowników, której celem jest poprawa stosowania i egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług. Rocznie z Polski delegowanych jest ponad 200.000 pracowników, co stanowi 20% ogółu delegowań w ramach Unii Europejskiej, a usługodawcy w Polsce nadal posiadają w różnych sektorach gospodarki przewagę konkurencyjną w porównaniu z krajami tzw. starej Unii Europejskiej. Regulacje prawne dotyczące delegowania mają zatem istotne znaczenie z punktu widzenia polskich przedsiębiorców realizujących usługi za granicą. Prace nad dyrektywą wdrożeniową trwają od marca 2012 roku, a sam projekt budzi szereg kontrowersji. W pierwszym półroczu 2013 roku dyskusja w Radzie koncentrowała się na elementach mogących skutkować dyskryminacją przedsiębiorców delegujących pracowników oraz prowadzić do sytuacji, w której dla wykonawcy bardziej bezpieczne i opłacalne stanie się zatrudnienie podwykonawcy z tego samego państwa. W opinii Polski swoboda świadczenia usług sprzyja konkurencyjności przedsiębiorstw i tworzeniu miejsc pracy, a w konsekwencji stanowi jeden z filarów rynku wewnętrznego. Dyrektywa wdrożeniowa powinna opierać się na dążeniu do zmniejszenia obciążeń administracyjnych i nie wprowadzać dodatkowych obostrzeń, które będą skutkować utrudnieniami w podejmowaniu działalności gospodarczej. Polska konsekwentnie prezentowała swoje negatywne stanowisko wobec proponowanego przez prezydencję kształtu dyrektywy oraz podejmowała intensywne działania na rzecz pozyskania poparcia dla swoich postulatów wśród pozostałych państw członkowskich, co uniemożliwiło przyjęcie przez Radę Unii Europejskiej w czerwcu podejścia ogólnego w sprawie projektu dyrektywy – prezydencja irlandzka przedstawiła jedynie raport z postępu prac. Niestety, mniej korzystny wynik przyniosły prace Parlamentu Europejskiego, gdyż przyjęty także w czerwcu raport Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych zawiera rozwiązania negatywnie oceniane przez Polskę.

Polska podjęła również intensywne działania związane z listem ministrów spraw wewnętrznych Niemiec, Niderlandów, Austrii i Wielkiej Brytanii dotyczącym nadużyć w zakresie swobody przepływu osób. Autorzy listu wskazali na zjawisko niewłaściwego korzystania ze swobody przepływu osób przez niektórych imigrantów z pozostałych państw członkowskich, szczególnie w odniesieniu do wykorzystywania świadczeń socjalnych i tzw. turystyki socjalnej. Ministrowie spraw wewnętrznych domagali się również podjęcia na poziomie Unii Europejskiej dyskusji na temat instrumentów służących przeciwdziałaniu tego typu zjawiskom. Polska jest zdania, że kryzys ekonomiczny i związana z nim sytuacja wewnętrzna w niektórych krajach nie mogą być pretekstem do uderzenia w fundamenty wspólnego rynku i traktatowe wolności. Jest to stałe stanowisko przekazywane partnerom Unii Europejskiej w relacjach bilateralnych. Ponadto, Polska podkreśla znaczące korzyści, jakie czerpie szereg państw członkowskich z napływu pracowników oraz wskazuje na problem dyskryminacji i nadużyć, jakich dopuszczają się pracodawcy, zwłaszcza wobec pracowników z krajów Europy Środkowej i Wschodniej.

Jako element szerszej dyskusji na temat swobody świadczenia usług oraz swobody przepływu osób należy również postrzegać niepokojące z polskiego punktu widzenia inicjatywy dotyczące harmonizacji socjalnej. Przykładem tego typu działań jest zapowiadana przez Komisję Europejską nowa propozycja mająca na celu nowelizację obecnie obowiązujących rozporządzeń w zakresie dostępu do rynku przewozów drogowych oraz dostępu do zawodu przewoźnika drogowego. Pracownicy wykonujący usługi kabotażowe podlegają przepisom dyrektywy o pracownikach delegowanych 96/71/WE, która przewiduje zagwarantowanie pracownikom delegowanym do pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej określonych minimalnych warunków zatrudnienia

tego państwa. Natomiast w świetle prac nad inicjatywą kabotażową może zostać dokonana próba wyłączenia kabotażu z zasad określonych w dyrektywie o pracownikach delegowanych, co może prowadzić do znacznego ograniczenia konkurencyjności przewoźników z państw członkowskich o niższych kosztach pracy. Polska podjęła szereg interwencji, zarówno w ramach kontaktów z Komisją Europejską jak i Parlamentem Europejskim, mających na celu zablokowanie tych niekorzystnych tendencji, postulując jednocześnie utrzymanie reguł wynikających z obowiązującej dyrektywy w sprawie delegowania pracowników, która gwarantuje właściwie zbilansowaną ochronę praw pracowniczych. Dotychczasowe działania Polski realizowane są z sukcesem, gdyż do końca prezydencji irlandzkiej Komisja Europejska nie przedłożyła zapowiadanej inicjatywy legislacyjnej.

W obszarze stosunków zewnętrznych szczególnego znaczenia w mijającym półroczu nabrały relacje handlowe Unii Europejskiej z państwami trzecimi. W tym kontekście ważnym wydarzeniem było posiedzenie Rady Europejskiej w dniu 8 lutego 2013 roku, w dużym stopniu poświęcone wspólnej polityce handlowej i stosunkom zewnętrznym Unii Europejskiej. Polska odnotowała ze szczególną aprobatą podkreślenie przez Radę Europejską zasady wzajemności w polityce handlowej Unii Europejskiej, przy równoczesnym zaakcentowaniu polityki wewnętrznej nakierowanej na wzmocnienie konkurencyjności gospodarki Unii Europejskiej w wymiarze globalnym, w tym wzmocnienie bazy przemysłowej Europy i jej pozycji w światowych łańcuchach wartości dodanej. Zagadnieniem priorytetowym dla irlandzkiej prezydencji było, przygotowanie do rozpoczęcia negocjacji w sprawie umowy o transatlantyckim partnerstwie handlowym i inwestycyjnym UE-USA (TTIP). W założeniu porozumienie to powinno posłużyć wzmocnieniu konkurencyjności obu partnerów w świetle obserwowanych globalnych trendów w rozwoju gospodarczym i dynamicznego wzrostu znaczenia regionu Azja-Pacyfik. Przyszła umowa pomiędzy Unią a Stanami Zjednoczonymi, obejmująca dostęp do rynku, kwestie regulacyjne i bariery pozataryfowe oraz nowe płaszczyzny współpracy, jak na przykład prawa własności intelektualnej, doprowadziłaby do stworzenia największej strefy wolnego handlu na świecie, stymulującej wzrost gospodarczy oraz pozytywnie wpływającej na pozycję geopolityczną umawiających się stron. W trakcie dyskusji nad mandatem negocjacyjnym, który został ostatecznie uzgodniony przez państwa członkowskie Unii Europejskiej w czerwcu 2013 roku, Polska popierała szeroki i ambitny zakres przyszłego porozumienia, przy jednoczesnym podkreślaniu konieczności uwzględnienia kwestii szczególnie wrażliwych, jak niektóre towary w sektorze rolnym czy też GMO. Ponadto, Polska przyłączyła się do grupy państw postulujących wyłączenie usług audiowizualnych z negocjacji TTIP i wskazujących na konieczność ochrony różnorodności kulturowej Europy.

W trakcie prezydencji irlandzkiej Unia Europejska miała w dalszym ciągu problem z uzyskaniem społecznego poparcia dla swoich działań i instytucji. Nadal jest kojarzona - zwłaszcza na południu Europy - z niepopularnymi decyzjami wymuszonymi przez politykę oszczędności, pozostającymi w nierównowadze wobec działań obliczonych na pobudzenie wzrostu gospodarczego. W dyskusji obecne są opinie, że w związku z pracami nad pogłębieniem współpracy zawężonej do państw strefy euro („Europa dwóch prędkości”) rozpadowi ulegają podstawy integracji europejskiej, takie jak wspólne instytucje, wspólny budżet i wspólny rynek. Są też opinie odmienne od tak zarysowanej pesymistycznej wizji stanu Unii Europejskiej. Wskazuje się w nich na minięcie momentu zagrożenia dla strefy euro (czy wręcz całej Unii Europejskiej) w konsekwencji decyzji Europejskiego Banku Centralnego o obietnicy nieograniczonej interwencji na wtórnym rynku obligacji, kontynuację prac nad reformami UGW, uzgodnienie kompromisu w sprawie WFR na lata 2014-2020, postępujące (choć nie bez przeszkód) prace nad rozszerzeniem Unii Europejskiej, czy rozpoczęcie negocjacji nad transatlantyckim porozumieniem o wolnym handlu i inwestycjach, które w ocenie niektórych ekspertów może stać się wydarzeniem o przełomowym znaczeniu politycznym i gospodarczym na arenie międzynarodowej.

Na takim tle w trakcie prezydencji irlandzkiej nie pojawiła się w Unii Europejskiej nowa całościowa polityczna wizja docelowego kształtu integracji, czy też nowa narracja, która mogłaby stanowić fundament odnowienia projektu europejskiego. Głosy federalistów są obecne między innymi w Parlamencie Europejskim, ale nie wywierają wielkiego wpływu na główny nurt debaty. Najczęściej wskazywanym kierunkiem rozwoju integracji europejskiej jest jej hybrydowość - z elementami federalnymi i narodowymi. Pomimo pojawiających się niekiedy głosów o konieczności rozpoczęcia procesu rewizji unijnych traktatów nadal brakuje w tej sprawie konsensusu państw członkowskich, a trwające reformy UGW będą przynajmniej do końca bieżącej kadencji instytucji Unii Europejskiej prowadzone w oparciu o istniejące zapisy traktatowe. Nieuniknione staje się coraz ściślejsze koordynowanie polityk gospodarczych państw członkowskich. Utrzymuje się jednak napięcie dotyczące kwestii fundamentalnych, w tym pożądanego zakresu ingerencji instytucji europejskich (głównie Komisji Europejskiej) w prerogatywy państw narodowych, dotyczące na przykład kształtowania własnych polityk budżetowych, czy wskazywania obszarów niezbędnych reform. Interesującym wątkiem debaty o politycznym wymiarze integracji europejskiej były w trakcie prezydencji irlandzkiej kwestie legitymizacji demokratycznej Unii Europejskiej (w tym pożądanej skali zaangażowania parlamentów narodowych w problematykę europejską), jako części składowej działań na rzecz urzeczywistnienia UGW. W pierwszym półroczu 2013 roku na sile przybrała dyskusja nad innym wątkiem dotyczącym politycznego wymiaru integracji europejskiej, jakim jest przestrzeganie zasad praworządności (ang. *rule of law*) i demokracji przez państwa członkowskie Unii Europejskiej.

W debacie o politycznym kształcie Unii Europejskiej przedstawiciele polskiego rządu w trakcie prezydencji irlandzkiej prezentowali stanowisko zakładające konieczność prowadzenia reform Unii Europejskiej w oparciu o obowiązujący reżim traktatowy, postulowali wzmocnienie roli Komisji Europejskiej i metody wspólnotowej, argumentowali na rzecz zachowania otwartości rozwiązań przyjmowanych w ramach reformy UGW na państwa zobowiązane do przyjęcia wspólnej waluty (ang. *pre-ins*) i apelowali o uwzględnianie w pracach nad koncepcjami rozwoju Unii Europejskiej również kwestii niezwiązanych bezpośrednio z kryzysem w strefie euro, takich jak polityka rozszerzenia Unii Europejskiej, Europejska Polityka Sąsiedztwa, czy Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony.

Państwem w największym stopniu nadającym ton debacie o przyszłości integracji europejskiej pozostają Niemcy. Ważną okolicznością wpływającą na pozycję Niemiec w Unii Europejskiej są zbliżające się wybory parlamentarne (22 września 2013 roku) Mimo braku fundamentalnych różnic między chadecją a socjaldemokratami w ofertach programowych dotyczących polityki europejskiej, tempo prac nad reformami UGW osłabło w oczekiwaniu na rozstrzygnięcia wyborcze w tym kraju. Nierównowaga w tandemie niemiecko-francuskim, tradycyjnie liderującym w Unii Europejskiej, pogłębia się na niekorzyść Francji. Mimo to, w pierwszym półroczu 2013 roku Francja była aktywna

w dyskusji o dalszej integracji europejskiej, czemu dawała wyraz w kolejnych wystąpieniach Prezydenta F. Hollande'a. Ważnym wydarzeniem było uzgodnienie przez Berlin i Paryż wspólnego wkładu do prac czerwcowej Rady Europejskiej.

Szczególne znaczenie dla sytuacji politycznej w Unii Europejskiej w pierwszym półroczu 2013 roku miał kontekst brytyjski. W wystąpieniu wygłoszonym w styczniu 2013 roku premier D. Cameron ogłosił intencję przeprowadzenia referendum, którego konsekwencją może być opuszczenie Unii Europejskiej przez Wielką Brytanię. Nie uruchomiło to jednak procesu prowadzącego do zmian traktatowych, na jakich zależy rządowi Wielkiej Brytanii, ani nie stało się początkiem szerszej tendencji odśrodkowej w Unii Europejskiej.

4 AKTYWÓŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UNII EUROPEJSKIEJ

4.1 WIELOLETNIE RAMY FINANSOWE

Priorytetem prezydencji irlandzkiej w zakresie Wieloletnich Ram Finansowych (WRF) było osiągnięcie porozumienia w negocjacjach z Parlamentem Europejskim. Od wyniku tego uzależniony był przebieg prac nad nowymi ramami dla głównych polityk Unii Europejskiej oraz terminowe wdrożenie programów finansowanych ze środków Unii Europejskiej. Jednocześnie na szczeblu bardziej szczegółowym negocjowane były rozporządzenia w sprawie zasad finansowania poszczególnych polityk sektorowych (75 projektów aktów legislacyjnych).

Z punktu widzenia Polski priorytetem w tej części negocjacji było ich jak najszybsze zakończenie oraz uniknięcie rozwiązań, które groziłyby środkom zarezerwowanym dla Polski w ramach programów współ-zarządzanych, to jest Polityki Spójności i Wspólnej Polityki Rolnej. Polska zabiegała także, by poszczególne rozwiązania w zakresie dostępu do tych środków nie były gorsze niż w obecnej perspektywie. Już na początku prezydencji irlandzkiej, w lutym 2013 roku, satysfakcjonujące Polskę porozumienie zostało zaakceptowane przez szefów państw i rządów podczas szczytu Rady Europejskiej.

Przywódcy unijni przyjęli budżet w wysokości 960 mld EUR¹ (środki na zobowiązania), co stanowi 1% dochodu narodowego brutto (DNB) Unii Europejskiej oraz 908,4 mld EUR (środki na płatności), co stanowić będzie 0,95% DNB Unii Europejskiej. WRF na lata 2014-2020 zostały zmniejszone o prawie 40 mld EUR w odniesieniu do perspektywy 2007-2013 (spadek o 3,7%). W sytuacji zmniejszonego budżetu unijnego alokacje dla Polski wzrosną o 4,5 mld EUR (ponad 4%) z 101,5 do 106 mld EUR. W tym koperta na politykę spójności wzrośnie z 69 do 72,9 mld EUR, czyli o ponad 5%. Udział Polski w budżecie polityki spójności będzie wynosił 23%. Środki na Wspólną Politykę Rolną dla Polski wzrosną z 26,9 do 28,5 mld EUR, czyli o prawie 6%.

Zgodnie z Traktatem z Lizbony uzgodnione przez Radę Europejską porozumienie wymagało zgody Parlamentu Europejskiego. W przypadku braku zgody Parlamentu Europejskiego, Unię Europejską czekałyby prowizoria budżetowe, co oznacza, że w 2014 roku pułapy WRF pozostałyby takie same jak 2013 roku powiększone o 2% wskaźnik inflacji. Niemniej jednak stosowanie prowizorium byłoby potężną komplikacją dla finansowania programów wieloletnich, a także stawiało pod znakiem zapytania możliwość znalezienia potrzebnej większości w Radzie do przyjęcia nowych podstaw prawnych, niezbędnych do funkcjonowania instrumentów budżetu Unii Europejskiej.

W związku z tym, na okres prezydencji irlandzkiej przypadły przede wszystkim prace związane z osiągnięciem tego porozumienia na bazie konkluzji Rady Europejskiej. Było to zadanie bardzo trudne ze względu na ambicje wszystkich instytucji, jednak w trakcie całego procesu Polska starała

¹ Ta i dalsze kwoty WRF wymienione w tej Informacji – w cenach stałych z 2011 roku.

się konstruktywnie wspierać prezydencję w jej podejściu do negocjacji. W obliczu już wcześniej prezentowanych przez Parlament Europejski postulatów występowały uzasadnione obawy, że będzie on kontestował kompromis Rady Europejskiej. Parlament Europejski krytykował przede wszystkim zbyt głębokie cięcia w uzgodnionej propozycji (w szczególności w zakresie płatności), grożąc możliwością zawetowania perspektywy finansowej. Kluczowymi sprawami do ustalenia między Radą i Parlamentem Europejskim były kwestie odpowiedniej elastyczności budżetu (tj. możliwości przesuwania środków między działami oraz z roku na rok) oraz rewizja WRF. W przyjętej 13 marca 2013 roku rezolucji Parlament Europejski odrzucił porozumienie budżetowe wynegocjowane na lutym szczyście Unii Europejskiej. Rezolucja miała charakter polityczny i nie oznaczała w sensie proceduralnym odrzucenia projektu budżetu. Choć jej forma była ostra, to pozwalała ona na optymizm w kwestii możliwości wypracowania ostatecznego porozumienia. Znaczna część postulatów Parlamentu Europejskiego była zbieżna z interesem Polski. Z tej perspektywy istotne były przede wszystkim dwie kwestie. Pierwsza dotyczyła uzupełnienia środków budżetowych w roku 2013 tak, by zapewnić pokrycie w tym roku wszystkich niezrealizowanych płatności z 2012 roku. Parlament Europejski zagroził, że nie rozpocznie negocjacji w sprawie WRF 2014-2020, dopóki Komisja Europejska nie przedstawi propozycji nowelizacji budżetu Unii Europejskiej na 2013 rok oraz, że ich nie zakończy do czasu przyjęcia tej nowelizacji przez Radę i Parlament Europejski. Drugim elementem był postulat zwiększenia elastyczności budżetu, czyli między innymi możliwości przesuwania niewykorzystanych w jednym roku środków na kolejne lata budżetowe. Taka forma elastyczności byłaby korzystna z punktu widzenia beneficjentów budżetu europejskiego, w tym Polski.

W związku z postulatem zwiększenia płatności w 2013 roku, 27 marca 2013 roku Komisja Europejska opublikowała projekt budżetu korygującego na 2013 roku, w którym proponowała wzrost płatności (a zatem i składek) o 11,2 mld EUR. W związku z większym spowolnieniem gospodarczym kraje strefy euro szukały dodatkowych cięć w budżetach narodowych, a w konsekwencji były niechętne zwiększaniu składek do budżetu Unii Europejskiej. Z uwagi na sceptyczne podejście płatników netto i niektórych państw członkowskich objętych kryzysem co do kwoty, Rada Unii Europejskiej podjęła dwuetapowe podejście do tego problemu. Porozumienie w tej kwestii zostało osiągnięte podczas posiedzenia ECOFIN w dniu 14 maja 2013 roku.

Formalne negocjacje WRF z Parlamentem Europejskim rozpoczęły się 13 maja 2013 roku spotkaniem, podczas którego przedstawiciele Parlamentu Europejskiego przedstawili swoje uwagi do proponowanych przez Komisję Europejską projektów Porozumienia Międzyinstytucjonalnego i Rozporządzenia o WRF. Przedstawione poprawki w znaczący sposób wybiegały jednak poza zakres przyjętej w marcu rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie WRF.

Na przestrzeni całego procesu, najważniejszymi kwestiami były klauzula rewizyjna i elastyczność, przy czym ten drugi obszar, w opinii Polski, był polem, na którym Rada mogła pójść na największe ustępstwa względem Parlamentu Europejskiego. Polska przedstawiała stanowisko, iż ewentualna rewizja nie powinna dotyczyć wydatków polityk, które są prealokowane na państwa (spójność i WPR).

Ostateczne porozumienie na linii Rada-Parlament w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych udało się osiągnąć tuż przed rozpoczęciem czerwcowej Rady Europejskiej. Wynegocjowane porozumienie zawiera przepisy zobowiązujące Komisję Europejską do przedstawienia rewizji WRF najpóźniej przed końcem 2016 roku. Nie powinno to jednak naruszać podziału środków prealokowanych na państwa członkowskie.

Ponadto, udało się osiągnąć zgodę w kwestii elastyczności w budżecie Unii Europejskiej, zakładającą, że środki niewykorzystane poniżej pułapu zobowiązań i płatności w danym roku będą włączane do ogólnego marginesu dla zobowiązań i ogólnego marginesu dla płatności. Możliwe będzie też przesuwanie środków pomiędzy działami (w celu koncentracji alokacji w pierwszych latach perspektywy na programach promujących wzrost gospodarczy i zatrudnienie, w szczególności zatrudnienie młodzieży), jednak kwoty podlegające przesunięciom mają być w pełni

rekompensowane przez przesunięcia pomiędzy działami, tak aby pozostawić bez zmian całkowite roczne pułapy na lata 2014-2020 oraz całkowite alokacje na działy lub poddziały w tym okresie.

W kwestii reformy systemu zasobów własnych przyjęto deklarację, zgodnie z którą powołana zostanie grupa wysokiego szczebla składająca się z przedstawicieli Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Rady, która dokona ogólnego przeglądu systemu zasobów własnych. Pierwsze wnioski mają być gotowe pod koniec 2014 roku. Postęp prac będzie oceniany na poziomie politycznym w trakcie regularnych spotkań (przynajmniej raz na 6 miesięcy). W 2016 roku odbędzie się międzyinstytucjonalna konferencja w celu oceny wyników tej pracy.

Ponadto, Parlamentowi Europejskiemu udało się uzyskać wpisanie do Rozporządzenia o WRF przepisu, zgodnie z którym podczas śródterminowej rewizji WRF Komisja Europejska zweryfikuje możliwość dopasowania długości kolejnej perspektywy finansowej do cykli politycznych instytucji unijnych.

W ocenie Polski wynegocjowane zapisy wydają się być dobrym kompromisem zarówno dla Parlamentu Europejskiego, jak i dla Rady. Zgodnie z osiągniętym porozumieniem WRF na lata 2014-2020 stanowią balans interesów różnych państw członkowskich i polityk oraz spełniają oczekiwania Parlamentu Europejskiego. Osiągnięte porozumienie respektuje polskie interesy i nie zmienia istotnych dla Polski parametrów porozumienia szefów państw i rządów z lutego 2013 roku. Za sukces należy uznać zakończenie negocjacji do końca prezydentury irlandzkiej oraz fakt, iż uzgodniona klauzula przeglądowa nie zagraża ustaleniom w sprawie środków prealokowanych na państwa członkowskie.

4.2 POLITYKA SPÓJNOŚCI

Polityka spójności i przepisy wspólne dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych (EFSI)²

Celem prezydentury irlandzkiej w obszarze pakietu legislacyjnego dla polityki spójności i przepisów wspólnych dla EFSI na okres 2014-2020 było przyjęcie brakujących stanowisk Rady oraz kontynuacja i zakończenie negocjacji między Radą a Parlamentem Europejskim do końca czerwca 2013 roku. W ogólnym rozliczeniu minionego półrocza należy odnotować istotne postępy w negocjacjach, ale prezydentury irlandzkiej nie udało się w pełni zrealizować zakładanego planu i w rezultacie zadanie zakończenia negocjacji z Parlamentem Europejskim będzie należało do prezydentury litewskiej. Podczas prezydentury irlandzkiej pracowano nad rozstrzygnięciem wielu kwestii o wysokiej randze politycznej (np. warunkowość makroekonomiczna, minimalne udziały Europejskiego Funduszu Społecznego w alokacji polityki spójności, koncentracja tematyczna) w ramach Rady, a także w negocjacjach trilogowych z Parlamentem Europejskim. Równolegle kontynuowano prace nad kompromisem między Radą a Parlamentem w wielu kwestiach technicznych, których rozstrzygnięcie było konieczne do przygotowywania projektów Umów Partnerskich i programów w państwach członkowskich i regionach. To zadanie wymagało dużych umiejętności negocjacyjnych, dyplomatycznych, organizacyjnych oraz pogłębionej wiedzy merytorycznej. Chociaż bilans osiągnięć jest korzystny dla Polski, to jednak rezultat wymagał od Polski i innych partnerów dużo większego wysiłku niż podczas poprzednich prezydentur w zakresie wypracowywania konkretnych propozycji i pozyskiwania dla nich poparcia wśród innych państw członkowskich, Komisji Europejskiej oraz europarlamentarzystów.

² Warto tutaj przypomnieć, że w ramach negocjacji dotyczących polityki spójności rozstrzygane są kwestie dotyczące nie tylko Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, ale również Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, ponieważ przepisy wspólne dla tych pięciu funduszy są zawarte w jednym rozporządzeniu. Podczas prezydentury cypryjskiej podjęto decyzję o stworzeniu dla nich wspólnej nazwy – Europejskie Fundusze Strukturalne i Inwestycyjne (EFSI).

Przyjmując (COREPER II, 20 lutego 2013 roku) stanowisko do preambuły, definicji, przepisów końcowych i przejściowych rozporządzenia ramowego dla EFSI, pozostałych rozporządzeń polityki spójności oraz do rozporządzenia Europejskich Ugrupowań Współpracy Terytorialnej (EUWT), Rada zakończyła opracowywanie swojego wstępnego stanowiska do wszystkich kwestii, które można było uzgodnić bez porozumienia politycznego w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych. Dlatego po decyzjach lutowej Rady Europejskiej, przystąpiono niezwłocznie do odzwierciedlenia porozumienia w sprawie WRF w odpowiednich artykułach pakietu legislacyjnego dla polityki spójności. Odpowiednie wstępne stanowisko Rady zostało przyjęte w dniu 24 kwietnia 2013 roku przez COREPER II. Należy tutaj zaznaczyć, że postanowienia Rady Europejskiej w zakresie polityki spójności, które zostały utrzymane w toku negocjacji z Parlamentem Europejskim, realizują wiele postulatów Polski:

- utrzymanie obecnych przepisów w zakresie kwalifikowalności VAT,
- zasada automatycznego anulowania zobowiązań w formule $n+3$,
- korzystne przepisy dotyczące alokacji dla województwa mazowieckiego (jako regionu opuszczającego kategorię regionów najbardziej potrzebujących),
- utrzymanie do końca roku 2016 kopert narodowych w tej części alokacji Funduszu Spójności, która zostanie przesunięta do instrumentu „Łącząc Europę”,
- utworzenie nowego instrumentu – Inicjatywy na rzecz Zatrudnienia Młodzieży – z którego będą mogły skorzystać również niektóre polskie regiony,
- utrzymanie 85% poziomu dofinansowania unijnego dla regionów słabiej rozwiniętych, Funduszu Spójności i instrumentu „Łącząc Europę” oraz 80% dla regionów wychodzących z kategorii naj słabiej rozwiniętych, takich jak Mazowsze,
- wprowadzenie do warunkowości makroekonomicznej limitów sankcji z tytułu niespełnienia warunków z zakresu korekty nadmiernego deficytu i nierównowag makroekonomicznych.

Po przyjęciu przez COREPER II w dniu 26 czerwca 2013 roku stanowiska Rady do załącznika III bis do rozporządzenia ramowego dla EFSI, który zawiera metodologię alokacji, jedynym elementem pakietu legislacyjnego dla polityki spójności na okres 2014-2020, do którego Rada nie przyjęła stanowiska przed zakończeniem prezydencji irlandzkiej pozostała warunkowość makroekonomiczna.

Równolegle kontynuowane były negocjacje pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim nad poszczególnymi blokami negocjacyjnymi dotyczącymi EFSI, w tym przepisy dotyczące wyłącznie polityki spójności. Pierwszy wstępny kompromis (w zakresie programowania strategicznego) został przyjęty pod koniec prezydencji cypryjskiej, a prezydencja irlandzka dodała do niego wstępne kompromisy w zakresie:

- Wspólnych Ram Strategicznych, instrumentów rozwoju terytorialnego i rozporządzenia dla Europejskiej Współpracy Terytorialnej (COREPER II, 24 kwietnia 2013 roku);
- kwalifikowalności, monitoringu i ewaluacji, informacji i komunikacji (COREPER II, 30 maja 2013 roku);
- rozporządzeń dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności, Europejskiej Współpracy Terytorialnej, Europejskich Ugrupowań Współpracy Terytorialnej, a także przepisów w zakresie operacji generujących dochód, pomocy technicznej, zarządzania i kontroli oraz minimalnych udziałów Europejskiego Funduszu Społecznego (COREPER II, 26 czerwca 2013 roku).

W ogólnym bilansie wyżej wymienione rozstrzygnięcia należy uznać za pozytywne z punktu widzenia interesów Polski, która wciąż należy do najaktywniejszych państw członkowskich w tych negocjacjach i wywiera znaczny wpływ na ostateczny kształt stanowisk Rady i wstępnych kompromisów między współprawodawcami. Warto podkreślić, że zaangażowanie Polski podczas negocjacji za poprzednich prezydencji zapoczątkowało w ostatnim półroczu podczas negocjacji kompromisów między Radą a Parlamentem Europejskim. Istotną rolę wciąż odgrywa współpraca w ramach Grupy Wyszehradzkiej, która została w nieformalny sposób rozszerzona o Słowenię i Chorwację. Wśród najważniejszych osiągnięć Polski należy wskazać:

- W stanowisku Rady: wzmocnienie przepisów wyznaczających ramy debaty strategicznej na forum unijnym na temat postępów w realizacji EFSI i przyspieszenie procedury zmiany programów operacyjnych w związku z realokacją rezerwy wykonania w 2019 roku.
- We wstępnych kompromisach Rady i Parlamentu Europejskiego: umożliwienie przeprowadzania ewaluacji wspólnych dla wszystkich EFSI, wprowadzenie progów 150 000 EUR dla operacji Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i 200 000 EUR dla operacji z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w przypadku kontroli proporcjonalnej, utrzymanie zaproponowanych przez Polskę ryczałtowej metody obliczania dochodowości dla operacji generujących dochód oraz zasad dotyczących dużych projektów. Również w zakresie przepisów Europejskiej Współpracy Terytorialnej i Europejskich Ugrupowań Współpracy Terytorialnej, utrzymane zostały decyzje forsowane przez Polskę. W szczególności, miało to miejsce w obszarach: koncentracja tematyczna oraz zarządzanie i kontrola.

Warto również zwrócić uwagę na wstępny kompromis między Radą a Parlamentem Europejskim na temat minimalnych udziałów EFS. Oryginalna propozycja była dla Polski (i wielu państw członkowskich) bardzo niekorzystna i zakładała przeznaczenie 25% alokacji polityki spójności na EFS na poziomie unijnym (ta propozycja była szczególnie niekorzystna dla Mazowsza, które – jako region bardziej rozwinięty – musiałoby przeznaczyć na EFS aż 52% swojej alokacji). Ostatecznie uzgodniony kompromis między Radą a Parlamentem Europejskim obniżył ten poziom do 23,1% i wprowadził metodę ustalania indywidualnych udziałów dla poszczególnych państw członkowskich powiązaną z dystansem danego państwa od celu Europa 2020 dotyczącego poziomu zatrudnienia. W przypadku Polski oznacza to, że alokacja na EFS w następnym okresie programowania zostanie zwiększona kosztem EFRR o około 1 mld EUR w porównaniu ze wstępnymi założeniami dotyczącymi zaprogramowania wsparcia z EFS w Polsce na lata 2014-2020. Chociaż Polska dążyła do utrzymania obecnego udziału EFS w kopercie narodowej, to jednak ten wstępny kompromis między Radą a Parlamentem Europejskim należy uznać za najlepszy, jaki można było uzyskać w danych warunkach politycznych.

Oprócz negocjacji pakietu legislacyjnego dla polityki spójności na następny okres programowania, prezydencja irlandzka rozpoczęła negocjacje zmian w rozporządzeniu ogólnym 1083/2006 dla funduszy polityki spójności na obecny okres programowania 2007-2013 na podstawie propozycji Komisji Europejskiej opublikowanej w dniu 21 maja 2013 roku (COM(2013)301). Przewiduje ona rozszerzenie zwiększonego współfinansowania dla państw członkowskich zagrożonych poważnymi trudnościami związanymi z ich stabilnością finansową (tzw. *top-up*) oraz wydłużenie terminu anulowania zobowiązań z n+2 na n+3 dla zobowiązań z lat 2011 i 2012 dla Rumunii i Słowacji.

Pierwsza propozycja przewiduje kontynuację dokonywania przez Komisję zwiększonych płatności na rzecz państw otrzymujących unijne wsparcie antykrzysowe w ramach programów dostosowań makroekonomicznych aż do końca obecnej perspektywy. Do tej pory siedem państw otrzymało taką pomoc finansową, tj. Cypr, Węgry, Rumunia, Łotwa, Portugalia, Grecja i Irlandia (zwane dalej „państwami objętymi programem”). Węgry, Rumunia i Łotwa nie są już objęte programem dostosowawczym. Warto przypomnieć, że taki mechanizm został wprowadzony na początku 2012 roku, jako rezultat negocjacji podczas polskiej prezydencji. Jego zastosowanie nie ma wpływu na całkowitą sumę przyznanych tym państwom alokacji na lata 2007-2013 – płatności będą wypłacane przez Komisję Europejską do momentu osiągnięcia poziomu 95% alokacji, jak w przypadku każdego innego państwa członkowskiego. Druga propozycja jest konsekwencją postanowień Rady Europejskiej w sprawie WRF podjętych na posiedzeniu w dniach 7-8 lutego 2013 roku. Wówczas Słowacja i Rumunia zgodziły się na zrezygnowanie z walki o większe koperty narodowe z tytułu polityki spójności na przyszły okres programowania pod warunkiem, że zostanie znaleziony sposób na uniknięcie anulowania zagrożonych zobowiązań z obecnego okresu programowania – zostało to wyrażone w punkcie 87 przyjętych w lutym 2013 roku konkluzji Rady Europejskiej. W ocenie Komisji nie ma innego sposobu na uniknięcie anulowania zobowiązań Słowacji i Rumunii niż wydłużenie z n+2 do n+3 dla zobowiązań z lat 2011 i 2012.

Chociaż Polska nie należy do państw członkowskich, których zobowiązania są zagrożone zasadą anulowania zobowiązań, ale dostrzegając istotne przesłanki merytoryczne, Polska poparła postulaty innych państw członkowskich (Czechy, Grecja, Węgry, Malta, Portugalia, Słowenia, Hiszpania, Luksemburg i Chorwacja), aby rozciągnąć drugą propozycję również na inne państwa członkowskie.

Instrument „Łącząc Europę”

Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” (ang. *Connecting Europe Facility*, CEF) został uzgodniony w ramach pierwszego czytania podczas nieformalnego trilogu w dniu 27 czerwca 2013 roku (ostateczne zatwierdzenie wyników trilogu przez COREPER I miało miejsce już podczas prezydencji litewskiej w dniu 10 lipca 2013 roku). Wynik porozumienia będzie przedmiotem głosowania plenarnego w Parlamencie Europejskim prawdopodobnie we wrześniu 2013 roku. W toku negocjacji uwzględniono postulaty Polski dotyczące:

- utrzymania zapisów dotyczących kwalifikowalności podatku VAT w części dotyczącej Funduszu Spójności, gdy nie podlega on odzyskaniu na mocy krajowego ustawodawstwa dotyczącego VAT,
- utrzymania możliwości finansowania z puli środków transferowanych z Funduszu Spójności jedynie projektów transportowych (projekty synergiczne możliwe do finansowania ze środków puli ogólnej),
- zagwarantowanie, że instrumenty finansowe nie będą obligatoryjne w ramach puli środków transferowanych z Funduszu Spójności.

Nie uwzględniono polskich postulatów dotyczących części VI załącznika do CEF, którego celem jest ustalenie procentowego podziału środków CEF na poszczególne typy projektów transportowych. Polska od początku proponowała odrzucenie części VI załącznika w całości bądź wyłączenie spod jego działania puli transferowanej z Funduszu Spójności. W zakresie transportu utrzymana została również postulowana przez Polskę możliwość finansowania działań mających na celu rehabilitację linii kolejowych. Uzgodniony kompromis uwzględnia także zgłaszane przez Polskę propozycje dotyczące przebiegu korytarzy kolejowych w załączniku I oraz V. W odniesieniu do sektora energii, Polska jako korzystne postrzega przyjęte rozwiązania w zakresie podziału środków pomiędzy projekty gazowe i elektroenergetyczne czy też stosowania instrumentów finansowych. W odniesieniu do części telekomunikacyjnej rozporządzenia w tekście kompromisowym utrzymane zostały motywy 23 i 23a dotyczące możliwości finansowania sieci szerokopasmowych, o co zabiegała Polska.

4.3 STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

4.3.1 Państwa objęte procesem rozszerzenia i polityką sąsiedztwa

Rozszerzenie

Polska popierała prezydencję irlandzką, która uznała rozszerzenie Unii Europejskiej za jeden ze swoich priorytetów. Również całe Trio Irlandia-Litwa-Grecja nadaje tej problematyce priorytetowy charakter.

Polska z zadowoleniem przyjęła przedstawiony przez Komisję Europejską 26 marca 2013 roku ostatni raport monitorujący przygotowanie Chorwacji do członkostwa, uznający, iż spełnia ona stawiane jej warunki i wymagania. 12 lutego 2013 roku. Polska zakończyła proces ratyfikacji traktatu akcesyjnego Chorwacji, przekazując dokument ratyfikacyjny depozytariuszowi (Włochy). Polska podjęła decyzję o otwarciu polskiego rynku pracy dla obywateli Chorwacji. Elementem politycznego wsparcia Chorwacji była wizyta prezydenta B. Komorowskiego w tym kraju (13-14 maja 2013 roku).

W okresie prezydencji irlandzkiej najważniejsze znaczenie dla Polski miało: odblokowanie i przyspieszenie negocjacji akcesyjnych z Turcją, kontynuowanie negocjacji przez Czarnogorę i Islandię, właściwa kontynuacja przygotowań Macedonii, Serbii i Kosowa do decyzji czerwcowej Rady Europejskiej w sprawie negocjacji akcesyjnych (Macedonia, Serbia) oraz w sprawie zawarcia umowy

o stabilizacji i stowarzyszeniu (Kosowo). W tym kontekście, Polska z zadowoleniem powitała i poparła decyzję o otwarciu, po ponad dwóch latach, negocjacji z Turcją w nowym rozdziale (22 - polityka regionalna i koordynacja instrumentów strukturalnych) oraz kontynuację przez to państwo reform wewnętrznych (na przykład przyjęcie tzw. IV pakietu reform sądownictwa, podjęcie rokowań pokojowych z Kurdami). Z zaniepokojeniem zostały przyjęte reakcje władz tureckich na wybuch protestów społecznych (przełom maja i czerwca), które doprowadziło do ochłodzenia stosunków UE-Turcja; w tym kontekście otwarcie negocjacji w rozdziale 22 zostało przesunięte na czas prezydencji litewskiej;

W odniesieniu do Czarnogóry, Polska z zadowoleniem przyjęła tymczasowe zamknięcie w kwietniu 2013 roku negocjacji przez Czarnogórę w kolejnym rozdziale (26 – edukacja i kultura) oraz brak zmian w polityce europejskiej państwa po wyborach prezydenckich, które miały miejsce 7 kwietnia 2013 roku.

Uznając suwerenne prawo Islandii, Polska ze zrozumieniem przyjęła decyzję nowego rządu o zawieszeniu negocjacji akcesyjnych, przygotowaniu raportu oceniającego ich stan oraz rozwój integracji europejskiej i Unii Europejskiej, które będzie stanowić podstawę do przyszłej decyzji w sprawie rozpisania referendum o ewentualnej kontynuacji procesu akcesyjnego. W tym kontekście zapowiedź Islandii o woli kontynuacji współpracy z Unią Europejską zasługuje na pozytywny odbiór.

Polska z dużym zadowoleniem przyjęła zawarcie 19 kwietnia 2013 roku porozumienia między Serbią i Kosowem o normalizacji stosunków (oraz następującego po nim porozumienia implementacyjnego), co było decydujące dla decyzji Rady Europejskiej o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Serbią i w sprawie zawarcia umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu (SAA) z Kosowem. Polska poparła pozytywne dla Serbii i Kosowa konkluzje zawarte w opublikowanych 22 kwietnia 2013 roku raportach Komisji Europejskiej i Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa C. Ashton poświęconych obu państwom. Rozpoczęcie negocjacji z Serbią ma nastąpić najpóźniej w styczniu 2014 roku.

Polska poparła także konkluzje raportu Komisji w sprawie postępów Macedonii (z 16 kwietnia 2013 roku), który między innymi odniósł się do rekomendacji rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z tym państwem. Z rozczarowaniem Polska odnotowała brak rozwiązania w sporze między Skopje i Atenami o nazwę państwa, co ma decydujący wpływ na decyzję w sprawie rozpoczęcia negocjacji.

Podczas przewodnictwa Polski w Grupie Wyszehradzkiej (V4) do czerwca 2013 roku, z inicjatywy Polski doprowadzono do pogłębienia politycznego i praktycznego zaangażowania V4 na rzecz państw Bałkanów Zachodnich, organizując spotkania ministerialne i eksperckie z udziałem przedstawicieli tych państw. Odnotować należy rozpoczęcie programu pomocy eksperckiej w zakresie rządów prawa i praw podstawowych, czego przejawem było zorganizowanie w Warszawie spotkania rzeczników praw obywatelskich/ombudsmanów z V4 i Bałkanów Zachodnich (12-13 marca 2013 roku).

Europejska Polityka Sąsiedztwa

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie przez Irlandię, Polska kontynuowała wysiłki na rzecz wdrażania zrewidowanej Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS), opartej na zróżnicowanym podejściu do państw partnerskich oraz zasadzie „więcej za więcej”, uzależniającej intensywność wsparcia Unii Europejskiej, w tym w wymiarze finansowym, od postępów partnerów we wdrażaniu reform i budowie demokracji. Polska pozytywnie odniosła się do przedstawionego w marcu 2013 roku przez Komisję Europejską oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa komunikatu na temat wdrażania EPS, wskazującego na pogłębiające się zróżnicowanie pomiędzy południowym i wschodnim wymiarem EPS oraz na potrzebę konsekwentnej realizacji podejścia „więcej za więcej”. Minister R. Sikorski podpisał 29 kwietnia 2013 roku wraz ze swoimi odpowiednikami ze Szwecji, Niderlandów, Wielkiej Brytanii, Niemiec, Słowacji, Republiki Czeskiej oraz Łotwy list do Komisarza S. Füle oraz Wysokiego Przedstawiciela C. Ashton, w którym podkreślono znaczenie odzwierciedlenia zasady „więcej za więcej” w zapisach projektu rozporządzenia w sprawie Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa.

W pierwszym półroczu 2013 roku Polska brała aktywny udział w negocjacjach dotyczących Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ang. *European Neighbourhood Instrument, ENI*) przedstawiając propozycje mające na celu wypracowanie efektywnego i elastycznego instrumentu wsparcia finansowego dla krajów sąsiedztwa na lata 2014-20. Ponadto Polska opowiadała się konsekwentnie za zwiększeniem budżetu na EPS w ramach nowych Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014-2020. Zgodnie z propozycją Komisji Europejskiej, budżet EPS na latach 2014-20 wyniesie około 13.7 mld EUR (w porównaniu do 11.8 mld EUR na lata 2007-13).

Partnerstwo Wschodnie

W pierwszej połowie 2013 roku Polska aktywnie wpływała na kształtowanie polityki Partnerstwa Wschodniego, pozostającego priorytetem polskiej polityki zagranicznej, podejmując różnorodne działania na forum Unii Europejskiej, także wraz z innymi państwami członkowskimi, jak i działając w ramach sprawowanej prezydencji w Grupie Wyszehradzkiej (V4). W omawianym okresie Polska skupiała się na zapewnieniu dalszego rozwoju inicjatyw w ramach Partnerstwa Wschodniego i pogłębianiu integracji państw partnerskich z Unią Europejską oraz przygotowaniach do zbliżającego się III szczytu Partnerstwa Wschodniego w listopadzie 2013 roku.

Polska aktywnie wspierała proces politycznego stowarzyszenia i integracji gospodarczej Armenii, Azerbejdżanu, Mołdawii, Gruzji i Ukrainy z Unią Europejską poprzez umowy stowarzyszeniowe (ang. *association agreements, AA*) z komponentem pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu (ang. *Deep and Comprehensive Free Trade Agreements, DCFTA*). W czerwcu 2013 roku zostały sfinalizowane negocjacje umów stowarzyszeniowych (AA/DCFTA) między Unią Europejską a Mołdawią, a niedługo potem – w lipcu 2013 roku negocjacje takich umów zakończono w przypadku Gruzji i Armenii. Otworzyło to drogę do parafowania wymienionych dokumentów w trakcie III szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie w listopadzie 2013 roku.

W perspektywie szczytu Partnerstwa Wschodniego w listopadzie 2013 roku, Polska koncentrowała swoje wysiłki również na doprowadzeniu do podpisania umowy stowarzyszeniowej UE-Ukraina, wraz z jej częścią handlową w postaci DCFTA. Istotną kwestią jest podjęcie decyzji, aby część umowy stowarzyszeniowej (wraz z DCFTA), po jej podpisaniu, mogła być stosowana tymczasowo do czasu zakończenia procesu ratyfikacyjnego całej umowy. W kwestii tymczasowego stosowania umowy DCFTA UE-Ukraina, Polska zabiegała o szybkie porozumienie oraz o taki wynik prac, który nie będzie powodował sporów kompetencyjnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej i Komisją Europejską oraz nie będzie wymagał dodatkowych procedur po stronie państw członkowskich umożliwiających jego funkcjonowanie. Tempo prac daje nadzieję na techniczną gotowość podjęcia wymaganych decyzji po stronie Unii Europejskiej jeszcze przed szczytem Partnerstwa Wschodniego.

Polska kontynuowała ponadto wsparcie dla procesu liberalizacji wizowej oraz zabiegała o otwieranie unijnych programów na udział państw partnerskich i dalsze wzmocnienie oferty wielostronnej współpracy dla państw partnerskich w ramach Partnerstwa Wschodniego.

Polska, przewodnicząc w Grupie Wyszehradzkiej, zorganizowała 17 maja 2013 roku w Krakowie i Wieliczce spotkanie ministrów do Spraw Zagranicznych V4 i Partnerstwa Wschodniego z udziałem Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa C. Ashton i Komisarza S. Füle oraz Irlandii i Litwy jako krajów sprawujących w przewodnictwo w Radzie Unii Europejskiej w 2013 roku. Spotkanie pozwoliło na omówienie kwestii wdrażania Partnerstwa Wschodniego oraz przygotowań i oczekiwań dotyczącego szczytu Partnerstwa Wschodniego. Na podkreślenie zasługuje przyjęcie na spotkaniu wspólnego oświadczenia ministrów państw V4, Irlandii i Litwy poświęconego Partnerstwu Wschodniemu.

Kraje południowego sąsiedztwa

W pierwszym półroczu 2013 roku Polska angażowała się na rzecz wypracowania mechanizmów wsparcia przez Unię Europejską procesów transformacji politycznej w państwach południowego

sąsiedztwa Unii Europejskiej. W tym kontekście Polska włączała się w unijne działania mające na celu wsparcie dla transformacji systemu społeczno-politycznej w Egipcie. Uznając ten kraj za strategicznego partnera wśród państw arabskich, Polska podkreślała na forum Unii Europejskiej gotowość do dzielenia się doświadczeniami z okresu transformacji. Między innymi, w tym celu zorganizowano dwustronne konsultacje podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych ministra J. Pomianowskiego w Egipcie w marcu 2013 roku. W ramach wspólnych prac Unii Europejskiej w zakresie polityki promującej rozwój społeczeństwa informacyjnego Polska gościła (22-24 kwietnia 2013 roku) uczestników wizyty studyjnej ekspertów egipskiego sektora informatycznego.

Polska wspierała konsekwentną politykę Unii Europejskiej wobec Syrii, polegającą z jednej strony na pomocy dla ludności cywilnej (Unia Europejska od wybuchu konfliktu przeznaczyła ponad 830 mln EUR na pomoc humanitarną dla Syryjczyków) oraz wspieraniu starań Syryjskiej Koalicji Narodowej na rzecz Opozycji i Sił Rewolucyjnych zmierzających do demokratyzacji i poszanowania praw człowieka w Syrii, z drugiej strony – na podtrzymaniu reżimu sankcyjnego wobec władz Syrii. Rada Unii Europejskiej ds. Zagranicznych w dniu 27 maja 2013 roku podjęła decyzję o przedłużeniu wobec Syrii środków restrykcyjnych, z wyjątkiem embarga na dostawy broni. Rada przyjęła deklarację polityczną, w której dopuściła możliwość dostarczania broni Syryjskiej Koalicji Narodowej na rzecz Opozycji i Sił Rewolucyjnych przez zainteresowane państwa członkowskie, po spełnieniu szeregu warunków.

Polska wspierała zaangażowanie Unii Europejskiej w bliskowschodni proces pokojowy. W okresie od stycznia do czerwca 2013 roku. Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Komisja Europejska podejmowały wspólne wysiłki mające na celu wzmacnianie lokalnej administracji, społeczeństwa obywatelskiego w Palestynie w ramach mechanizmu PEGASE. Równoległe z tymi działaniami rozwijał się dialog polityczny pomiędzy Unią Europejską a Izraelem, którego przejawem była wizyta Wysokiej Przedstawiciel C. Ashton w Izraelu w drugiej połowie czerwca 2013 roku.

W kontekście wsparcia dla przemian w Libii, Polska poparła 22 maja 2013 roku decyzję Rady dotyczącej powołania Misji Wsparcia Zintegrowanego Zarządzania Granicą w Libii (EUBAM Libya). Decyzja ta jest owocem intensywnej współpracy pomiędzy Unią Europejską a Interpolem w kwestii zwalczania terroryzmu w regionie.

W zakresie polityki handlowej Unii Europejskiej w okresie prezydencji irlandzkiej osiągnięto dalsze postępy w procesie prowadzącym do ustanowienia DCFTA Unii Europejskiej z krajami Afryki Północnej. W marcu 2013 roku rozpoczęto negocjacje DCFTA z Marokiem. W czasie sprawowania prezydencji przez Irlandię kontynuowano prace przygotowawcze do otwarcia negocjacji DCFTAs z Tunezją i Jordanią, a w czerwcu 2013 roku podjęto dialog w sprawie przygotowań do negocjacji DCFTA z Egiptem.

Europejski Fundusz na rzecz Demokracji

W czasie prezydencji irlandzkiej Polska kontynuowała zaangażowanie na rzecz operacjonalizacji Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (ang. *European Endowment for Democracy*, EED). Strona polska wspierała także prace tymczasowego Sekretariatu EED angażując się w opracowywanie strategicznych dokumentów funduszu, które zostały przyjęte przez Radę Zarządzającą EED podczas posiedzenia w dniu 6 czerwca 2013 roku. Oficjalne otwarcie siedziby EED odbyło się 27 maja 2013 roku w dawnym budynku Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Brukseli. Ponadto, na forum Unii Europejskiej Polska zabiegała o umieszczenie zapisów gwarantujących stabilne finansowanie dla EED z budżetu Unii Europejskiej w negocjowanych projektach rozporządzeń instrumentów zewnętrznych w nowej perspektywie finansowej.

4.3.2 Relacje z pozostałymi państwami trzecimi

Relacje transatlantyckie (Kanada, USA)

W zakresie polityki handlowej Unii Europejskiej prezydencja irlandzka doprowadziła do zatwierdzenia mandatu dla Komisji Europejskiej do negocjacji umowy o transatlantyckim partnerstwie handlowym i inwestycyjnym UE-USA (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*, TTIP). Jednocześnie trwa proces finalizacji negocjacji kompleksowej i całościowej umowy o wolnym handlu UE-Kanada (ang. *Comprehensive Economic and Trade Agreement*, CETA). Wychodząc z założenia potrzeby dalszego wzmocnienia gospodarczo-handlowych relacji transatlantyckich, Polska aktywnie włączyła się w prace nad obiema wyżej wymienionymi umowami.

Umowa UE-Kanada nie została dotychczas sfinalizowana, a prace w tym zakresie wciąż trwają. Wśród głównych kwestii problematycznych znajdują się zamówienia publiczne, handel towarami rolnymi oraz własność intelektualna. Umowa z Kanadą ma duże znaczenie dla przyszłych relacji handlowych Unii Europejskiej, gdyż z uwagi na powiązania gospodarcze Kanady i USA (w ramach Północnoamerykańskiej Strefy Wolnego Handlu, NAFTA), umowy Unii Europejskiej zawarte zarówno z USA jak i z Kanadą, będą ze sobą powiązane. Fakt ten także wpływa na tempo negocjacji handlowych z Kanadą.

W zakresie wypracowania mandatu dla Komisji Europejskiej do negocjacji umowy handlowej z USA, Polska kierowała się przekonaniem, że w sytuacji w której układ sił gospodarczych ulega przesunięciu w kierunku regionu Azja-Pacyfik, możliwości samodzielnego ustanawiania reguł gospodarczo-handlowych w ujęciu globalnym będą ulegały ograniczeniu. Jedynie poprzez zjednoczenie sił, Unia Europejska i Stany Zjednoczone mogą wykorzystać wspólne znaczenie ekonomiczne i wagę w światowym handlu do zwiększenia wpływu na globalny porządek gospodarczy. Biorąc pod uwagę skalę i sumę gospodarek obu partnerów, przyszła umowa UE-USA może doprowadzić do stworzenia największej strefy wolnego handlu na świecie. Umowa ta miałaby dominujący wpływ na kształtowanie sytuacji w globalnym wymiarze gospodarczo-handlowym. Stanowiłaby odniesienie dla pozostałych krajów i innych liberalizacyjnych umów gospodarczo-handlowych zawieranych na świecie, wyznaczając zasady i standardy w handlu. Wymusiłoby to procesy dostosowawcze w innych krajach świata, zamierzających prowadzić wymianę handlową z Unią Europejską i USA, co w znacznym stopniu wpłynie na poprawę jej warunków.

Komisja Europejska przedstawiła w marcu 2013 roku projekt mandatu do negocjacji z USA, który był przedmiotem dyskusji państw Unii Europejskiej. Polska popierała szeroki i ambitny zakres przyszłego porozumienia, przy jednoczesnym podkreśleniu konieczności uwzględnienia kwestii szczególnie wrażliwych, jak niektóre towary w sektorze rolnym czy też GMO. Najtrudniejszą kwestią w ramach uzgadniania mandatu dla Komisji Europejskiej na negocjacje umowy z USA okazało się wyłączenie usług audiowizualnych z zakresu przyszłej umowy, czego szczególną orędowniczką była Francja. Było to bardzo trudne zadanie z uwagi na dużą polaryzację stanowisk krajów członkowskich Unii Europejskiej, stanowiący sprzeciw Komisji Europejskiej w odniesieniu do wpisania tego wyłączenia, jak również samą naturę tych usług, które należą do bardzo wrażliwych sektorów, podlegających odrębnym regulacjom w Unii Europejskiej. W tym zakresie Polska podpisała list 14 państw członkowskich Unii Europejskiej (Austria, Belgia, Bułgaria, Cypr, Francja, Hiszpania, Niemcy, Portugalia, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Węgry, Włochy), który sprzeciwiał się włączeniu usług audiowizualnych do negocjacji TTIP.

Mandat został przyjęty po burzliwej debacie podczas spotkania Rady ds. Zagranicznych w formacie handel 14 czerwca 2013 roku. Pierwsza runda negocjacji miała miejsce w Waszyngtonie 8-12 lipca 2013 roku. W optymistycznym scenariuszu rozmowy powinny trwać przez około dwa lata. Polska utrzymuje szerokie zaangażowanie na forum Unii Europejskiej w prace na poziomie eksperckim (między innymi w ramach Komitetu Polityki Handlowej), jak i wsparcie polityczne, niezbędne dla utrzymania tempa prac.

Ponadto, wśród obszarów polskiego zaangażowania w zakresie dialogu UE-USA warto wskazać między innymi na kwestie współpracy energetycznej (w tym między innymi eksport gazu łupkowego),

klimatycznej (przygotowania do *Major Economies Forum on Energy and Climate* oraz COP 19), czy promocji międzynarodowego pokoju i demokracji (szczególnie w regionie Partnerstwa Wschodniego).

Rosja

Polska opowiadała się na forum Unii Europejskiej za liberalizacją ruchu wizowego z Federacją Rosyjską, jako instrumentem kierowanym do rosyjskich obywateli, trwając przy tym na stanowisku, iż najpierw powinna nastąpić rzeczywista implementacja przez Rosję zobowiązań zawartych w dokumencie „*Common steps towards visa free short-term travel of Russian and EU citizens*”. W relacjach z Rosją, Polska wspierała także dążenia Unii Europejskiej do uzyskania statusu obserwatora w Radzie Arktycznej. W ramach debaty na forum Unii Europejskiej Polska zwracała uwagę na procesy zachodzące wewnątrz Federacji Rosyjskiej, w tym przede wszystkim sytuację społeczeństwa obywatelskiego i praw człowieka, jako elementów rzutujących w istotny sposób na dalszy kierunek dialogu UE-Rosja. W tym kontekście Polska postulowała konieczność przemodelowania dotychczasowej formuły Partnerstwa dla Modernizacji, zwracając uwagę, iż większy nacisk powinien zostać położony na projekty w dziedzinie demokratyzacji, budowy państwa prawa i społeczeństwa obywatelskiego.

Ponadto, Polska aktywnie uczestniczyła w przygotowaniach do szczytu UE-Rosja w Jekaterynburgu (4-5 czerwca 2013 roku), akcentując znaczenie i wielowymiarowość współpracy unijno-rosyjskiej. W trakcie szczytu Unia Europejska i Rosja podtrzymały zainteresowanie podpisaniem nowej umowy bazowej. Pomimo wysiłków na rzecz reaktywacji procesu negocjacji nowej umowy o partnerstwie i współpracy (ang. *Partnership and Cooperation Agreement, PCA II*), zawierającej komponent handlowy i inwestycyjny, proces ten nadal pozostaje w stagnacji. Na obecnym etapie Rosja nie wydaje się być dostatecznie gotowa na większe postępy w tym zakresie, także z powodu dopiero co zakończonego procesu akcesji tego kraju do WTO i potrzeby nowej oceny, po stronie rosyjskiej, realiów w zakresie swojej polityki gospodarczej i handlowej.

W relacjach handlowych z Rosją, a zwłaszcza w kontekście jej przystąpienia do WTO w sierpniu 2012 roku, Polska zabiegała na forum Unii Europejskiej o podjęcie działań mających na celu doprowadzenie do pełnego wykonywania przez Rosję zobowiązań WTO. Podjęte przez Polskę działania dotyczą między innymi kwestii przeciwdziałania stosowaniu ceł niezgodnie z WTO (dla przynajmniej 90 pozycji taryfowych forma rosyjskiego cła powoduje, że w praktyce Rosja stosuje cło wyższe niż wynika to z jej protokołu akcesji do WTO). Ponadto, Rosja stosuje różnego rodzaju cła dodatkowe, ustanawiane przez unię celną Rosja-Białoruś-Kazachstan, wymagające szczególnej oceny odnośnie do ich zgodności ze zobowiązaniami Rosji wobec WTO. Rosja stosuje także niezgodny z regułami WTO system opłat recyklingowych dla samochodów. Unia Europejska zgłasza również zastrzeżenia dotyczące ograniczania przez Rosję możliwości preferencyjnego importu drewna do Unii Europejskiej (niezgodnie z umową UE-Rosja będącą częścią protokołu akcesji Rosji do WTO). Działania zapobiegawcze wyżej wymienionym praktykom wymagają kontynuacji.

Polska wykazała się też aktywnością na forum unijnym w odniesieniu do barier w handlu ustanawianych przez Rosję. Podejmowanie działań na rzecz likwidacji tych barier jest bardzo istotne z punktu widzenia wielkości wymiany gospodarczo-handlowej Polski z Rosją i negatywnego wpływu tego typu barier na dostęp polskich towarów do rynku rosyjskiego.

Polska popierała również proces akcesji Rosji do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), w kontekście którego niezwykle istotna jest implementacja zobowiązań Rosji w WTO.

Japonia

Zaplanowany na marzec 2013 roku szczyt UE-Japonia w Tokio został w ostatniej chwili odwołany ze względu na kryzys cypryjski. Do tekstu unijno-japońskiej deklaracji Polska wniosła, we współpracy z krajami nadbałtyckimi oraz państwami V4, zapis dotyczący współpracy z Japonią w zakresie Partnerstwa Wschodniego (Japonia uczestniczy w pracach nieformalnej Grupy Informacyjno-Koordynacyjnej Partnerstwa Wschodniego).

25 marca 2013 roku, zostały oficjalnie zainaugurowane negocjacje w sprawie umowy handlowej FTA (ang. *free trade agreement*) UE-Japonia. Negocjacje te są prowadzone na podstawie mandatu przyznanego Komisji Europejskiej w dniu 29 listopada 2012 roku. W pierwszym półroczu 2013 roku odbyły się 2 rundy negocjacyjne: w dniach 15-19 kwietnia 2013 roku w Brukseli oraz w ostatnich dniach czerwca 2013 roku w Tokio. W mandacie negocjacyjnym zawarta została klauzula rewizyjna, zgodnie z którą rok po inauguracji negocjacji Unia Europejska oceni postępy Japonii w znoszeniu barier pozataryfowych ograniczających dostęp do jej rynku (ang. *Non Tariff Barriers, NTBs*). W przypadku niezadowolającej oceny działań Japonii Unia Europejska może wstrzymać negocjacje.

Polska od początku popierała rozpoczęcie rozmów negocjacyjnych w zakresie handlu z Japonią i aktywnie uczestniczyła w pracach dotyczących przyjęcia mandatu, którego kształt odpowiada postulatowi Polski, w tym także w odniesieniu do barier pozataryfowych, ograniczających dostęp do rynku japońskiego. W okresie prezydencji irlandzkiej, w trakcie przygotowań do pierwszej rundy negocjacyjnej, Polska zabiegała o zapewnienie przejrzystości w pracach i zapewnieniu odpowiedniego przekazu informacji ze strony Komisji Europejskiej w zakresie stanu prac po stronie Japonii dotyczących eliminacji barier pozataryfowych.

Chiny

Na płaszczyźnie politycznej pierwsza połowa 2013 roku upłynęła pod znakiem dalszej dyskusji na temat strategii Unii Europejskiej wobec Chin, w tym wypracowania listy priorytetów i lepszej koordynacji działania. Polska brała aktywny udział w pracach nad stanowiskiem wobec chińskiej propozycji planu współpracy o nazwie *Cooperation Package*, a także w przygotowywaniu unijnej kontrpropozycji *Green Growth in a Safer World: EU-China 2020 Agenda for Security, Prosperity and Sustainable Development*. Odnośnie do listy unijnych priorytetów wobec Chin Polska konsekwentnie podkreślała konieczność eksponowania zarówno problematyki gospodarczo-handlowej, jak również dialogu społecznego oraz praw człowieka. Polska pozytywnie zareagowała na propozycję Chin podjęcia wspólnego dialogu na temat przyszłości ASEM – najważniejszego forum dyskusji między Unią Europejską oraz Azją.

Ponadto, okres prezydencji irlandzkiej był czasem, w którym trwały prace zmierzające do ustalenia możliwości zawarcia w przyszłości umowy o ochronie inwestycji UE-Chiny. Komisja Europejska przedstawiła w maju 2013 roku projekt mandatu do negocjacji z Chinami, który oczekuje na zatwierdzenie przez Radę. W kontekście przygotowań do podjęcia rozmów w sprawie umowy inwestycyjnej, w okresie irlandzkiej prezydencji doszło do zaostrzenia relacji handlowych UE-Chiny – nałożenie tymczasowych ceł antidumpingowych na panele słoneczne z Chin oraz postępowanie antidumpingowe Chin wobec wina importowanego z Unii Europejskiej.

Polska opowiada się za zapewnieniem pogłębienia dostępu do rynku Chin dla towarów i usług europejskich, a także zapewnieniem dostępu do surowców istotnych dla gospodarki na przykład metali ziem rzadkich. Kieruje się także potrzebą przeciwdziałania przez Unię Europejską rosnącym tendencjom do nieuczciwego handlu ze strony dostawców chińskich (na przykład dumping, subsydia) oraz wypracowania odpowiednio wcześniej po stronie Unii Europejskiej rozwiązania problemu, który pojawi się w związku z przyznaniem Chinom w 2016 roku statusu gospodarki rynkowej dla postępowań ochronnych. Polska podkreśla także potrzebę podjęcia bardziej zdecydowanych działań prowadzących do zakończenia, przedłużających się negocjacji PCA(UE-Chiny, zawierającego aspekt gospodarczo-handlowy).

Kraje ASEAN

W okresie prezydencji irlandzkiej w zakresie polityki handlowej Unii Europejskiej kontynuowano rozmowy dotyczące negocjacji strefy wolnego handlu z krajami ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, do którego należą Filipiny, Indonezja, Maleszja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos, Mjanma i Kambodża).

Pomimo ogłoszenia zakończenia negocjacji umowy typu FTA UE-Singapur, trwają ostatnie prace nad tekstem umowy FTA. Oczekuje się, że po ich zakończeniu podjęta zostanie decyzja o podpisaniu i tymczasowym stosowaniu tej umowy.

W okresie prezydencji irlandzkiej największa intensyfikacja rozmów nastąpiła z Wietnamem i Tajlandią. Z Wietnamem w omawianym okresie przeprowadzono kolejno drugą i trzecią rundę negocjacji oraz dokonano wymiany tekstu niektórych rozdziałów umowy. W marcu 2013 roku rozpoczęto rozmowy z Tajlandią, jako kolejnym państwem z bloku ASEAN, a pierwszą rundę negocjacji przeprowadzono w maju 2013 roku.

W okresie prezydencji irlandzkiej, Polska uczestniczyła aktywnie w negocjacjach na forum Unii Europejskiej w zakresie zapewnienia ochrony polskich interesów ofensywnych i defensywnych w negocjacjach handlowych z krajami bloku ASEAN. W kontekście negocjacji z Wietnamem, Polska akcentowała między innymi potrzebę zapewnienia dostępu do rynku Wietnamu napojów spirytusowych. W szczególności dotyczy to nowego systemu licencji w imporcie napojów alkoholowych, który będzie obowiązywać od 1 stycznia 2014 roku. Ponadto, Polska podnosiła w tym negocjacjach potrzebę zapewnienia dalszej liberalizacji (zniesienia) stawek celnych, ochrony oznaczeń geograficznych, właściwego uregulowania reguł pochodzenia towarów, jak również kwestii ochrony informacji od procesu produkcji do sprzedaży produktów (ang. *traceability information*) i odprawy celnej na granicy (*niewłaściwe odnoszenie się do ceny referencyjnej*).

Ameryka Łacińska

W minionym półroczu Polska wspierała umacnianie i rozwój strategicznego partnerstwa pomiędzy Unią Europejską a Ameryką Łacińską i Karaibami. Polska aktywnie uczestniczyła w przygotowaniach i wzięła udział w VII Szczycie UE-AŁiK w Santiago de Chile w dniach 26 i 27 stycznia 2013 roku, dążąc do tego, aby dokumenty (Deklaracja z Santiago i Plan Działania UE-AŁiK na lata 2013 – 2015) właściwie odzwierciedlały priorytety polskiej polityki, na przykład w kwestiach klimatycznych.

W kwietniu 2013 roku Europejska Służba Działań Zewnętrznych, przedstawiła projekt dyrektyw negocjacyjnych do ewentualnej umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską a Kubą. Polska przyłączyła się do konsensusu dotyczącego rozpoczęcia prac nad mandatem negocjacyjnym, nalegając na prowadzenie procesu w pełnej zgodności ze Wspólnym Stanowiskiem Unii Europejskiej wobec Kuby z 1996 roku, które uzależnia pogłębienie współpracy z Kubą od poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka. Podobnie jak w stosunkach dwustronnych, tak i na forum unijnym, podkreślaliśmy, że rząd kubański powinien zapewnić swoim obywatelom fundamentalne prawa i swobody, czego wyrazem byłaby na przykład ratyfikacja międzynarodowych paktów praw człowieka.

W zakresie polityki handlowej Unii Europejskiej w okresie prezydencji irlandzkiej, z dniem 1 marca 2013 roku weszły w życie na zasadzie tymczasowej (do zakończenia procesu ratyfikacyjnego) w odniesieniu do Peru, postanowienia Wielostronnej Umowy Handlowej Unii Europejskiej z Kolumbią i Peru (ang. *Multipart Trade Agreement, MTA*), podpisanej w czerwcu 2012 roku. W przypadku Kolumbii oczekiwane jest dokończenie procedur wewnętrznych po stronie kolumbijskiej, umożliwiające analogiczne stosowanie wyżej wymienionej umowy na zasadzie tymczasowej. Rząd Kolumbii ogłosił, że zapisy analogicznej umowy wejdą w życie tymczasowo z dniem 1 sierpnia 2013 roku

W okresie prezydencji irlandzkiej również kraje Ameryki Środkowej zaawansowały proces ratyfikacji umowy stowarzyszeniowej, przy czym Unia Europejska sfinalizowała już procedury niezbędne do jej tymczasowego stosowania.

Negocjacje handlowego filaru umowy stowarzyszeniowej między Unią Europejską a Mercosur trwają z przerwami, od 2000 roku i obecnie znajdują się w impasie. W styczniu 2013 roku na spotkaniu ministerialnym UE-Mercosur strony uzgodniły, iż dokonają wymiany ofert dostępu do rynku

towarów, usług i zamówień publicznych, najpóźniej do końca 2013 roku, a w tym celu podejmą odpowiednie prace przygotowawcze.

Polska liczy, że wejście w życie umów o wolnym handlu z Peru i Kolumbią oraz części handlowej umowy stowarzyszeniowej z Ameryką Środkową przyczyni się do zwiększenia możliwości wymiany handlowej z tymi krajami.

4.3.3 Instrumenty polityki handlowej

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach WTO

Ze względu na zbliżającą się IX Konferencję Ministerialną WTO, która odbędzie się w grudniu 2013 roku w Indonezji (Bali), prezydencja irlandzka często podejmowała temat znaczenia tzw. Rundy Doha dla ożywienia wielostronnych negocjacji handlowych i wzmocnienia pozycji WTO w globalnych relacjach gospodarczo-handlowych. Zarówno Polska, jak i inne kraje członkowskie Unii Europejskiej, wspierały Komisję Europejską w jej wysiłkach dotyczących przełamania impasu negocjacyjnego w zakresie wyżej wymienionej Rundy Doha, spowodowanego rozbieżnościami między głównymi graczami (USA, Indie, Chiny). Jakkolwiek nie ma obecnie możliwości zakończenia całości negocjacji w ramach rundy Doha, to zbliżająca się IX Konferencja Ministerialna WTO w grudniu 2013 roku, stwarza szansę na uzgodnienie rozwiązań kwestii uznanych za ważne dla handlu światowego. Przebieg negocjacji na forum WTO w ostatnim roku wskazuje, iż głównym elementem minipakietu, który mógłby być uzgodniony podczas wyżej wymienionej Konferencji Ministerialnej WTO, jest obszar ułatwień w handlu. Polska takie podejście popiera. Jednocześnie sprzeciwia się uzupełnianiu tego pakietu o pojedyncze elementy rolne, co jest niezgodne z zasadą *single undertaking*, stanowiącą fundamentalną zasadę całej rundy Doha WTO.

W pierwszej połowie 2013 roku udało się zaawansować negocjacje warunków członkostwa w WTO Jemenu, Afganistanu, Bośni i Hercegowiny, Serbii oraz Kazachstanu. Dla Unii Europejskiej, w tym i Polski, szczególne znaczenie ma przystąpienie do WTO Bośni i Hercegowiny oraz Serbii – ze względów stabilizacyjnych i w świetle zakładanego, przyszłego rozszerzenia Unii Europejskiej o te kraje oraz Kazachstanu – z punktu widzenia gospodarczo-handlowego oraz w kontekście relacji z nią celną, jaką Kazachstan tworzy z Rosją i Białorusią. Przystąpienie do WTO Jemenu powinno zostać w niedługim czasie zatwierdzone przez Radę Generalną WTO. Natomiast procesy akcesyjne czterech pozostałych krajów, mając na uwadze stan ich zaawansowania, mają szansę na zakończenie do czasu IX Konferencji Ministerialnej WTO.

W ostatnim okresie zintensyfikowane zostały prace na forum Unii Europejskiej i WTO dotyczące rewizji tzw. plurilateralnego porozumienia w elektronice (ang. *Information Technology Agreement* ITA), których celem jest dalsza liberalizacja handlu elektroniką. Przedmiotem rozmów są kwestie dalszego rozszerzenia zakresu towarowego porozumienia ITA (skutkujące objęcie 0 % stawką celną nowych produktów z zakresu elektroniki) oraz kwestie uzgodnienia podejścia do eliminacji barier pozataryfowych pomiędzy sygnatariuszami ITA. Ma to duże znaczenie dla Polski, z uwagi na znaczną produkcję elektroniki użytkowej, w tym telewizorów. Z tego względu Polska bardzo aktywnie włączyła się w prace na forum Unii Europejskiej, z determinacją zabiegając o uwzględnienie polskich interesów. Polska zgłosiła Komisji Europejskiej listę towarów wrażliwych dla Polski i lista ta jest przez Polskę na bieżąco konsultowana z Komisją Europejską w kontekście wyników kolejnych rund negocjacyjnych na forum WTO. Polska podchodzi z dużą ostrożnością do tych prac, z uwagi na dużą produkcję w Polsce produktów z branży elektroniki użytkowej, w tym w szczególności telewizorów płaskich (największy producent telewizorów w Unii Europejskiej zapewniający pokrycie ponad 60 % zapotrzebowania Unii Europejskiej). Polska podkreśla, że ewentualne rozszerzenie listy produktowej powinno odpowiadać duchowi tego porozumienia tj. nie powinno co do zasady obejmować elektroniki użytkowej i wyrobów AGD oraz, że równoległe do ewentualnej decyzji dotyczącej rozszerzenia listy produktowej powinny zostać podjęte uzgodnienia dotyczące podejścia do eliminacji

barier pozataryfowych w dostępie do rynku sygnatariuszy ITA w handlu elektroniką. Prace w tym zakresie będą jeszcze kontynuowane.

Modernizacja unijnego systemu ochrony rynku

W okresie prezydencji irlandzkiej Komisja Europejska przedstawiła 10 kwietnia 2013 roku kompleksową propozycję pakietu modernizacji instrumentów ochrony handlu (ang. *Trade Defence Instruments*, TDI). Deklarowanym celem modernizacji TDI jest usprawnienie i zwiększenie przejrzystości systemu instrumentów ochrony rynku Unii Europejskiej z punktu widzenia zarówno użytkowników (importerów, producentów eksportujących, konsumentów itp.), jak i producentów unijnych. Inicjatywa obejmuje 3 elementy: propozycję legislacyjną, wskazówki (ang. *guidelines*) oraz przewidziane w Komunikacie Komisji Europejskiej propozycje zmian w zakresie praktyki stosowania tych środków w Unii Europejskiej, które nie wymagają zmian legislacyjnych.

Polska aktywnie włączyła się w prace w tym zakresie, z uwagi na bardzo duże znaczenie unijnego systemu ochrony rynku dla zapewnienia możliwości przywracania równych zasad konkurencji na rynku Unii Europejskiej pomiędzy towarami importowanymi z krajów trzecich, a produkowanymi w Unii Europejskiej. W toku tych prac Polska prezentuje stanowisko, że dotychczasowe rozwiązania w zakresie unijnych TDI dobrze spełniają swoją rolę, jako instrument zapewniający możliwość przywracania równych zasad konkurencji na rynku Unii Europejskiej. W opinii Polski, system unijny jest wyważony i bierze pod uwagę rozbieżne interesy poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Unijne TDI należą do jednych z najbardziej liberalnych na świecie. Polska może poprzeć propozycje Komisji Europejskiej, o ile w ostatecznym kształcie nie będą one skutkowały osłabieniem efektywności instrumentów ochrony rynku oraz nie będzie naruszać równowagi między interesami importerów i producentów unijnych zawartych w obecnym systemie instrumentów ochrony rynku. Prace w tym zakresie wymagają kontynuacji.

Trade Omnibus – akty wykonawcze i delegowane

W okresie prezydencji irlandzkiej sukcesem zakończyły się prace nad dwoma rozporządzeniami Trade Omnibus Act I (TOA I) i Trade Omnibus Act II (TOA II), których celem było dostosowanie do wymogów Traktatu z Lizbony postanowień w zakresie wydawania przez Komisję Europejską, odpowiednio – rozporządzeń wykonawczych (TOA I) oraz aktów delegowanych (TOA II) w obszarze wspólnej polityki handlowej Unii Europejskiej. W obu przypadkach zakończyły się procedury uzgodnieniowe prowadzone w ramach trilogu między Komisją Europejską, Parlamentem Europejskim i Radą Unii Europejskiej. W dyskusji na ten temat Polska wielokrotnie podkreślała konieczność zachowania dostatecznego poziomu kontroli nad trybem i sposobem prowadzenia przez Komisję Europejską postępowań antydumpingowych i antysubsydjnych. W opinii Polski odpowiedni system kontroli jest niezbędny dla zapewnienia prawidłowego poziomu ochrony przemysłu i producentów unijnych. Z perspektywy Polski cel ten został osiągnięty. Przyjęcie rozporządzeń w ostatecznym kształcie jest sukcesem Polski. Regulacje te gwarantują prawidłowy poziom kontroli państw członkowskich Unii Europejskiej nad prowadzonymi przez Komisję Europejską postępowaniami ochronnymi (prace nad takim kształtem tych regulacji zostały zapoczątkowane jeszcze w okresie polskiej prezydencji, a obecne rozstrzygnięcia w tym zakresie są wynikiem kierunkowych przesądzeń z okresu prezydencji polskiej).

Ramy prawne dla wzmocnienia możliwości skutecznego egzekwowania praw UE w relacjach z krajami trzecimi

Prezydencja irlandzka kontynuowała dyskusję w sprawie projektu rozporządzenia dotyczącego wykonywania praw Unii Europejskiej w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego. Ma ono na celu ustanowienie ram prawnych służących egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, w tym z dziedziny zamówień publicznych. W chwili obecnej UE nie dysponuje odpowiednimi instrumentami w tym zakresie. Polska aktywnie włączyła się w prace mające na celu wzmocnienie przestrzegania zasady wzajemności w relacjach handlowych UE z krajami trzecimi, postulując stworzenie skutecznych mechanizmów realizujących

cele rozporządzenia, które będą w jak najwyższym stopniu odzwierciedlać interes polskich i unijnych producentów. Treść rozporządzenia będzie finalizowana w czasie prezydencji litewskiej.

Bezpośrednie inwestycje zagraniczne

Od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony (2009) kwestia bezpośrednich inwestycji zagranicznych należy do kompetencji unijnych (art. 207 TFUE, w ramach polityki handlowej). Podczas prezydencji irlandzkiej kontynuowane były prace nad kluczowym dla polityki Unii Europejskiej w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych rozporządzeniem w sprawie ram odpowiedzialności finansowej związanej z rozstrzygnięciami w sporach państwo-inwestor. Ze względu na brak kompromisu, prezydencji irlandzkiej nie udało się jednak doprowadzić do przyjęcia wspólnego stanowiska Rady.

Polska popiera przyjęcie rozporządzenia regulującego odpowiedzialność finansową wynikającą ze sporów inwestor-państwo na bazie nowych unijnych umów inwestycyjnych. Polska popiera kluczową zasadę, że odpowiedzialnym finansowo jest ten, kto wprowadził dany środek, co oznacza, że jeśli środek wprowadzony był na skutek rozporządzenia Unii Europejskiej lub dyrektywy (właściwie transponowanej do porządku prawnego państwa członkowskiego), to odpowiedzialność ponosi Komisja Europejska. Natomiast, gdy państwo członkowskie swoją decyzją doprowadzi do złamania postanowień umowy inwestycyjnej, ono ponosi za to odpowiedzialność finansową. Jednakże rozporządzenie w swojej bazowej, zaproponowanej przez Komisję Europejską wersji, zawiera szereg postanowień, które powodują potencjalne niebezpieczeństwo dla interesów finansowych Rzeczypospolitej. Polska znalazła się w gronie państw członkowskich, które dążą do rewizji pierwotnych postanowień zawartych w projekcie rozporządzenia i wprowadzenia maksymalnej równowagi pomiędzy prawami i obowiązkami spoczywającymi na barkach państw członkowskich i Komisji Europejskiej. Jednakże Komisja Europejska chce posiadać instrumenty nacisku na państwa członkowskie, które mogą prowadzić do nadmiernego obciążenia budżetowego (na przykład Komisja Europejska w myśl art. 9 projektu rozporządzenia może wymuszać na państwie członkowskim zajęcie danego stanowiska w postępowaniu arbitrażowym).

4.3.4 Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

Z punktu widzenia interesów Polski w obszarze Wspólnej Polityki Obrony i Bezpieczeństwa (WPBiO) pierwsza połowa 2013 roku poświęcona była przede wszystkim przygotowaniom do posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2013 roku. Polska koncentruje się w tym procesie na trzech zagadnieniach:

- zwiększenia skuteczności, widoczności i wpływu WPBiO;
- wzmocnienia rozwoju zdolności obronnych oraz
- wzmocnienia europejskiego przemysłu obronnego.

Elementem tego procesu był szczyt premierów V4 oraz Niemiec i Francji (6 marca 2013 roku), poprzedzony spotkaniem ministrów obrony, na którym zostało przyjęte *Wspólne oświadczenie w sprawie aktywnej współpracy na rzecz rozwijania zdolności obronnych i WPBiO oraz wzmocnienia NATO*. Ważnym tematem obrad były też przygotowania do grudniowego szczytu Rady Europejskiej. Szefowie resortów obrony państw V4 podpisali list intencyjny w sprawie utworzenia Wyszehradzkiej Grupy Bojowej, która będzie gotowa do rozpoczęcia dyżuru w 2016 roku. Ponadto, na marginesie spotkania Forum GLOBSEC w Bratysławie (19 kwietnia 2013 roku) odbyło się spotkanie ministrów spraw zagranicznych V4. Przyjęto deklarację V4 *W kierunku bardziej efektywnej i wzmocnionej Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony*, która określiła oczekiwania V4 w kontekście grudniowej Rady Europejskiej.

Polska kontynuowała także działania mające na celu pogłębienie współpracy Unii Europejskiej z państwami Partnerstwa Wschodniego w zakresie WPBiO. W minionym półroczu polska aktywność skupiła się wokół przygotowań drugiej edycji kursu dla ekspertów z wyżej wymienionych państw pod

tytułem. „Misje i operacje WPBiO – od planowania i podejmowania decyzji do rekrutacji i rozmieszczania personelu”. W pierwszym półroczu 2013 roku Polska – w ramach unijnej polityki bezpieczeństwa – uczestniczyła w następujących misjach i operacjach unijnych (w wyliczeniu uwzględnione są też misje, w których biorą udział polscy pracownicy kontraktowi): *EUFOR Althea* (Bośnia i Hercegowina), *EULEX Kosovo*, *EUMM Georgia*, *EUNAVFOR Somalia (w dowództwie operacji)*, *EUTM Mali* (od lutego 2013 roku), *EUPOL Afghanistan* oraz *EUCAP Nestor - Horn of Africa*. Należy również odnotować aktywny udział Polski w misji Komisji Europejskiej, *EUBAM Moldova and Ukraine*.

4.3.5 Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna

Polityka rozwojowa

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach prezydencji irlandzkiej w zakresie wdrażania przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie postanowień dokumentu końcowego Konferencji Narodów Zjednoczonych ds. Zrównoważonego Rozwoju Rio+20 *The Future We Want*. Dokument ten, mimo że stanowi porozumienie o charakterze ogólnym, ma charakter kompleksowy i jest dobrym fundamentem dla realizacji prac sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi, w tym rozwojowi niskoemisyjnej i zielonej gospodarki w wymiarze globalnym, reformie systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie zrównoważonego rozwoju, wzmocnienia roli UNEP, jak i wypracowaniu konkretnych Celów Zrównoważonego Rozwoju (ang. *Sustainable Development Goals*, SDGs) oraz mechanizmów wdrożeniowych (ang. *Sustainable Development Financing Strategy*).

Jednym z głównych tematów debaty o polityce rozwojowej Unii Europejskiej było zagadnienie definiowania ram programu działań na rzecz rozwoju po 2015 roku (tzw. agenda post-2015, proces post-Rio+20) i Celów Zrównoważonego Rozwoju. Polska uczestniczyła czynnie w procesie negocjacji Konkluzji Rady Unii Europejskiej *The Overarching Post-2015 Agenda*, zapewniając zapisy korzystne z punktu widzenia interesów krajowych w zakresie zrównoważonego rozwoju. Konkluzje te, przyjęte przez trzy formacje Rady Unii Europejskiej: Spraw Zagranicznych w formacie ministrów ds. współpracy rozwojowej, Środowiska i Spraw Ogólnych, powstały w wyniku reakcji Unii Europejskiej i jej państw członkowskich na Komunikat Komisji z dnia 27 lutego 2013 roku pod tytułem *Eliminacja ubóstwa i zapewnienie świata zrównoważonej przyszłości*. Zawierają z jednej strony jasne wytyczne dotyczące pożądanego kształtu przyszłego programu działań na rzecz rozwoju po 2015 roku, a jednocześnie podkreślają konieczność zachowania otwartego, pragmatycznego i konstruktywnego podejścia w procesie negocjacji z partnerami pozaunijnymi. Unia Europejska potwierdza zobowiązania dotyczące Milenijnych Celów Rozwoju (ang. *Millenium Development Goals*, MDGs) oraz zwraca uwagę na konieczność przyszłego zintegrowania toczących się równolegle procesów dotyczących propozycji celów rozwojowych po 2015 roku i wypracowania SDGs. Podczas dyskusji dotyczącej procesu post-2015, w związku z proponowanym uniwersalnym charakterem nowych celów, Polska wskazywała na konieczność uwzględnienia specyficznych warunków każdego kraju przy ich realizacji. Konkluzje zostały ostatecznie potwierdzone przez Radę Europejską w trakcie posiedzenia w dniach 27-28 czerwca 2013 roku.

W trakcie wypracowywania konkluzji Rady dotyczących roli władz lokalnych we współpracy rozwojowej oraz podczas negocjacji projektu rozporządzenia Instrumentu Współpracy Rozwojowej (ang. *Development Cooperation Instrument*, DCI) Polska szczególnie eksponowała znaczenie demokracji i przekazywania doświadczeń transformacyjnych dla skutecznego i zrównoważonego rozwoju.

Ponadto, w czasie prezydencji irlandzkiej Polska brała udział w wypracowaniu konkluzji Rady na temat:

- bezpieczeństwa żywności i żywienia,
- wypełniania zobowiązań w sprawie wysokości Oficjalnej Pomocy Rozwojowej,
- podejścia Unii Europejskiej do budowania odporności.

Na forum grupy ds. Afryki, Karaibów i regionu Pacyfiku (AKP) Polska zabiegała o prawidłowe zapisy podczas uzgadniania umowy wewnętrznej ustanawiającej 11 edycję Europejskiego Funduszu Rozwoju (ang. *European Development Fund*, EDF), który jest głównym instrumentem pomocy unijnej dla krajów AKP, a także Krajów i Terytoriów Zamorskich. W efekcie negocjacji umowa została podpisana przez przedstawicieli rządów wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej w dniu 24 czerwca 2013 roku. Uwzględniając wyniki uzgodnień w sprawie Wieloletnich Ram Finansowych 2014-2020 i pomoc przewidzianą dla krajów AKP w ramach 11 edycji EDF, Polska brała udział w wypracowaniu tekstu Aneksu Ic do Umowy Partnerstwa AKP-UE (Umowa z Kotonu), który został przyjęty podczas Wspólnej Rady Ministrów UE-AKP. Polska brała aktywny udział w wypracowywaniu kształtu decyzji Rady w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Unią Europejską, która powinna od stycznia 2014 roku zastąpić dotychczas obowiązującą.

Pomoc humanitarna

W trakcie prezydencji irlandzkiej Polska uczestniczyła w negocjacjach projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego *Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej – EU Aid Volunteers*. Efektem prac stał się tekst kompromisowy, stanowiący podstawę do trilogu z Parlamentem Europejskim. Biorąc pod uwagę zaangażowanie w pomoc humanitarną ofiarom konfliktu, Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusji z udziałem Komisji Europejskiej oraz wyspecjalizowanych agend Organizacji Narodów Zjednoczonych na temat europejskiej odpowiedzi na ten kryzys. Polska wzięła też udział w *Rocznym przeglądzie polityki humanitarnej państw członkowskich Unii Europejskiej*, zgodnie ze zobowiązaniem wynikającym z Europejskiego Konsensusu w sprawie Pomocy Humanitarnej.

4.4 SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych

W trakcie prezydencji irlandzkiej Polska aktywnie uczestniczyła w negocjacjach nad dyrektywą w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (ang. *resolution*) instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, wprowadzającą zharmonizowane przepisy w zakresie działań służących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Wyżej wymieniony projekt był odpowiedzią na doświadczenia zdobyte w trakcie kryzysu finansowego, który ujawnił słabości zarządzania kryzysowego wobec instytucji finansowych. Co do zasady Polska popierała i nadal popiera działania wzmacniające stabilność sektora finansowego oraz bezpieczeństwo instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zwiększające jego odporność na dekonstrukcję i sprzyjające rozwojowi gospodarstwu. Szczególnie ważne dla Polski było wprowadzenie szerokiego i spójnego zestawu narzędzi, który byłby w dyspozycji organów odpowiadających za sprawne i efektywne przeprowadzenie procesu *resolution*. Zdaniem Polski europejskie ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków powinny opierać się w głównej mierze na zharmonizowanych rozwiązaniach krajowych i dawać możliwość odpowiedniego ich dostosowania do struktury i stopnia rozwoju rynków finansowych oraz sytuacji gospodarczej w poszczególnych państwach członkowskich, a także do funkcjonującej w danym kraju sieci bezpieczeństwa finansowego i roli poszczególnych podmiotów odpowiedzialnych za nadzór i regulację rynku finansowego. Polska zwracała uwagę na konieczność odpowiedniego uregulowania kwestii uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i organów macierzystych w relacji do zakresu kompetencji i odpowiedzialności organów goszczących oraz rozwiązania dotyczące finansowania kosztów postępowania restrukturyzacyjnego i *resolution*. Istotne zastrzeżenia Polski budziło wyposażenie nadzorcy konsolidującego lub grupowego organu *resolution*, a ostatecznie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, w kompetencje do podejmowania arbitralnych decyzji, zwłaszcza w zakresie, w jakim generowałyby one odpowiedzialność finansową innych państw. Organy krajowe tych państw powinny mieć wpływ na decyzje w odniesieniu do podmiotów działających w ramach ich jurysdykcji. Ponadto, zakładane zasady wiążącej mediacji Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego w rozstrzyganiu spraw z zakresu

restrukturyzacji i *resolution* nie gwarantowały odpowiedniego zabezpieczenia dla państw goszczących. Wątpliwości wzbudzały także rozwiązania w zakresie finansowania kosztów postępowania restrukturyzacyjnego i *resolution* na szczeblu europejskim, wprowadzające obowiązek udzielania pożyczek pomiędzy krajowymi funduszami postępowania restrukturyzacyjnego i *resolution*, obowiązek gwarantowania przez krajowe fundusze pożyczek zaciąganych przez fundusze krajów macierzystych oraz współudział poszczególnych funduszy w finansowaniu działań restrukturyzacyjnych na poziomie grupy. Powyższe mogłyby stanowić zagrożenie dla kondycji finansowej poszczególnych systemów finansowania oraz wzmacniać efekt zarażania w przypadku eskalacji kryzysu.

Dyrektywa w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (ang. *resolution*) instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych była przedmiotem dyskusji Ministrów Finansów w trakcie nieformalnego spotkania w Dublinie w dniach 12 -13 kwietnia 2013 roku oraz na posiedzeniach Rady ds. Ekonomicznych i Finansowych (ECOFIN) w dniach 14 maja i 21 czerwca 2013 roku, kontynuowanego 26 czerwca 2013 roku. Polska zwracała wówczas uwagę na kwestie dotyczące relacji między państwami macierzystymi i goszczącymi oraz właściwą kalibrację narzędzi konwersji długu (ang. *bail in*), w tym zapewnienie uprzywilejowanego statusu depozytom gwarantowanym do wysokości 100 tys. EUR, a pośrednio także systemowi gwarantowania depozytów oraz zapewnienie odpowiedniego stopnia elastyczności dla organów *resolution*. Wszystkie propozycje dotyczące szczególnego traktowania depozytów kwalifikowanych o wartości powyżej 100 tys. EUR powinny zostać ograniczone do depozytów kwalifikowanych posiadanych przez osoby fizyczne, ewentualnie małe i średnie przedsiębiorstwa. Polska opowiadała się także za możliwie jak najwyższymi poziomami docelowymi funduszu *resolution*. Ważne było także stworzenie odpowiednich zabezpieczeń dla systemu gwarantowania depozytów warunkujących jego wkład finansowy w proces *resolution*, kwestia finansowania jednolitych struktur, w tym ewentualnego obciążenia składką na rzecz jednolitego funduszu podmiotów zależnych działających w państwach nie objętych unią bankową, ale wchodzących w skład grup bankowych objętych jej zakresem. Z uwagi na konieczność zapewnienia instytucjom finansowym odpowiedniego czasu na dostosowanie się do nowych regulacji oraz zbudowanie wystarczającego poziomu funduszy własnych oraz kwalifikowanych zobowiązań służących pokryciu strat, przepisy w zakresie *bail in* nie powinny wejść w życie przed 2018 rokiem.

W związku z brakiem porozumienia w dniu 21 czerwca 2013 roku posiedzenie Rady ECOFIN kontynuowano w dniu 26 czerwca 2013 roku. Kompromis przyjęty na tym posiedzeniu Rady nie jest w pełni satysfakcjonujący dla Polski, gdyż nie uwzględnia w sposób wystarczający sytuacji tych państw członkowskich, które zgromadziły *ex-ante* odpowiednio wysoki zasób środków finansowych wniesionych przez podmioty sektora finansowego, które mogłyby zostać wykorzystane w sytuacjach o charakterze kryzysowym. Tekst ogólnego podejścia nie gwarantuje bowiem wystarczającego poziomu elastyczności w zakresie wykorzystania środków zgromadzonych w funduszu *resolution*.

Polska zaakceptowała propozycję, zgodnie z którą warunkiem wykorzystania środków zgromadzonych w funduszu *resolution* będzie wcześniejsze zaangażowanie funduszy należących do akcjonariuszy i określonej grupy wierzycieli banku poprzez obciążenie ich stratą w wysokości co najmniej 8% zobowiązań i funduszy własnych tego banku (tzw. minimalny *bail-in*). Zastrzeżenia Polski budzi jednak rozwiązanie ograniczające co do zasady wykorzystanie środków zgromadzonych w funduszu *resolution* do kwoty nie przekraczającej 5% sumy zobowiązań i funduszy własnych banku. Kompromis dopuszcza wprawdzie odstępstwo od tej reguły, ale tylko w wyjątkowych sytuacjach, pod warunkiem przeprowadzenia kolejnego etapu *bail in*, w którym następuje umorzenie wszystkich pozostałych niezabezpieczonych i nieuprzywilejowanych zobowiązań, innych niż depozyty kwalifikowane. Przyjęte rozwiązanie jest problematyczne dla Polski, ponieważ wymusza obciążanie stratą kolejnych grup wierzycieli banku (powyżej założonego minimalnego *bail in*), w sytuacji gdy w funduszu *resolution* nadal istnieją zgromadzone środki pochodzące z samego sektora, które mogłyby zostać wykorzystane bez konieczności zaangażowania środków publicznych. O ile wprowadzenie wyżej wymienionych ograniczeń znajduje swoje uzasadnienie w przypadku braku

wystarczających środków w funduszu *resolution* i ze względu na konieczność ograniczenia możliwości zbytniego zaangażowania środków publicznych, nie ma takiego uzasadnienia w sytuacji dobrze sfinansowanych funduszy *resolution*, dysponujących prywatnymi środkami gromadzonymi *ex ante* przez same instytucje finansowe. Z punktu widzenia Polski istotne jest, by w trakcie negocjacji z Parlamentem Europejskim nie został naruszony delikatny kompromis w zakresie równowagi między państwami macierzystymi i goszczącymi. Zgodnie z tym rozwiązaniem, na każdym etapie działań opisanych w dyrektywie (ang. *recovery, early intervention, resolution*) w ramach działań prowadzonych na poziomie grupy możliwe jest podjęcie niezależnych działań przez organ właściwy dla podmiotu zależnego, przy czym indywidualne decyzje mogą na pewnych etapach procesu zostać poddane wiążącej mediacji EBA (ang. *European Banking Authority*). Jednak w przypadku najbardziej kluczowego etapu, jakim jest podejmowanie działań *resolution*, indywidualne decyzje organów państw goszczących nie mogą zostać poddane wiążącej mediacji EBA, natomiast na etapie planowania działań *resolution*, sprawa nie może zostać skierowana do wiążącej mediacji EBA w przypadkach, w których w jakikolwiek sposób może ona wywoływać skutki fiskalne dla któregośkolwiek z zainteresowanych państw członkowskich.

Z uwagi na powyższe, Polska w trakcie posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 28 czerwca 2013 roku podniosła kwestię ograniczonych możliwości wykorzystania środków zgromadzonych w funduszu *resolution* i złożyła deklarację do protokołu obrad dotyczącą tej kwestii.

Dyrektywa i rozporządzenie w sprawie rynków instrumentów finansowych

Prezydencji irlandzkiej udało się osiągnąć porozumienie w Radzie w zakresie dyrektywy i rozporządzenia w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID/MiFIR). Wyżej wymienione projekty przyczynią się do stworzenia bezpieczniejszego, bardziej przejrzystego i odpowiedzialnego systemu finansowego w okresie po kryzysie finansowym, jak również zapewnienia większej integracji, efektywności i konkurencyjności rynków finansowych Unii Europejskiej. Proponowane zmiany stanowią również implementację zobowiązań grupy G20 do poprawy organizacji, przejrzystości i nadzoru różnych segmentów rynku, w szczególności pozagiełdowego rynku instrumentów pochodnych. Ponadto proponowane zmiany mają na celu ustanowienie jednolitego zbioru przepisów dla rynków finansowych Unii Europejskiej, co powinno przyczynić się do zminimalizowania arbitrażu regulacyjnego w Unii Europejskiej, wzmocnienia nadzoru, a także poprawy warunków dostępu do rynku kapitałowego oraz zwiększenia globalnej konkurencyjności sektora finansowego Unii Europejskiej. Polska, co do zasady popierała rozwiązania proponowane przez Komisję Europejską, jednak od początku negocjacji największe zastrzeżenia Polski budziły zagadnienia dotyczące swobodnego dostępu do infrastruktury rynku kapitałowego (izb rozliczeniowych, CCP i platform obrotu). Zdaniem Polski takie rozwiązanie może skutkować znacznym spadkiem obrotów lokalnych kontrahentów centralnych, a w dłuższym okresie – wykluczeniem ich z rynku usług rozliczeniowych z uwagi na istotne dysproporcje w zakresie możliwości biznesowych pomiędzy europejskimi CCP. Niektóre europejskie CCP, w tym KDPW CCP, powstały w wyniku ostatnich zmian regulacyjnych i świadczą usługi rozliczeniowe dla lokalnych podmiotów rynku finansowego. Nie dysponują one nowoczesnymi rozwiązaniami technologicznymi ani specjalistyczną wiedzą w obszarze zaawansowanych metod zarządzania ryzykiem w takim stopniu jak ich globalni konkurenci. W ostatecznym kompromisie wątpliwości Polski zostały częściowo uwzględnione, poprzez wprowadzenie okresów przejściowych, które mogą okazać się jednak zbyt krótkie. Niemniej, w drodze kompromisu, Polska poparła przedłożoną propozycję.

Zwalczanie oszustw podatkowych w zakresie VAT

Prezydencji irlandzkiej udało się także osiągnąć porozumienie w zakresie propozycji wspierających walkę z oszustwami w zakresie podatku VAT. Pierwsza dotyczy możliwości wprowadzenia mechanizmu szybkiego reagowania na oszustwa w VAT, który ma polegać na znaczącym przyspieszeniu procedury przyznania derogacji (w szczególności w zakresie możliwości zastosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia) w przypadku pojawienia się nagłych i znaczących oszustw

w VAT. Mając na uwadze znaczenie proponowanych rozwiązań Polska poparła kompromis i zgodziła się na 5 letni okres obowiązywania mechanizmu szybkiego reagowania na oszustwa w VAT, w ramach którego Komisja Europejska wyrażałaby zgodę na zastosowanie tego środka na maksymalnie 9 miesięcy.

Druga propozycja dotyczy możliwości fakultatywnego i tymczasowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia i zakłada możliwość rozszerzenia mechanizmu na sektory, które objęte są wnioskami derogacyjnymi państw członkowskich (telefony komórkowe, urządzenia elektroniczne, konsole do gier, tablety i laptopy, usługi telekomunikacyjne, gaz i certyfikaty elektryczności, towary rolne i metale). Z uwagi na potrzebę silnej reakcji na szczeblu wspólnotowym na znane oszustwa, a także opcjonalność mechanizmu odwrotnego obciążenia, Polska poparła projekt dyrektywy rozszerzającej (na 5 lat) możliwość stosowania tego mechanizmu do kilku kolejnych kategorii towarów i usług.

Podatek od transakcji finansowych

W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 22 stycznia 2013 roku została przyjęta decyzja upoważniająca 11 zainteresowanych państw do podjęcia wzmocnionej współpracy w zakresie podatku od transakcji finansowych (FTT). Polska, nie przystępując do wzmocnionej współpracy, wezwała do zachowania przejrzystości i otwartości dalszych prac, które powinny być podejmowane w gronie 27 państw członkowskich. Polska, wspólnie ze Szwecją, Bułgarią, Danią, Rumunią i Węgrami złożyła deklarację, w której wyżej wymienione państwa wyraziły oczekiwanie, iż interesy państw nie uczestniczących we wzmocnionej współpracy będą brane pod uwagę w dalszych pracach w obszarze podatku od transakcji finansowych. Zgodnie z przyjętymi założeniami, prace w tym zakresie toczyły się na forum grupy roboczej ds. podatkowych, z udziałem wszystkich państw członkowskich.

Porozumienia z państwami trzecimi w sprawie opodatkowania oszczędności

W dniu 14 maja 2013 roku Rada przyjęła mandat dla Komisji Europejskiej do negocjacji porozumień z państwami trzecimi (Szwajcarią, Lichtensteinem, Monako, Andorą i San Marino) w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności. Ich celem jest zapewnienie, by wyżej wymienione państwa stosowały środki równoważne do tych, które są przyjęte w dyrektywie w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności, która jest w trakcie negocjacji w Radzie. Polska popierała przyjęcie mandatu.

Polska poparła również na forum Rady inicjatywę 5 krajów (Wielka Brytania, Francja, Hiszpania, Niemcy i Włochy), tzw. inicjatywę G5 w sprawie podjęcia wzajemnej współpracy w zakresie wdrożenia mechanizmów automatycznej wymiany informacji podatkowych. Podstawą ma być model przyjęty dla porozumień w sprawie ujawniania informacji o rachunkach zagranicznych dla celów podatkowych (ang. *Foreign Account Tax Compliance Act*, FATCA) zawieranych z Stanami Zjednoczonymi.

Semestr Europejski

W trakcie prezydencji irlandzkiej zakończyła się 3 edycja Semestru Europejskiego, w ramach którego w dniu 21 czerwca 2013 roku przyjęte zostały zalecenia dotyczące polityki gospodarczej i fiskalnej dla 23 państw członkowskich przygotowane na podstawie oceny aktualizacji programów stabilności i konwergencji oraz krajowych programów reform. Rada przyjęła także zalecenia w sprawie wdrożenia wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich, których walutą jest euro oraz konkluzje dla Chorwacji (która przystąpiła do Unii Europejskiej z dniem 1 lipca 2013 roku). Polska generalnie nie miała uwag do przedłożonych zaleceń, uznając, iż w odpowiedni, choć momentami zbyt szczegółowy sposób wskazują ambitne środki i działania wspierające wzrost, konsolidację fiskalną, konkurencyjność i tworzenie nowych miejsc pracy w latach 2013 – 2014. Polska zwróciła uwagę, iż w obecnej sytuacji finansów publicznych zalecenie dotyczące wprowadzania zwolnień podatkowych jako zachęty do inwestowania w innowacje może nie być właściwe. Zdaniem Polski takie inwestycje powinno się bardziej wspierać poprzez usuwanie barier podatkowych. Warto

pamiętać, że przyjęte w tym roku przez Radę zalecenia będą stanowić ważny punkt odniesienia podczas programowania wsparcia z Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych, a zalecenia przyjmowane w następnych latach mogą być – zgodnie z propozycją Komisji Europejskiej i stanowiskiem Rady w tej kwestii – ważnym elementem nowej, rozszerzonej warunkowości makroekonomicznej w EFSI.

W dniu 21 czerwca 2013 roku Rada przyjęła także zalecenia w sprawie wydłużenia terminów na likwidację nadmiernego deficytu o 2 lata w stosunku do Hiszpanii, Francji, Polski i Słowenii, oraz o 1 rok w stosunku do Holandii i Portugalii, co wynikało z nieprzewidzianych niekorzystnych zdarzeń gospodarczych.

Dwupak

W dniu 20 lutego 2013 roku Rada osiągnęła porozumienie z Parlamentem Europejskim w sprawie tzw. dwupaku. W jego skład wchodzi dwa projekty rozporządzeń (projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro oraz projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej). Porozumieniu towarzyszyła deklaracja Komisji Europejskiej dotycząca między innymi powołania grupy ekspertów, która zajmie się pogłębioną analizą możliwości częściowego zastąpienia emisji rządowych papierów wartościowych wspólnymi dłużnymi papierami wartościowymi, emitowanymi w imieniu wszystkich państw strefy euro (za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Amortyzacji Zadłużenia, ang. *redemption fund*) oraz klauzula rewizyjna, zgodnie z którą Komisja Europejska do dnia 31 lipca 2013 roku przygotowuje raport na temat możliwości pogodzenia potrzeb w obszarze inwestycji publicznych z wymogami dyscypliny budżetowej wynikającymi z części prewencyjnej Paktu Stabilności i Wzrostu. To zobowiązanie Komisji Europejskiej zostało zrealizowane w formie listu Wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej Komisarza Rehna z dniem 3 lipca 2013 roku, w którym Komisja Europejska przedstawiła sposób traktowania inwestycji publicznych w kontekście Paktu Stabilności i Wzrostu. Komisja Europejska zobowiązała się również do przygotowania, we współpracy z państwami członkowskimi, wytycznych odnośnie do zawartości planów budżetowych. Polska zajęła neutralne stanowisko w odniesieniu do powyższych ustaleń. W dniu 12 marca 2013 roku Parlament Europejski podczas głosowania na sesji plenarnej poparł ostatecznie kompromis. W dniu 21 maja 2013 roku nastąpiło podpisanie aktów końcowych i zakończenie procedury w Parlamencie Europejskim.

Jednolity mechanizm nadzoru (SSM)

W marcu 2013 roku prezydencja zakończyła trilogi z Parlamentem Europejskim. W dniu 18 kwietnia 2013 roku COREPER II potwierdził polityczne porozumienie w odniesieniu do kompromisowych rozwiązań wypracowanych podczas negocjacji z Parlamentem Europejskim. W trakcie negocjacji Polska podejmowała nieformalny dialog z przedstawicielami Parlamentu Europejskiego. Wypracowane w odniesieniu do obu rozporządzeń porozumienie nie narusza osiągniętego na poziomie Rady kompromisu w kluczowych dla Polski kwestiach. W dniu 22 maja 2013 roku podczas sesji plenarnej Parlament Europejski udzielił ogólnego poparcia kompromisowemu porozumieniu z Radą. Ostateczne głosowanie projektu przez Parlament Europejski zostało wstępnie zaplanowane na dzień 10 września 2013 roku. Zgodnie z harmonogramem prac przygotowanym przez prezydencję irlandzką formalne przyjęcie obu projektów zostało wstępnie zaplanowane na pierwszą połowę lipca 2013 roku. Jednakże z uwagi na przebieg prac w Parlamencie Europejskim ostateczne porozumienie prezydencja litewska sfinalizuje prawdopodobnie po zakończeniu odpowiednich procedur w Parlamencie Europejskim.

4.4.1 Przyszłość Unii Gospodarczej i Walutowej

Rada Europejska w dniach 13-14 grudnia 2012 roku osiągnęła polityczne porozumienie w sprawie dalszych prac nad reformą Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW). W następstwie tej decyzji w dniu 20 marca 2013 roku Komisja Europejska opublikowała dwa komunikaty w sprawie:

- instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności (ang. *Convergence and Competitiveness Instrument*, CCI) oraz
- koordynacji *ex ante* reform krajowych, które zawierają konkretne propozycje kroków w kierunku pogłębionej i rzeczywistej UGW.

W pierwszej połowie 2013 roku na podstawie wyżej wymienionej propozycji Komisji Europejskiej prowadzone były konsultacje z państwami członkowskimi z zamiarem wypracowania przez Przewodniczącą Rady Europejskiej we współpracy z Przewodniczącym Komisji Europejskiej mapy drogowej dotyczącej propozycji środków i harmonogramu dalszych działań w zakresie pogłębienia UGW dotyczącej koordynacji reform krajowych, wymiaru społecznego UGW, wykonalności i warunków wzajemnie uzgodnionych umów na rzecz konkurencyjności i wzrostu gospodarczego oraz mechanizmów solidarności mogących wzmocnić wysiłki podejmowane przez państwa członkowskie, które zawrą ustalenia umowne na rzecz konkurencyjności i wzrostu gospodarczego.

Kwestie te były przedmiotem obrad Rady ECOFIN w dniu 5 marca i 14 maja 2013 roku oraz Rady ds. Konkurencyjności (COMPET) w dniach 2-3 maja 2013 roku. Polska zasadniczo popiera rozwiązania, które są planowane w celu ukończenia budowy ram zarządzania gospodarczego w odniesieniu do koordynacji polityki gospodarczej w strefie euro i w całej Unii Europejskiej. Zdaniem Polski, nowe inicjatywy i instrumenty powinny w miarę możliwości obejmować wszystkie państwa członkowskie. Państwa spoza strefy euro powinny, na zasadzie dobrowolności, mieć możliwość przystąpienia do wyżej wymienionego instrumentu CCI. Polska popiera także ideę koordynacji *ex ante* głównych reform gospodarczych w państwach członkowskich, wspartych ewentualnie nowymi instrumentami o charakterze instytucjonalnym i finansowym. Polska zabiega przy tym o to, by ewentualne nowe procedury nie doprowadziły do osłabienia przejrzystości działań podejmowanych w Unii Europejskiej na podstawie już obowiązujących mechanizmów koordynacji polityk gospodarczych w ramach Semestru Europejskiego.

Pierwsza dyskusja na temat społecznego wymiaru UGW odbyła się na marginesie Rady ds. Zatrudnienia i Spraw Społecznych EPSCO w dniu 28 lutego 2013 roku, podczas nieformalnego śniadania ministrów z Przewodniczącym Van Rompuy'em. W opinii Polski debata na temat społecznego wymiaru UGW powinna uwzględniać ewentualne konsekwencje dla konkurencyjności całej Unii Europejskiej jak i poszczególnych państw członkowskich. Ponadto, procesy i mechanizmy współpracy opracowane w ramach wymiaru społecznego UGW powinny dotyczyć wszystkich członków UGW, tak by docelowo zwiększyć ich udział w strefie euro. Decyzje w kwestii społecznego wymiaru UGW powinny skutkować zachętami dla państw nie będących jeszcze jej członkami. Dlatego też o społecznym wymiarze UGW - a być może szerzej, o społecznym wymiarze Unii Europejskiej należy dyskutować kompleksowo, z uwzględnieniem procesów gospodarczych, finansowych, demograficznych i wymiaru pracy. Proces konsultacji i koordynacji powinien być zorientowany na podnoszenie konkurencyjności państw członkowskich, uzyskanie efektów synergii oraz stworzenie możliwości do doskonalenia projektów reform w drodze wymiany doświadczeń państw członkowskich i instytucji Unii Europejskiej.

W zakresie umów na rzecz wzrostu i konkurencyjności, Polska podkreślała, że zasadniczym celem kontraktów powinna być poprawa konkurencyjności gospodarek. W przypadku państw spoza strefy euro, Polska postuluje zorientowane kontraktów na przygotowanie gospodarek do funkcjonowania w obszarze wspólnej waluty oraz nadanie im dobrowolnego charakteru. Zakres kontraktów (przynajmniej w początkowej fazie) powinien być ograniczony na przykład do jednego wybranego obszaru. Właściwym obszarem reform wydaje się być rynek pracy, zwłaszcza w zakresie stosunków pracy i aktywizacji osób bezrobotnych. Po pierwsze, reformy rynku pracy są niezbędne z punktu

widzenia właściwego funkcjonowania wspólnego obszaru walutowego. Po drugie, odpowiadają na główne wyzwania związane z wysokim poziomem bezrobocia i niskim poziomem zatrudnienia.

Ponadto, Polska podkreślała, że wiele można jeszcze osiągnąć w ramach obowiązujących europejskich regulacji prawnych, w szczególności w zakresie mobilności na obszarze Unii Europejskiej, redukcji barier dla zatrudnienia i tworzenia miejsc pracy, promowania edukacji w zakresie przedsiębiorczości i kluczowych umiejętności niezbędnych na rynku pracy. Tworzenie nowych przepisów czy standardów może, wbrew intencjom, utrudnić realizację powyższych celów dlatego dyskusja na ich temat wymaga każdorazowej pogłębionej oceny ich potencjalnego wpływu na realizowane polityki. Różnorodność rozwiązań w państwach członkowskich stanowi bogactwo Unii Europejskiej, nie przeszkodę w jej rozwoju. Procedury koordynacji w ramach Semestru Europejskiego oraz Otwartej Metody koordynacji mają jeszcze w sobie niewykorzystany w pełni potencjał. Dlatego też pogłębianie współpracy w dziedzinie wymiaru społecznego UGW powinno polegać przede wszystkim na lepszym wykorzystaniu otwartej metody koordynacji i wymianie dobrych praktyk.

W odniesieniu do zaangażowania partnerów społecznych Polska podkreślała, że dialog musi być prowadzony na każdym szczeblu. Polska podkreślała również konieczność poszanowania kompetencji partnerów społecznych określonych na szczeblu krajowym w zakresie negocjacji warunków zatrudnienia i wynagrodzeń.

Zdaniem Polski, w toku dalszych prac należy mieć na uwadze szczegółową analizę podstawy prawnej koordynacji *ex ante*. Według art. 121 TFEU (Traktat o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej) oraz art. 11 TSCG (Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu), koordynacja taka może dotyczyć ważnych reform polityki gospodarczej. Kwestie społeczne i zatrudnienia mogą być brane pod uwagę w tym kontekście tylko o tyle, o ile niewłaściwe funkcjonowanie rynków pracy oraz systemów ustalania płac prowadzi do utraty konkurencyjności i nierównowagi makroekonomicznej.

4.5 RYNEK WEWNĘTRZNY

Akt o jednolitym rynku I i II (ang. *Single Market Act I i Single Market Act II*)

Jednolity rynek stanowi siłę napędzającą wzrost gospodarczy w Unii Europejskiej. Komisja Europejska przedstawiła w 2011 i 2012 roku dwa pakiety reform jednolitego rynku (SMA I i SMA II), których realizacja umożliwi wprowadzenie funkcjonowania jednolitego rynku na wyższy poziom. Polska wielokrotnie podkreślała na forum Unii Europejskiej, że dotychczasowy przebieg prac nad wdrożeniem poszczególnych dźwigni przyjętych w ramach wyżej wymienionych Aktów jest nie w pełni satysfakcjonujący.

Polska bierze aktywny udział w pracach legislacyjnych w ramach wszystkich 12 dźwigni priorytetowych SMA I. Mimo upływu wyznaczonego w Pakcie na Rzecz Wzrostu i Zatrudnienia ostatecznego terminu (grudzień 2012 rok), prace nad niektórymi rozwiązaniami ciągle jeszcze się toczą. Do tej pory osiągnięto porozumienie w odniesieniu do ośmiu z dwunastu dźwigni (uwzględniając rozwiązania w sprawie jednolitego patentu Unii Europejskiej). W trakcie prezydencji irlandzkiej uzgodniono porozumienie dotyczące funduszy *venture capital*, społecznych funduszy inwestycyjnych, alternatywnych metod rozwiązywania sporów (ADR/ODR) i uproszczenia dyrektyw w zakresie rachunkowości. Zakończono negocjacje i osiągnięto wstępne porozumienie w odniesieniu do pakietu trzech nowych dyrektyw z zakresu zamówień publicznych. W odniesieniu do kwalifikacji zawodowych osiągnięto porozumienie w Radzie Unii Europejskiej, trwają prace w Parlamencie Europejskim. W ramach pakietu propozycji legislacyjnych dotyczących sieci transeuropejskich (energetyczna, transportowa i telekomunikacja) zakończono prace dotyczące sieci energetycznych. Do zakończenia prezydencji irlandzkiej nie udało się uzgodnić i przyjąć czterech dźwigni wzrostu, tj. delegowanie pracowników (dossier najbardziej problematyczne dla Polski), opodatkowanie energii, identyfikacja elektroniczna i telekomunikacja.

Polska wielokrotnie na forum Unii Europejskiej wyrażała pogląd, że realizacja kolejnych dwunastu środków zawartych w Akcie o jednolitym rynku II, których termin przyjęcia został określony na koniec 2014 roku, wymaga zdecydowanego przyspieszenia. Do czasu zakończenia prezydentury irlandzkiej znaczna część propozycji legislacyjnych nie została jeszcze przedstawiona przez Komisję Europejską. Porozumienie w sprawie najważniejszych propozycji, takich jak reforma przepisów w sprawie niewypłacalności, czwarty pakiet kolejowy, bezpieczeństwo produktów i infrastruktura szybkiej łączności szerokopasmowej, będzie wymagało intensywnej pracy i zdecydowanej woli politycznej. Polska postulowała przyspieszenie tempa integracji jednolitego rynku poprzez likwidację utrzymujących się na nim barier oraz intensyfikację działań w obszarach o największym potencjale wzrostu, a więc: na rynkach usług, energii, transportu oraz rynku cyfrowego. W toku prowadzonych dyskusji Polska jednocześnie wskazywała, że wprowadzanie nowych regulacji powinno być poprzedzone wnikliwą analizą potencjalnych kosztów i zysków dla europejskiej gospodarki oraz ich wpływu na konkurencyjność Unii Europejskiej z możliwie dużym uwzględnieniem specyfiki poszczególnych państw członkowskich. Polska postulowała także konieczność zapewnienia synergii pomiędzy podejmowanymi na forum europejskim działaniami służącymi uzdrowieniu i zapewnieniu wzrostu gospodarki Unii Europejskiej.

Polityka przemysłowa

Polityka przemysłowa była jednym z tematów posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniach 29-30 maja 2013 roku. Polska wskazała wówczas między innymi na konieczności odbudowy bazy przemysłowej w Europie i potrzebę udzielenia wsparcia również dla bardziej tradycyjnych gałęzi przemysłu, potrzebie zapewnienia spójności między politykami Unii Europejskiej, tj. przede wszystkim polityką energetyczną, klimatyczną i handlową, jak również konieczności podjęcia działań w odniesieniu do problemu wysokich cen energii. Również na posiedzeniu Rady Europejskiej w maju 2013 roku, poświęconemu energii, Polska wyraziła poparcie dla konkluzji, w których zwrócono uwagę na problem wysokich cen energii i zobowiązano Komisję Europejską do przygotowania dokumentu analizującego wpływ tych cen na przemysł (do końca 2013).

Kluczowe dla kwestii polityki przemysłowej było posiedzenie Rady Europejskiej w dniach 27-28 czerwca 2013 roku. Przyjęte na szczycie konkluzje wskazują, iż odbudowa bazy przemysłowej w Europie ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wzrostu i konkurencyjności europejskiej gospodarki. Podkreślono także znaczenie opublikowanego w dniu 11 czerwca 2013 roku planu działań Komisji Europejskiej wobec sektora stalowego. Dyskusja na temat polityki przemysłowej będzie kontynuowana na dedykowanym tej tematyce posiedzeniu Rady Europejskiej w lutym 2014 roku.

Polityka kosmiczna

Polska aktywnie uczestniczyła również w pracach nad konkluzjami Rady w sprawie ustanowienia odpowiednich stosunków między Unią Europejską a Europejską Agencją Kosmiczną (ang. *European Space Agency*, ESA), przyjętymi przez Radę 18 lutego 2013 roku. Miały one szczególne znaczenie ze względu na akcesję Polski do ESA w 2012 roku. Dla Polski szczególnie ważne są zapisy konkluzji dotyczące niezależności ESA, unikania duplikacji działań, oraz konieczności przeprowadzenia wspólnych analiz – z udziałem Unii Europejskiej, ESA i państw członkowskich – w celu przygotowania wspólnych wniosków dotyczących dalszego rozwoju stosunków UE-ESA przedkładanych odpowiednim organom do decyzji.

Postulaty Polski w odniesieniu do konkluzji *Unijna polityka przemysłu kosmicznego – uwolnienie potencjału wzrostu gospodarczego w sektorze kosmicznym*, które Rada ds. Konkurencyjności przyjęła podczas posiedzenia w dniach 29-30 maja 2013 roku zostały uwzględnione. W szczególności Polska zwracała uwagę na konieczność zapewnienia efektywnej współpracy Unii Europejskiej, ESA i państw członkowskich jako warunku skutecznej polityki przemysłowej dotyczącej sektora kosmicznego, wypracowania komplementarności, wykorzystania potencjalnych synergii i uniknięcia niepotrzebnego dublowania działań w zakresie badań, innowacji i rozwoju technicznego oraz

rozważenia opracowania w odniesieniu do programu „Copernicus” analogicznych środków jak w przypadku planu działań dotyczących systemu nawigacji satelitarnej (ang. *Global Navigation Satellite System, GNSS*).

Ponadto w zakresie polityki kosmicznej, ważnym dokumentem dla Polski jest projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program wsparcia obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych. Prace nad dokumentem będą kontynuowane przez prezydencję litewską, ze względu na dużą ilość uwag i zastrzeżeń zgłaszanych przez państwa członkowskie. Podczas posiedzeń grupy roboczej ds. polityki kosmicznej Polska zgłosiła uwagi wskazujące przede wszystkim na konieczność dopracowania i uszczegółowienia kwestii:

- zapisów związanych z finansowaniem programu,
- uregulowania dostępu do danych,
- zarządzania systemem i bezpieczeństwa,
- propozycji rozwiązań prawnych
- zasad powstawania konsorcjów przedsiębiorstw realizujących program i oferowanej infrastruktury systemów czujników i ich technologii.

Przedsiębiorczość

W pierwszym półroczu 2013 roku Polska była zaangażowana w prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) (2014–2020) (*COSME*), który ostatecznie przyjęto podczas posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniu 19 lutego 2013 roku. Podczas prac w grupie roboczej ds. Konkurencyjności i Wzrostu, Polska zgłosiła szereg uwag, z których postulaty dotyczące między innymi sektora turystyki, wykorzystywanych do oceny programu wskaźników, zwrotów i przychodów z instrumentów finansowych zostały uwzględnione w tekście kompromisowym. Nie uwzględniono natomiast sprzeciwu Polski dotyczącego zastosowania aktów delegowanych.

Program COSME stanowić będzie w znacznym stopniu kontynuację Programu na rzecz przedsiębiorczości i innowacji (ang. *Entrepreneurship and Innovation Programme, EIP*). Program ma realizować działania służące poprawie konkurencyjności i trwałości unijnych przedsiębiorstw, promować przedsiębiorczość, poprawić dostęp do finansowania dla MŚP oraz poprawić dostęp do rynków wewnątrz Unii oraz na świecie.

Własność intelektualna

W obszarze prawa autorskiego prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym, rozpoczęte podczas prezydencji cypryjskiej. Polska w szczególności domagała się uwzględnienia w projektowanej dyrektywie specyfiki organizacji zbiorowego zarządzania działających w formie stowarzyszeń oraz zapewnienia, że system udzielania licencji wieloterytorialnych nie będzie zagrażał różnorodności kulturowej. Dla Polski istotne było też zagwarantowanie, że swoboda świadczenia przez organizacje zbiorowego zarządzania usług w innych państwach członkowskich nie utrudni procesu nabywania licencji przez użytkowników, w szczególności tzw. „licencji blankietowych”. Prace legislacyjne będą kontynuowane podczas prezydencji litewskiej.

Ponadto prezydencja irlandzka doprowadziła do przyjęcia decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (ang. *World Intellectual Property Organisation, WIPO*) o artystycznych wykonaniach audiowizualnych. Z inicjatywy Polski w tekście tej decyzji wprowadzono zapisy mające na celu uwzględnienie mieszanych kompetencji Unii i państw członkowskich w tym obszarze.

Podczas prezydencji irlandzkiej miała też miejsce konferencja dyplomatyczna WIPO dotycząca traktatu o ułatwieniu dostępu do utworów opublikowanych osobom niewidomym i niedowidzącym oraz osobom z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznawanie się z drukiem. Polska brała aktywny udział w negocjacjach traktatu reprezentując grupę regionalną WIPO 17 państw Europy Środkowej i bałtyckich oraz wspierając stanowisko Unii Europejskiej.

Pomoc publiczna

Istotne z punktu widzenia Polski były prace nad projektem zmiany rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE. Polska popierała, między innymi wprowadzenie nowych możliwości Komisji do pozyskiwania informacji bezpośrednio z rynku w ramach tzw. MIT (ang. *market information tool*) oraz SI (ang. *sector inquires*) włącznie z możliwością zastosowania sankcji (kar finansowych) w przypadku nieprzekazania bądź przekazania niepełnych/nieprawdziwych informacji. Wątpliwości Polski odnośnie do kryteriów wyboru przez Komisję grupy respondentów, do których będą kierowane prośby o informacje, zostały uwzględnione w ostatecznej wersji rozporządzenia przyjętej w ramach ogólnego podejścia podczas Rady ds. Konkurencyjności w dniu 29 maja 2013 roku. Również zgodnie ze stanowiskiem Polski wprowadzono w ramach systemu sankcji (kar finansowych) nakładanych na przedsiębiorców rozwiązanie kompromisowe – odpowiedzialność za działanie zamierzone (ang. *intentionally*) i znaczące zaniedbanie (ang. *gross negligence*).

W sferze współpracy sądów z Komisją, zgodnie ze stanowiskiem Polski, przyjęto rozwiązanie zapewniające, że przepisy rozporządzenia proceduralnego nie wyłączały zastosowania art. 267 Traktatu, a opinie i pytania Komisji powinny być przedstawiane w ramach istniejących procedur krajowych oraz w pełnym poszanowaniu niezależności sądu. Tekst kompromisowy, zgodnie z postulatem Polski, zawiera również postanowienie, zgodnie z którym sądy są zobowiązane do przesłania Komisji jedynie tych dokumentów które znajdują się w ich posiadaniu.

Również podczas posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w maju 2013 roku, Polska poparła przyjęcie ogólnego podejścia do projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 roku dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa oraz rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 roku dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego. W projekcie rozporządzenia, zgodnie ze stanowiskiem Polski, pozostawiono zakres pomocy obowiązujący w dotychczasowych rozporządzeniach. Państwa członkowskie odrzuciły propozycję Komisji objęcia tym rozporządzeniem wyłączenia spod obowiązku notyfikacji pomocy publicznej udzielanej w sektorze transportu, zgodnie z art. 93 TFUE, zawartego obecnie w art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1370/2007. Polska, podobnie jak pozostałe państwa członkowskie, z zadowoleniem przyjęła takie rozwiązanie, gdyż gwarantuje ono, iż zakres wyłączenia nie ulegnie zmianie. Do katalogu pomocy, która w przyszłości będzie objęta wyłączeniem spod obowiązku zgłoszenia, dołączono, zgodnie ze stanowiskiem Polski, szeroko rozumianą pomoc na infrastrukturę, kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego, na naprawę szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi.

4.6 BADANIA I ROZWÓJ

Wiodącym tematem podczas prezydencji Irlandii była dyskusja nad czterema aktami prawnymi dotyczącymi pakietu „Horyzont 2020 – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji 2014-2020” (podlegały one uzgodnieniom z Parlamentem Europejskim). Polska brała aktywny udział w negocjacjach, które zakończyły się uzgodnieniem kompromisu Rady i Parlamentem Europejskim pod koniec czerwca 2013 roku

W szczególności, Polska postulowała zwiększenie znaczenia tematu poszerzenia udziału w programie ramowym – zarówno w ramach struktury programu, jak i budżetu na ten priorytet. Obydwa cele udało się osiągnąć – poszerzenie udziału zyskało większą widoczność (oddzielna część programu, obok trzech zasadniczych komponentów) oraz większy niż pierwotnie planowany budżet (osobna linia budżetowa w wysokości 1,06% całości środków „Horyzontu 2020”). Polska brała ponadto aktywny udział w dyskusji na temat komitologii, w szczególności w odniesieniu do programów prac, w których określana będzie szczegółowa tematyka konkursów. Ostateczne rozwiązania nie odpowiadają w całości stanowisku Polski, niemniej stanowią wyważony kompromis w trudnych negocjacjach nad tą kwestią. Polska poparła propozycje dołączenia przez Komisję Europejską deklaracji w sprawie podziału budżetu na poszerzenie udziału na poszczególne jego elementy składowe. Kluczową dla Polski kwestią w negocjacjach było ponadto dalsze upraszczanie zasad funkcjonowania programu ramowego. W tym zakresie, prezydencji udało się osiągnąć sukces polegający na zachowaniu modelu finansowego uzgodnionego przez Radę (między innymi zestaw ograniczonych stawek dotyczących zwrotu kosztów bezpośrednich i ryczałt na koszty pośrednie, bez rozróżniania rodzaju beneficjenta), które to rozwiązanie poparła także Polska. Powiązana z wyżej wymienionym tematem była kwestia dodatkowych wynagrodzeń dla naukowców (tzw. bonusów). Ostatecznie przyjęte rozwiązania w dużej mierze odpowiadają stanowisku przyjętemu przez Radę w częściowym podejściu ogólnym.

Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusji na temat Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii (EIT), szczególnie w odniesieniu do zasad rządzących uruchamianiem tzw. Wspólnot Wiedzy i Innowacji (ang. *Knowledge and Innovation Communities*, KICs), poprzez które funkcjonuje EIT. Prezydencja Irlandii przeprowadziła negocjacje zwięźzione uzgodnieniem kompromisowych brzmień dokumentów dotyczących EIT. Polska postulowała zachowanie otwartego charakteru listy KICs, szczególnie w zakresie drugiej fali ich uruchamiania, tj. po 2017 roku. Ponadto, Polska brała aktywny udział w dyskusji w odpowiedzi na propozycję Parlamentu Europejskiego dotyczącego mechanizmu pod nazwą *Regional Innovation Scheme* (RIS). Polska wskazywała na konieczność zapewnienia otwartego dostępu do KICs dla wszystkich wspólnot naukowych o wysokiej jakości. Polska podkreślała rolę działań na rzecz powiększania grona partnerów w celu włączania ich w procesy innowacyjne realizowane w ramach EIT i KICs oraz współpracy z partnerami, zwłaszcza z sektora biznesu. Zdaniem Polski, otwarcie się KICs na nowych członków może odbyć się jedynie poprzez zachowanie zasady wysokiej jakości. Mimo pewnych zastrzeżeń dotyczących w szczególności kolejności uruchamiania kolejnych KICs, ostatecznie przyjęte rozwiązania generalnie odpowiadają postulatowi Polski zgłaszanym w toku negocjacji.

Podczas prezydencji Irlandii toczyły się także negocjacje programu Euratom 2014-2018. W tym zakresie, Polska podkreślała znaczenie konsultowania dokumentu w sprawie reorganizacji programu fuzji jądrowej i włączenia w ten proces bezpośrednio zainteresowanych stron, między innymi asocjacji krajowych i komitetów konsultacyjnych 7 Programu Ramowego, których status był także przedmiotem dyskusji w minionym półroczu. Polska wyrażała oczekiwanie konstruktywnego kompromisu w zakresie spójnej koncepcji organizacji i finansowania programu, szczególnie w kontekście Mapy drogowej dla fuzji jądrowej. Polska, wraz z innymi państwami członkowskimi, opowiadała się ponadto za zmniejszeniem środków przeznaczonych na administracyjną obsługę programu. Dodatkowo, w wyniku starań strony polskiej udało się zapewnić udział dwóch przedstawicieli polskiego środowiska naukowego w Komitecie naukowo-technologicznym programu Euratom. Ostateczna decyzja w tej sprawie zostanie przyjęta przez Radę Unii Europejskiej w czasie prezydencji litewskiej.

4.7 AGENDA CYFROWA

Polska wzięła aktywny udział w kontynuowanych przez prezydencję irlandzką pracach na rzecz realizacji celów Agendy Cyfrowej dla Europy, w tym nad nowymi wnioskami legislacyjnymi Komisji Europejskiej.

Należał do nich między innymi: *projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii*, który stanowi filar przedstawionej przez Komisję Europejską Strategii Unii Europejskiej w sprawie cyberbezpieczeństwa. Polska wyraziła poparcie dla celów wniosku, podkreślając, iż równoległe z inicjatywami europejskimi trzeba podjąć mocniejsze działania o charakterze globalnym, bo tylko wtedy można myśleć o zwiększeniu bezpieczeństwa w cyberprzestrzeni. Polska opowiedziała się za modelem mieszanym, w ramach którego dobrowolne inicjatywy dotyczące zdolności państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie poprawy bezpieczeństwa sieci i informacji oraz mechanizmów współpracy na poziomie Unii Europejskiej połączone byłyby z wymogami regulacyjnymi dla administracji publicznej oraz podmiotów istotnych dla infrastruktury krytycznej w tej dziedzinie. Podobne stanowisko wyraziło większość państw członkowskich Unii Europejskiej.

Innym tematem, nad którym debatę rozpoczęła prezydencja irlandzka, ważnym dla Polski z racji jego potencjalnego wpływu na rozwój infrastruktury telekomunikacyjnej, był *projekt rozporządzenia w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej*. Polska pozytywnie ocenia kierunek przedstawionego projektu rozporządzenia, wskazując, że rozwiązania przyjęte już w Polsce były brane pod uwagę przy projektowaniu przepisów rozporządzenia, a część rozwiązań, szczególnie w zakresie koordynacji prac i dostępu do informacji o infrastrukturze, Polska zamierza wprowadzić jeszcze przed zakończeniem prac nad rozporządzeniem. Prezydencja irlandzka doprowadziła do przyjęcia raportu z postępu prac nad projektem.

Należy również podkreślić, że w efekcie debaty w sprawie WRF na okres 2014 - 2020 oraz zmniejszenia puli finansowej przeznaczonej na Instrument „Łącząc Europę” (CEF) 28 maja 2013 roku Komisja Europejska przedstawiła *zmieniony wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych, uchylające decyzję nr 1336/97/WE*. Termin przedstawienia wyżej wymienionej propozycji nie pozwolił prezydencji Irlandii na podjęcie nad nim pracy, jednakże Polska weźmie udział w pracach nad dokumentem podczas prezydencji litewskiej. Polska jest świadoma istotnego ograniczenia środków budżetowych na telekomunikacyjny komponent CEF. Jednak dla Polski od początku prac nad wytycznymi dla sieci telekomunikacyjnych najważniejsze jest zapewnienie należytego finansowania inwestycji w infrastrukturę szerokopasmowego dostępu do internetu.

Istotne znaczenie dla Polski miał udział w kontynuacji prac nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym (eIDAS)*. Rozporządzenie dotyczy zasadniczo usług zaufania, takich jak wydawanie certyfikatów podpisu elektronicznego oraz tzw. usługi otoczenia (znakowanie czasem, usługi konserwacji długookresowej, elektroniczne doręczenia itp.) Rozporządzenie ma zapewnić warunki dla rozpoznawania różnego rodzaju podpisów elektronicznych oraz wzajemnego uznawania notyfikowanych systemów identyfikacji elektronicznej (e-ID) na użytek usług w państwach Unii Europejskiej. Prezydencja irlandzka przeprowadziła pierwsze czytanie projektu. Prezydencja skoncentrowała prace na najtrudniejszym fragmencie, który obejmował między innymi mechanizm notyfikacji systemów elektronicznej identyfikacji (art. 5-8 przedmiotowego rozporządzenia). Zapisanie w rozporządzeniu takiego mechanizmu wymagało dodania w postaci osobnego aneksu ram interoperacyjności (ang. *interoperability framework*) oraz określenia poziomów zaufania (ang. *levels of assurance*). Dyskusja na temat mechanizmu notyfikacji elektronicznej identyfikacji była szczegółowa i trudna, gdyż dotyka obszaru, który nie był uprzednio

zharmonizowany. Dwie opcje zostały zaproponowane przez prezydencję irlandzką, celem zawężenia dalszej dyskusji w tym temacie. Pierwsza opcja oparta jest o zasadę wzajemności (ang. *principle of reciprocity*) i polega na uznawaniu wszelkich mechanizmów eID na tym samym lub wyższym poziomie zaufania. Druga opcja polega na ograniczeniu wzajemnego uznawania do mechanizmów eID odpowiadających zasadniczo III i IV poziomowi zaufania według klasyfikacji projektu STORK. W kwestii wyboru opcji funkcjonowania mechanizmu notyfikacji w obszarze eID w oparciu o poziomy zaufania wspiera opcję drugą. W toku prowadzonych negocjacji Polska stoi na stanowisku, że notyfikacja systemów elektronicznej identyfikacji powinna znaleźć obligatoryjne zastosowanie w usługach publicznych administracji, ale uznawanie notyfikowanych mechanizmów eID powinno być możliwe na zasadach dobrowolności również w usługach biznesowych. Preferowana przez Polskę opcja wymaga dalszych prac. Polska jest w gronie państw zabiegających o to, aby notyfikowane mechanizmy eID z poziomów 3 i 4 ograniczyć dodatkowo poprzez zastosowanie stopniowo rozszerzanej listy usług publicznych w których notyfikowane eID będą musiały być uznawane. W odniesieniu do notyfikacji elektronicznej identyfikacji prezydencja irlandzka zaproponowała tekst zrewidowany w którym wprowadzono szereg korzystnych zmian, ale zgłaszane są nadal zagrożenia związane z potencjalnie szerokim zakresem zastosowania niektórych przepisów w administracji publicznej i biznesie. Problem ten dostrzegają również inne kraje, w tym między innymi Niemcy. Prezydencja irlandzka zebrała opinie państw członkowskich w odniesieniu do klastra II dotyczącego kwestii nadzoru. W toku dyskusji państwa członkowskie (z wyjątkiem Holandii) opowiedziały się za ograniczeniem nadzoru do kwalifikowanych usług zaufania.

Prezydencja irlandzka podsumowała swoje wysiłki w przyjętym przez Radę Unii Europejskiej ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) w dniu 6 czerwca 2013 roku sprawozdaniu z postępu prac. Dyskusja nad klastrem I (notyfikacja eID) oraz klastrem II (nadzór) będzie kontynuowana w okresie prezydencji litewskiej. Zebrane w trakcie prezydencji irlandzkiej stanowiska państw umożliwiły prezydencji litewskiej rozpoczęcie prac od przedstawienia zrewidowanej propozycji tekstu klastra II.

Ponadto, Polska poparła także przyjęcie przez Radę ds. TTE sprawozdania z postępu prac nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego*. Polska jako sygnatariusz Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych i Deklaracji Ministrów zatwierdzonej 11 czerwca 2006 roku w Rydze podjęła już działania mające na celu wdrożenie zasad budowy stron internetowych (poprzez wdrożenie tzw. Krajowych Ram Interoperacyjności), których uregulowanie zakłada przedmiotowa propozycja dyrektywy. Dlatego podczas prac w trakcie prezydencji irlandzkiej Polska popierała przedmiotową inicjatywę, która ma na celu zbliżenie przepisów (ustawowych, wykonawczych i administracyjnych) państw członkowskich Unii Europejskiej dotyczących dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego. Praca nad dokumentem toczy się w kierunku pożądanym przez Polskę. Dla Polski najistotniejsze jest zagwarantowanie, by dostosowanie stron internetowych było oparte na opublikowanym i dostępnym otwartym standardzie WCAG 2.0 (wytyczne dotyczące dostępności treści internetowych), a nie na normach. Polska przyjęła standard WCAG 2.0 na poziomie AA, z wyłączeniem dwóch bardzo kosztownych wymagań. Wprowadzenie nowych wymagań na dostępność stron internetowych, za pomocą innej normy, spowodowałoby ogromną pracę nie tylko dla administracji publicznej, ale również wymusiłoby konieczność wykonania dużej pracy przez większość podmiotów gospodarczych w Polsce.

Pewne obawy Polski budzi odwołanie do norm opracowywanych przez Komitet Europejski Standaryzacji (CEN), Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC) i Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI), które ze swojej istoty zmieniają się w długich okresach czasu, w odróżnieniu od standardów typu rekomendacji. Ponadto Polska sceptycznie odnosi się do prowadzenia "stałego monitoringu" dostępności stron internetowych, gdyż to rozwiązanie wymuszałoby zaangażowanie dużych nakładów pracy i generuje istotne koszty.

W ramach debaty orientacyjnej na temat roli sektora telekomunikacyjnego oraz sektora teleinformatycznego (ICT) w ramach realizacji Agendy Cyfrowej dla Europy, podsumowującej prace

prezydencji irlandzkiej w obszarze telekomunikacji i społeczeństwa informacyjnego podczas posiedzenia Rady ds. TTE 6 czerwca 2013 roku, Polska zwróciła uwagę na istniejące bariery rozwoju rynku telekomunikacyjnego w Unii Europejskiej, które stanowią źródła jego zapóźnienia w stosunku do państw trzecich, zwłaszcza Stanów Zjednoczonych i państw azjatyckich oraz potrzebę przywrócenia Unii Europejskiej wiodącej roli w obszarze nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych. Jednocześnie Polska podkreśliła, że konieczność uwzględniania globalnych uwarunkowań stanowi konieczny warunek rozwoju europejskiego rynku cyfrowego. Polska wskazała na kilka priorytetów, na których polityka Unii Europejskiej powinna się skupić w najbliższych latach:

- Uwzględnienie konwergencji internetu i telekomunikacji w regulacjach prawnych.
- Prowadzenie dalszych prac nad obniżeniem cen usług dla konsumentów, także roamingu.
- Prace nad obniżeniem kosztów inwestowania w infrastrukturę telekomunikacyjną, w tym likwidację barier inwestycyjnych i większą harmonizację wykorzystania widma.
- Zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych konsumentów oraz wprowadzenie unijnego podpisu elektronicznego i usług zaufania.

W opinii Polski wszelkie zmiany powinny być poprzedzone szczegółową analizą zysków i strat dla wszystkich uczestników europejskiego rynku cyfrowego: począwszy od konsumentów i użytkowników aż do globalnych przedsiębiorstw.

Polska podkreśliła konieczność zapewnienia spójności pomiędzy obowiązującymi w Unii Europejskiej regulacjami oraz poparła projekty w zakresie obniżenia i likwidacji roamingu, neutralności sieci, widma radiowego, wspólnej polityki na rzecz poprawy cyberbezpieczeństwa oraz ochrony danych osobowych, elektronicznego podpisu i identyfikacji, a także harmonizacji rynku widma radiowego w skali całej Unii Europejskiej. Wyniki powyższej debaty będą stanowiły wkład do posiedzenia Rady Europejskiej zaplanowanego na październik 2013 roku, która skoncentruje się na zagadnieniach innowacji oraz zagadnieniach cyfrowych.

4.8 TRANSPORT

Pakiet w sprawie przydatności do ruchu drogowego

Podczas prezydencji irlandzkiej zostało przyjęte podejście ogólne do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie drogowej kontroli technicznej dotyczącej przydatności do ruchu drogowego pojazdów użytkowych poruszających się w Unii i uchylające dyrektywę 2000/30/WE*. W toku prac w Radzie Unii Europejskiej korzystnie dla Polski rozwiązano wiele istotnych kwestii, co znalazło odzwierciedlenie w przedmiotowym dokumencie. Zgodnie z postulatami Polski między innymi zmianie uległa forma prawna aktu z rozporządzenia na dyrektywę, wprowadzono 84-miesięczny okres przejściowy na stosowanie kwestionowanego przez Polskę systemu oceny ryzyka, wydłużono terminy implementacji, doprecyzowano zakres aktów delegowanych. Ponadto, zgodnie ze stanowiskiem Polski, przyjęto rozwiązanie pozostawiające w gestii państw członkowskich prawo do określania łącznej liczby wstępnych kontroli drogowych w roku kalendarzowym w odniesieniu do pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony; z zakresu projektu wyłączono też pojazdy o dopuszczalnej masie całkowitej (DMC) do 3,5 tony (kategorie pojazdów N1, O1 oraz O2).

Podczas prezydencji irlandzkiej zostało przyjęte również podejście ogólne do *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 1999/37/WE w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów*. W trakcie prac Polska dążyła do zapewnienia w projekcie zapisów uniemożliwiających nową rejestrację pojazdów, których rejestracja została anulowana w związku z uznaniem ich za wycofane z eksploatacji. Z inicjatywy Polski w projekcie zawarto też zapisy potwierdzające, że państwa członkowskie mogą określać w prawie krajowym inne przypadki anulowania rejestracji pojazdów, niż przewiduje projekt dyrektywy. Polska, sprzeciwiając się zakresowi aktów delegowanych, poparła propozycję kompromisową prezydencji irlandzkiej dotyczącą wykreślenia przedmiotowych artykułów. Osiągnięta też ujednolicenie terminów

transpozycji projektu dyrektywy z pozostałymi projektami pakietu w sprawie przydatności do ruchu drogowego. Ponieważ większość postulatów Polski została uwzględniona w sposób zadawalający, Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego do przedmiotowego projektu dyrektywy.

Transport kolejowy

Na początku prezydencji irlandzkiej Komisja Europejska opublikowała tzw. IV pakiet kolejowy. Składa się na niego 6 aktów prawnych. Ze względu na ich zakres wyróżnia się filar rynkowy, na który składają się:

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych usług kolejowego transportu pasażerskiego,
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 roku w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych kolejowych przewozów pasażerskich oraz zarządzania infrastrukturą kolejową,
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych, oraz filar techniczny, który tworzą:
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej (wersja przekształcona),
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 881/2004,
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa kolei (wersja przekształcona).

Generalnym celem propozycji przedstawionych w ramach IV pakietu legislacyjnego jest realizacja wizji jednolitego europejskiego obszaru kolejowego w ramach rynku wewnętrznego, na którym wszystkie europejskie przedsiębiorstwa kolejowe mogą świadczyć usługi bez barier prawnych, instytucjonalnych i technicznych.

Niektóre z propozycji IV pakietu kolejowego mogą mieć bardzo poważne konsekwencje dla Polski. Dotyczy to przede wszystkim części rynkowej pakietu, a w szczególności dyrektywy zmieniającej dyrektywę 2012/34/UE. Zapisy dotyczące pełnej rozdzielności pomiędzy zarządcą infrastruktury a przedsiębiorstwami kolejowymi zawarte w projekcie mogą przynieść bardzo istotne zmiany dla całości polskiego rynku kolejowego i spowodować konieczność przeprowadzenia kosztownych zmian strukturalnych i kapitałowych w najważniejszych spółkach polskiego sektora kolejowego, a także możliwe zmiany organizacyjne w organach administracji publicznej.

Prezydencja irlandzka podjęła prace tylko nad jednym aktem prawnym filara technicznego IV pakietu kolejowego – *projektem dyrektywy w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej*. W trakcie prac nad tym projektem Polska konsekwentnie prezentowała sprzeciw wobec przeniesienia z poziomu krajowego na poziom europejski uprawnień do wydawania zezwoleń na dopuszczenie do eksploatacji dla przytorowych urządzeń Europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym (ang. *European Railway Traffic Management System, ERTMS*) wchodzących w skład podsystemu „sterowanie – urządzenia przytorowe” oraz zezwoleń na wprowadzanie pojazdów kolejowych do obrotu, a także dążyła do wydłużenia okresu transpozycji projektu dyrektywy do krajowego porządku prawnego. Zgodnie z propozycjami zgłaszanymi przez przedstawicieli Polski, w tekście przyjętym przez Radę TTE została zachowana względna równowaga pomiędzy kompetencjami europejskiego i krajowego regulatora rynku. Polska – z sukcesem – postulowała wydłużenie z 2 do 5 lat:

- okresu przejściowego, w którym państwo członkowskie może zdecydować o dopuszczaniu pojazdów kolejowych do eksploatacji w oparciu o przepisy obecnie obowiązującej dyrektywy 2008/57/WE,
- okresu transpozycji przepisów nowej dyrektywy do prawa krajowego,

- okresu, po którym obecnie obowiązująca dyrektywa 2008/57/WE zostanie uchylona.

Transport morski

Prezydencja irlandzka prowadziła prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną*. W opinii Polski, projekt narusza zasadę pomocniczości oraz generuje zbyt duże obciążenia finansowe dla budżetu państwa. Dlatego w trakcie prac Polska konsekwentnie prezentowała sprzeciw wobec projektu dyrektywy, dążąc jednocześnie do zminimalizowania negatywnych skutków, które mogą wynikać dla Polski w związku z ewentualnym przyjęciem przedmiotowego aktu prawnego. W szczególności Polska zwracała uwagę na konieczność wydłużenia terminu implementacji dyrektywy, która będzie stanowiła dla Polski dodatkowe obciążenie finansowe i administracyjne. Podczas prac Polska sprzeciwiała się zapisom stanowiącym o konieczności opracowania strategii Zintegrowanego Zarządzania Obszarami Przybrzeżnymi, a także szczegółowego uregulowania zawartości merytorycznej planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich. Wątpliwości Polski dotyczące potrzeby przyjęcia przedmiotowego aktu prawnego podzielały Włochy, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Niemcy, Szwecja, Francja, Niemcy.

W trakcie prezydencji irlandzkiej Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego do *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyposażenia morskiego i uchylająca dyrektywę 96/98/WE*. W trakcie prac Polska sprzeciwiała się zapisom projektu nadającym Komisji Europejskiej szerokie uprawnienia do przyjmowania przez aktów delegowanych. Tak szeroki zakres uprawnień dla Komisji Europejskiej oznaczał w praktyce całkowite scedowanie na Komisję możliwości kształtowania wymagań technicznych i norm dotyczących badań wyposażenia morskiego oraz niektórych wymagań dla jednostek notyfikowanych. Przyjęty przez Radę TTE projekt uwzględniał powyższe zastrzeżenia. Ponadto, z inicjatywy między innymi Polski udało się wydłużyć termin transpozycji dyrektywy z 12 do 36 miesięcy.

Pakiet dotyczący wykonania Konwencji o pracy na morzu

Projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej odpowiedzialności państwa bandery w zakresie egzekwowania przepisów dyrektywy Rady 2009/13/WE w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 roku oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE został uzgodniony podczas prezydencji irlandzkiej w ramach pierwszego czytania. W październiku 2013 roku planowane jest głosowanie plenarne w Parlamencie Europejskim i przyjęcie uzgodnionego tekstu. Polska popierała rozwiązania zmierzające do pełnego wdrożenia w życie przepisów Konwencji o pracy na morzu. Dyrektywa zapewni jednolite stosowanie przepisów Konwencji oraz mechanizmy kontroli i inspekcji w zakresie konwencji. W tekście uzgodniono, że przyjęcie dyrektywy nie powinno prowadzić do obniżenia poziomu ochrony przysługującej pracownikom na mocy aktualnie obowiązującego prawodawstwa unijnego.

Prezydencja doprowadziła również do uzgodnienia w ramach pierwszego czytania *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu*. Parlament Europejski w dniu 2 lipca 2013 roku przyjął tekst wypracowany wspólnie z Radą. Polska popierała rozwiązania zmierzające do dokonania zmiany dyrektywy 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, celem zapewnienia egzekwowania przepisów Konwencji o pracy na morzu (MLC) przez inspekcję państwa portu oraz wprowadzenia jednolitych i zharmonizowanych mechanizmów w tym zakresie. W tekście uzgodniono, że przyjęcie przedmiotowej dyrektywy nie powinno prowadzić do obniżenia poziomu ochrony przysługującej pracownikom na mocy aktualnie obowiązującego prawodawstwa unijnego.

Transport lotniczy

Po publikacji przez Komisję Europejską w dniu 21 grudnia 2012 roku *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym, zmiany rozporządzenia (UE) nr 996/2010 oraz uchylenia dyrektywy 2003/42/WE, rozporządzenia Komisji (WE) nr 1321/2007 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1330/2007*, prace nad nim rozpoczęła prezydencja irlandzka. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach grupy roboczej Rady Unii Europejskiej, której celem było wypracowanie podejścia ogólnego jako podstawy do prowadzenia negocjacji z Parlamentem Europejskim. Uwagi i korekty zgłaszane przez Polskę do tekstu projektowanego rozporządzenia w dużej części zostały uwzględnione. Polska postulowała przede wszystkim utrzymanie szerokiego zakresu obowiązywania rozporządzenia. Z uwagi na uwzględnienie najistotniejszych uwag, Polska podczas posiedzenia Rady Unii Europejskiej poparła podejście ogólne do dokumentu.

Transeuropejskie sieci transportowe TEN-T

Podczas prezydencji irlandzkiej uzgodniono w ramach pierwszego czytania *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T*, co powinno zostać formalnie potwierdzone podczas głosowania plenarnego Parlamentu Europejskiego zaplanowanego na wrzesień 2013 roku. W trakcie prac nad przedmiotowym projektem aktywna działalność Polski na forum grupy roboczej Rady doprowadziła do uwzględnienia wielu korzystnych zapisów w omawianym dokumencie. Osiągnięto między innymi:

- Pożądany przez Polskę kształt map sieci TEN-T,
- Stosunkowo elastyczne terminy realizacji sieci bazowej (2050) i kompleksowej,
- Utrzymanie ważnych dla Polski zapisów dotyczących odstępstw od wymogów technicznych dla infrastruktury sieci bazowej TEN-T,
- Utrzymanie w tekście rozporządzenia jedynie ogólnych odniesień do konieczności osiągania celów redukcyjnych (bez wskazywania konkretnych wartości).

Kwestie horyzontalne – energia dla transportu

Polska wzięła aktywny udział w zapoczątkowanych przez prezydencję irlandzką pracach nad pakietem *Czysta energia dla transportu*. Pakiet złożony z projektu *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozmieszczania infrastruktury paliw alternatywnych* oraz Komunikatu *Czysta energia dla transportu: europejska strategia w zakresie paliw alternatywnych* został przedłożony przez Komisję Europejską w dniu 24 stycznia 2013 roku. Głównymi jego założeniami są ograniczenie zależności sektora transportu od ropy naftowej i zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych. Do paliw alternatywnych w transporcie zostały zaliczone: energia elektryczna, wodór, biopaliwa, paliwa syntetyczne, gaz ziemny, skroplony gaz ropopochodny. Dyrektywa ma określić minimalne wymogi dotyczące rozbudowy infrastruktury paliw alternatywnych i wspólnych specyfikacji technicznych takiej infrastruktury. W toku prac na szczeblu eksperckim (podczas prezydencji irlandzkiej odbyło się tylko jedno posiedzenie grupy roboczej) Polska wsparła idee ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w transporcie poprzez rozwój paliw alternatywnych. Zwróciła jednak uwagę na różne wykorzystanie paliw alternatywnych w poszczególnych krajach Unii Europejskiej i stwierdziła, że biorąc pod uwagę dynamikę rozwoju paliw alternatywnych w Polsce, implementacja dyrektywy będzie kosztowna dla naszego kraju. Polska podkreśliła, że sam rozwój infrastruktury może nie skutkować realizacją jednego z założeń pakietu w postaci zwiększenia liczby pojazdów zasilanych paliwem alternatywnym, toteż państwa członkowskie powinny móc wybrać środki wsparcia, które w ich konkretnej sytuacji będą efektywne, optymalne i możliwe.

Pakiet *Czysta energia dla transportu* był przedmiotem posiedzenia Ministrów ds. Transportu w dniu 11 marca 2013 roku. Polska wyraziła poparcie dla idei i kierunku zmian poprzez określenie przez państwa członkowskie krajowych ram polityki wobec paliw alternatywnych, aby stworzyć stabilne ramy dla decyzji inwestycyjnych, oraz wsparcie polityki informacyjnej wobec klientów i określenie wspólnych standardów technicznych. Ponadto zgłosiła zastrzeżenia do zaproponowanych

instrumentów w szczególności do obowiązkowych celów ilościowych w zakresie rozwoju infrastruktury, które powinny być wyznaczane po konsultacjach z państwami członkowskimi i mieć charakter indykatywny, terminów dla implementacji celów ilościowych, terminów implementacji dyrektywy i wdrożenia aktów delegowanych i wykonawczych oraz zbyt szerokiego zastosowania aktów wykonawczych i delegowanych w projekcie dyrektywy. Prezydencja litewska zamierza zintensyfikować prace nad dyrektywą celem przyjęcia ogólnego podejścia podczas Rady TTE w grudniu 2013 roku.

4.9 ENERGIA

Rynek wewnętrzny energii

Podczas irlandzkiej prezydencji przedmiotem prac w zakresie polityki energetycznej Unii Europejskiej były w szczególności kwestie funkcjonowania rynku wewnętrznego energii, z uwzględnieniem między innymi potrzeby zachowania konkurencyjności europejskiej gospodarki wobec państw trzecich, wzmocnienia pozycji konsumentów oraz zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Unii Europejskiej. W nawiązaniu do wytycznych Rady Europejskiej z lutego 2011 roku Komisja Europejska przedstawiła w listopadzie 2012 roku komunikat *Uruchomienie wewnętrznego rynku energii*. W odpowiedzi na komunikat, Rada Unii Europejskiej odbyła najpierw szeroką dyskusję na szczeblu eksperckim, a następnie na posiedzeniu Rady ds. Energii w dniu 22 lutego 2013 roku. Prace zostały zakończone przyjęciem konkluzji przez Radę w dniu 7 czerwca 2013 roku. Polska aktywnie uczestniczyła w wyżej wymienionych dyskusjach oraz brała szczególnie intensywny udział w negocjacjach dotyczących następujących kwestii:

- Nieplanowe przepływy energii elektrycznej – Polska wypracowała wspólne stanowisko w tej kwestii wraz z państwami Grupy Wyszehradzkiej, które następnie było przedmiotem uzgodnień z innymi państwami. W finalnym zapisie wskazano na problem, jaki stanowią przepływy nieplanowe oraz zidentyfikowano możliwe sposoby jego rozwiązywania.
- Wprowadzenie zapisu dotyczącego zaangażowania Komisji Europejskiej w określenie zasad zarządzania zdolnościami przesyłowymi na granicach Unii Europejskiej.
- Podkreślenie roli zasobów własnych w zapewnianiu bezpieczeństwa energetycznego poprzez zmniejszanie uzależnienia od dostaw zewnętrznych oraz w stymulowaniu rozwoju gospodarczego Unii Europejskiej.
- Niedopuszczenie do wprowadzenia zapisów odwołujących się do sygnałów cenowych jako narzędzi mogących być przedmiotem manipulacji w obszarach polityki klimatyczno-energetycznej, zarządzania popytem i budowy rynku mocy.
- Wprowadzenie zapisu dotyczącego wagi opracowywania analiz skuteczności działań w zakresie zewnętrznej polityki energetycznej.
- Polska poparła także elastyczne zapisy dotyczące negatywnego wpływu cen regulowanych na rynek oraz zapisy podnoszące wagę i potrzebę rozwoju infrastruktury energetycznej, w tym rozbudowy transgranicznych połączeń elektroenergetycznych.

Ważnym etapem dyskusji w zakresie rynku wewnętrznego energii podczas irlandzkiej prezydencji było posiedzenie Rady Europejskiej w dniu 22 maja 2013 roku poświęcone w przeważającej mierze polityce energetycznej Unii Europejskiej i jej wpływowi na wzrost gospodarczy i konkurencyjność Unii Europejskiej. Zgodnie z intencją Polski Rada Europejska wskazała na priorytetowe znaczenie cen energii w kontekście wspierania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, szczególnie w obecnych trudnych warunkach ekonomiczno-społecznych w wielu państwach Unii Europejskiej. W konkluzjach Rady Europejskiej Komisja Europejska została zobowiązana do przygotowania do końca 2013 roku analizy składników cen oraz kosztów energii zarówno dla gospodarstw domowych jak i przemysłu. Analiza będzie istotnym wkładem do dyskusji na temat konkurencyjności polityki przemysłowej, zaplanowanej na posiedzenie Rady Europejskiej w lutym 2014 roku. W maju 2013 roku Rada Europejska podkreśliła w konkluzjach konieczność dokończenia do 2014 roku budowy

wewnętrznego rynku energii i likwidacji tzw. wysp energetycznych do 2015 roku, poprzez pełną implementację III pakietu energetycznego i rozbudowę infrastruktury energetycznej. Ponadto Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusji nad ramami polityki klimatyczno-energetycznej w perspektywie po 2020 roku, którą Komisja Europejska zapoczątkowała w marcu 2013 roku, publikując Zieloną Księgę. Komisja Europejska, powołując się na potrzebę zapewnienia pewności dla inwestorów, opowiada się za szybkim określeniem ścieżki transformacji niskoemisyjnej do 2030 roku. W związku z planowanym powrotem do dyskusji na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2014 roku Polska będzie nadal aktywnie angażować się w wypracowanie opcji dalszych działań, z uwzględnieniem interesu narodowego.

Rozwój infrastruktury energetycznej

W ramach realizacji wytycznej Rady Europejskiej z 2011 roku dotyczącej konieczności rozwoju infrastruktury energetycznej, podczas prezydencji irlandzkiej kontynuowany był prowadzony od czerwca 2012 roku proces selekcji projektów wspólnego zainteresowania (tzw. PCI) Unii Europejskiej, które będą traktowane priorytetowo. PCI obejmują projekty infrastruktury energetycznej w zakresie energii elektrycznej, gazu ziemnego, ropy naftowej oraz autostrady energetyczne, rurociągi do przesyłu dwutlenku węgla oraz „inteligentne” sieci. Podczas irlandzkiej prezydencji przyjęto Rozporządzenie nr 347/2013/WE w sprawie wytycznych do transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i uchylającego decyzję nr 1364/2006/WE. Zgoda co do spornych kwestii merytorycznych oraz kompromis w trilogu pomiędzy Parlamentem Europejskim, Komisją a Radą, zostały osiągnięte jeszcze pod koniec 2012 roku. Przed wejściem w życie dokumentu niezbędne było nadanie jego przepisom ostatecznego brzmienia z punktu widzenia poprawności prawną-językowej oraz zapewnienie zbieżności tekstów w różnych wersjach językowych. Ostatecznie, rozporządzenie zostało podpisane 17 kwietnia 2013 roku i weszło w życie w połowie maja 2013 roku.

W ramach selekcji projektów PCI, zakresie elektroenergetyki Polska uczestniczyła w pracach grupy dotyczącej korytarza północ-południe, regionu morza Bałtyckiego, autostrad energetycznych i „inteligentnych” sieci. Duża część projektów, o które ubiegali się polscy promotorzy została zakwalifikowana, w tym między innymi II etap połączenia Polska–Litwa oraz rozwój połączeń Polska–Niemcy, w tym przesuwniki fazowe. W zakresie gazu ziemnego Polska uczestniczyła w pracach grupy północ-południe wschód, planu działań w zakresie linii międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich (ang. *Baltic Energy Markets Interconnection Plan*, BEMIP) oraz grupy ds. południowego korytarza gazowego. Znacząca większość polskich projektów została zakwalifikowana do dalszej fazy. Są to między innymi projekty połączeń międzysystemowych Polska-Słowacja, Polska-Czechy, Polska-Litwa. Proces selekcji wszystkich ważnych dla Polski PCI został zakończony na spotkaniu decyzyjnej grupy wysokiego szczebla w dniu 24 lipca 2013 roku. Ostateczne uzgodnienie pełnej listy PCI dla całej Unii Europejskiej planowane jest we wrześniu 2013 roku.

W związku z unieważnieniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozporządzenia Rady nr 617/2010 w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej (z uwagi na przyjętą podstawę prawną), Komisja Europejska przedstawiła w marcu 2013 roku nowy projekt rozporządzenia, nie różniący się zakresem regulacji od pierwotnego aktu prawnego. Zgodnie z projektem państwa członkowskie mają obowiązek zgłaszać Komisji co dwa lata dane oraz informacje na temat projektów inwestycyjnych dotyczących produkcji, składowania i przesyłu ropy naftowej, gazu ziemnego, energii elektrycznej (w tym energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych), biopaliw oraz wychwytywania i składowania dwutlenku węgla. Polska popiera przedłożony przez Komisję Europejską projekt rozporządzenia.

Polska aktywnie uczestniczyła w doprowadzonych podczas irlandzkiej prezydencji do końca negocjacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE (tzw. dyrektywa offshore). W toku negocjacji został spełniony postulat Polski dotyczący między innymi zmiany charakteru prawnego projektu legislacyjnego, z rozporządzenia na

dyrektywę. Ponadto Polska popierała rozwiązania mające na celu zapewnienie dużego stopnia elastyczności w zakresie przepisów dotyczących wyznaczenia tzw. właściwego organu, odpowiedzialnego za funkcje regulacyjne zawarte we wniosku legislacyjnym. Postulaty Polski zostały w dużej części zaakceptowane. W dniu 12 czerwca 2013 roku, po osiągnięciu porozumienia Rady i Parlamentu Europejskiego, nastąpiło formalne przyjęcie dyrektywy Parlamentu i Rady 2013/30/UE Nowe przepisy, których geneza związana jest z katastrofą ekologiczną wynikłej z wycieku ropy na platformie *wiertniczej Deepwater Horizon* na Zatoce Meksykańskiej wiosną 2010 roku, określają minimalne standardy bezpieczeństwa wydobycia ropy naftowej i gazu oraz aktualizują procedury przyznawania koncesji na eksploatację złóż. Dyrektywa wprowadza także surowsze zasady dotyczące reagowania w sytuacjach awaryjnych (planowanie, gotowość do działania), wzmacnia rolę oceny ryzyka oraz udziału społeczeństwa w przyznawaniu koncesji oraz precyzuje zakres odpowiedzialności operatorów prowadzących prace na platformach wiertniczych i wydobywczych.

Energia ze źródeł odnawialnych

Polska wzięła aktywny udział w zainicjowanej przez prezydencję irlandzką dyskusji nad przedstawionym przez Komisję Europejską w październiku 2012 roku *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych*. Celem projektu jest zapoczątkowanie transformacji na zrównoważone biopaliwa zapewniające znaczną redukcję emisji gazów cieplarnianych, nie konkurując jednocześnie bezpośrednio z produkcją żywności. Prace nad projektem dyrektywy prowadzone były na forum grupy roboczej ad hoc w sprawie pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów (ang. *Indirect Land Use Change*, ILUC). Zdaniem Polski propozycje przepisów projektu dyrektywy nie spełniają założeń wynikających z jej preambuły. W szczególności dotyczy to zgłaszanej w preambule potrzeby zapewnienia konkurencyjności dla produktów unijnych i ochrony dotychczasowych inwestycji. Polska wielokrotnie wyrażała brak aprobaty dla propozycji ograniczającej do zaledwie 5 % możliwości realizacji celu dotyczącego udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie w 2020 roku przy wykorzystaniu biopaliw wytworzonych z surowców spożywczych. Polska postulowała uzależnienie wysokości wyżej wymienionego limitu od istniejących zdolności produkcyjnych oraz potencjału produkcyjnego rolnictwa. W trakcie prac grupy roboczej Polska zaproponowała również wyłączenie z podwójnego naliczania dla biopaliw zaawansowanych zużytego oleju kuchennego i tłuszczów zwierzęcych. Polska wyraziła także brak aprobaty dla kwestii czynników ILUC w kształcie proponowanym przez Komisję Europejską oraz postulowała usunięcie wartości emisji z ILUC (i tym samym wykreślenie załączników V i VIII z dyrektywy). Prace nad projektem przedmiotowej dyrektywy na szczeblu Rady Unii Europejskiej toczyły się dwutorowo: na forum Rady ds. Energii oraz Rady ds. Środowiska. Podczas irlandzkiej prezydencji odbyła się debata kierunkowa ministrów ds. energii w dniu 22 lutego 2013 roku, a następnie ministrów ds. środowiska w dniu 21 marca 2013 roku. Na zakończenie prezydencji, prace podsumowano rozpatrzeniem raportu w sprawie postępów prac na posiedzeniach Rady ds. Energii w dniu 7 czerwca 2013 roku oraz Rady ds. Środowiska w dniu 18 czerwca 2013 roku. Zdaniem Polski raport w sprawie postępu prac przygotowany przez prezydencję irlandzką jest zrównoważony i obiektywnie odzwierciedla przebieg dotychczasowych dyskusji. W raporcie ukazane zostały rozbieżności, który ujawniły się w trakcie prac nad dyrektywą. Dotychczas nie rozstrzygnięto głównych kwestii problematycznych. Prace kontynuowane będą podczas prezydencji litewskiej.

4.10 POLITYKA KLIMATYCZNA

Przygotowania do COP 19

Z punktu widzenia interesów Polski najważniejsze w obszarze polityki klimatycznej w okresie prezydencji irlandzkiej były prace przygotowawcze Unii Europejskiej do 19 Konferencji Stron (COP 19), która ma odbyć się w Warszawie w listopadzie 2013 roku. W ramach przygotowań corocznie ma

miejsce czerwcową sesję organów pomocniczych UNFCCC ds. Wdrożeń (SBI) i ds. Doradztwa Naukowo-Technicznego (SBSTA).

Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu stanowiska Unii Europejskiej na tę sesję kierując się następującymi celami długoterminowymi:

- przyjęciem w 2015 roku prawnie wiążącego globalnego porozumienia w sprawie zmian klimatu obejmującego wszystkie kraje świata, respektującego długoterminowe interesy Polski;
- efektywną implementacją decyzji podjętych przez Konferencje Stron zapewniającą poszanowanie długoterminowych interesów Polski.

W związku z publikacją komunikatu *Strategia Unii Europejskiej w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu* prezydencja irlandzka prowadziła intensywne prace mające na celu wypracowanie konkluzji Rady do tego dokumentu. Polska aktywnie uczestniczyła w procesie przygotowania wyżej wymienionej konkluzji, tak aby ostateczny kształt dokumentu, przyjętego podczas posiedzenia Rady Unii Europejskiej ds. Środowiska w dniu 18 czerwca 2013 roku, był spójny z oficjalnym stanowiskiem Rządu. Celem unijnej strategii w zakresie adaptacji do zmian klimatu jest zapewnienie większej odporności Europy na zmiany klimatu oraz większej zdolności do reagowania na skutki zmian klimatu, zarówno na poziomie unijnym i krajowym, jak również lokalnym i regionalnym. Ponadto dokument ma służyć wypracowaniu spójnego podejścia i poprawie koordynacji w zakresie adaptacji do zmian klimatu. Zgodnie ze stanowiskiem Polski, w konkluzjach podkreślono, że działania w zakresie adaptacji do zmian klimatu powinny być podejmowane na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym, z uwzględnieniem specyfiki i szczególnych uwarunkowań krajów członkowskich.

Backloading

W pierwszym półroczu 2013 roku na forum Parlamentu Europejskiego i Rady toczyły się prace nad propozycją Komisji Europejskiej dotyczącą *wyposażenia Komisji w możliwość przeprowadzenia interwencji na rynku uprawnień do emisji w przypadku złego funkcjonowania rynku (ang. backloading)*. Docelowo interwencja taka miałaby polegać na wycofaniu puli 900 mln uprawnień do emisji ze sprzedaży aukcyjnej w latach 2013-2015 i ich ponownym wprowadzeniu na rynek w końcowych latach III okresu rozliczeniowego EU ETS (ang. *Emission Trading System*). Zabieg taki miałby na celu podniesienie cen uprawnień do emisji, co według Komisji Europejskiej było by bodźcem dla przedsiębiorstw do inwestycji w technologie niskoemisyjne. Polska konsekwentnie opowiadała się przeciwko doraźnej interwencji w rynek uprawnień do emisji. ETS z założenia ma być mechanizmem rynkowym, mającym prowadzić do niczego innego oprócz redukcji emisji w sposób najbardziej efektywny kosztowo. Kluczowe znaczenie dla propozycji Komisji Europejskiej miało głosowanie w Parlamencie Europejskim w dniu 16 kwietnia 2013 roku, podczas którego projekt został odrzucony większością głosów. Oznaczało to, iż projekt został ponownie skierowany do rozpatrzenia przez Komisję ds. Środowiska (ENVI) Parlamentu Europejskiego. Miało to miejsce w dniu 19 czerwca 2013 roku i podczas tego posiedzenia przegłosowano poprawkę, która mówi o możliwości jednorazowej interwencji na rynku, która dodatkowo musi zostać poprzedzona dokładnymi analizami wpływu. Projekt będzie przedmiotem dalszych prac w Radzie Unii Europejskiej.

4.11 OCHRONA ŚRODOWISKA

Program działań w zakresie środowiska do 2020 roku

W obszarze ochrony środowiska z punktu widzenia Polski jednym z istotnych elementów były prace – będące kontynuacją działań trwających podczas poprzednich prezydencji – nad projektem *decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 roku „Dobrze żyć w granicach naszej planety” (ang. 7. Environmental Action Programme, 7EAP.)* W pierwszej połowie 2013 roku prace koncentrowały się na wypracowaniu wspólnego stanowiska Rady względem dokumentu. Jednym z kluczowych elementów stanowiska

Polski od samego początku było kwestionowanie proponowanych zapisów dotyczących ram i celów polityki klimatycznej Unii Europejskiej po roku 2020. Dlatego też Polska konsekwentnie sprzeciwiała się umieszczeniu w dokumencie odniesień do celów redukcyjnych zawartych w Komunikacie Komisji Europejskiej *Mapa Drogowa niskoemisyjnej gospodarki do roku 2050 (RM 2050)*, jak również innym propozycjom związanym z zaostrzeniem celów klimatycznych ustanowionych w pakiecie klimatyczno-energetycznym. Stanowisko negocjacyjne Polski w tej kwestii zostało wsparte przyjęciem wspólnego oświadczenia ministrów ds. środowiska Grupy Wyszehradzkiej (z wyłączeniem Węgier), Bułgarii oraz Rumunii, które zostało podpisane na spotkaniu w dniach 18-19 kwietnia 2013 roku. Państwa zgodziły się, że 7. EAP nie powinien przesądzać o kształcie polityk dotyczących klimatu i energii po roku 2020 i takie stanowisko jest konsekwentnie prezentowane przez Polskę. Ostatecznie, pomimo sprzeciwu Polski i Węgier w zakresie odniesień do kształtu i celów polityki klimatycznej, prezydencja irlandzka uzyskała poparcie dla kompromisu uzgodnionego z Parlamentem.

Program działań na rzecz środowiska i klimatu

W odniesieniu do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE)* najistotniejszymi zmianami wprowadzanymi przez tę propozycję, mogącymi mieć negatywne konsekwencje na pozyskiwanie przez Polskę środków z Programu LIFE, jest odejście od obowiązujących w LIFE+ alokacji krajowych oraz wprowadzenie nowego typu projektów, tzw. projektów zintegrowanych. W tych kluczowych kwestiach Polska opowiadała się za zachowaniem alokacji krajowych oraz zachowaniem kwalifikowalności VAT i kosztów personelu. Prezydencja irlandzka kontynuowała prace w kierunku uzgodnienia stanowiska Rady w zakresie alokacji krajowych, jak również stawek dofinansowania projektów oraz wieloletnich programów prac. Polska dążyła do zapewnienia pełnej kwalifikowalności VAT i kosztów personelu dla wszystkich podmiotów wydatkujących środki w ramach programu LIFE. W związku z brakiem wystarczającego poparcia dla włączenia takiego zapisu w części deklaratywnej rozporządzenia dla wszystkich podmiotów w programie LIFE, ostatecznie w skutek działań Polski uzyskano zapis o częściowej kwalifikowalności VAT wobec pierwotnej propozycji Komisji zakładającej pełną rezygnację z kwalifikowalności VAT w programie. Po przeprowadzeniu sześciu trudnych trilogów Rada, Parlament Europejski i Komisja Europejska porozumiały się w zakresie tekstu kompromisowego. Główne elementy kompromisu dotyczą: wysokości stawek dofinansowania projektów, poziomu *ring-fencing* dla „Przyrody i bioróżnorodności”, projektów *'capacity building'*, zagadnień budżetowych i spraw międzyinstytucjonalnych.

Substancje priorytetowe

Z punktu widzenia Polski istotny element w pracach Rady Unii Europejskiej stanowiły także negocjacje *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie norm jakości środowiska w dziedzinie polityki wodnej (substancje priorytetowe)*. Polska wielokrotnie podnosiła wątpliwości dotyczące niektórych aspektów dyrektywy, w szczególności terminu wejścia w życie nowych obowiązków, utworzenia listy obserwacyjnej oraz włączenia substancji farmaceutycznych na listę substancji priorytetowych lub listę obserwacyjną, argumentując je brakiem możliwości dopasowania kalendarza dyrektywy do harmonogramu Ramowej Dyrektywy Wodnej, wysokimi kosztami realizacji nowych zobowiązań nakładanych na państwa członkowskie oraz brakiem instrumentów ograniczających wprowadzanie substancji priorytetowych do środowiska wodnego. Wobec dążenia prezydencji irlandzkiej do możliwie jak najszybszego przyjęcia przedmiotowej regulacji, Polska podejmowała działania na rzecz utworzenia mniejszości blokującej, jednakże były one nieskuteczne wobec przyłączenia się do niej jedynie Węgier i Bułgarii, przy wstrzymaniu się od głosu Łotwy i Rumunii. Ostatecznie Rada przyjęła w pierwszym czytaniu tekst kompromisowy projektu. W dniu 2 lipca 2013 roku Parlament Europejski przyjął wniosek w pierwszym czytaniu w kształcie odbiegającym od postulatów prezentowanych w polskim stanowisku negocjacyjnym.

Oceny oddziaływania na środowisko

Kolejnym zagadnieniem istotnym ze względu na interes Polski była dyskusja nad *projektem zmiany dyrektywy 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko*. Projekt ten, choć proponuje zmiany wpływające na podniesienie jakości ochrony środowiska, w obecnym kształcie budzi szereg wątpliwości Polski jak również innych państw członkowskich, z uwagi na niejasności zaproponowanego brzmienia przepisów i ich niekorzystne skutki związane z implementacją do prawodawstw krajowych. Akceptacja zaproponowanych rozwiązań i związana z tym konieczność wdrożenia ich do prawa krajowego, pociągnęłaby za sobą daleko idące konsekwencje, w tym związane z zapewnieniem prawidłowego funkcjonowania systemu ocen oddziaływania na środowisko. Z punktu widzenia interesów Polski istotne będzie zapewnienie w projekcie zapisów odnoszących się do potencjalnych skutków nowelizacji dyrektywy dla krajowego porządku prawnego. Jest to niezwykle istotne z uwagi na przenikanie się systemu prawa z zakresu ocen oddziaływania na środowisko z regulacjami dotyczącymi wielu dziedzin gospodarki ze względu na kluczowe znaczenie procedury oceny oddziaływania na środowisko dla możliwości pozyskiwania przez polskich inwestorów dofinansowania dla projektów inwestycyjnych z funduszy Unii Europejskiej. Z punktu widzenia interesów Polski kluczowym elementem dalszych prac nad projektem będzie skuteczne blokowanie działań, zainicjowanych przez Parlament Europejski, zmierzających do włączenia każdej działalności związanej ze złożami niekonwencjonalnych węglowodorów w system obowiązkowych OOS, bez względu na zakres tej działalności, co z pewnością przyczyni się do spowolnienia rozwoju działalności poszukiwawczo-wydobywczej związanej z niekonwencjonalnymi złożami węglowodorów w Unii Europejskiej.

Emisje CO₂ z samochodów

W trakcie sprawowania prezydencji w Radzie Unii Europejskiej przez Irlandię kontynuowano rozpoczęte za prezydencji cypryjskiej prace nad projektami *rozporządzeń określających normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszania emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych oraz lekkich pojazdów dostawczych*. Z punktu widzenia interesów Polski istotne było zabezpieczenie postulatów dotyczących utrzymania przyjętych długoterminowych celów redukcyjnych, z zastrzeżeniem możliwości zmian po 2020 roku w przypadku nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów dostawczych, a także utrzymanie średniego docelowego poziomu emisji w wysokości 95 g CO₂/km w przypadku samochodów osobowych oraz 147 g CO₂/km w przypadku lekkich pojazdów dostawczych. Zakończenie prac nad tym projektem powinno nastąpić podczas prezydencji litewskiej.

Recykling statków

Podczas prezydencji irlandzkiej zostało osiągnięte porozumienie w ramach pierwszego czytania *wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie recyklingu statków*. W pracach nad projektem Polska konsekwentnie postulowała maksymalne zharmonizowanie jego przepisów z przepisami konwencji z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i przyjaznego dla środowiska recyklingu statków. Polska doprowadziła między innymi do usunięcia z projektu rozporządzenia przepisów dających Komisji Europejskiej zbyt szerokie uprawnienia do wydawania aktów delegowanych oraz do wyłączenia statków Unii Europejskiej spod przepisów rozporządzenia 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 roku w sprawie przemieszczania odpadów, co pozwoli na uniknięcie nakładania na statki Unii Europejskiej podwójnych obciążeń administracyjnych i proceduralnych. Większość postulatów Polski została spełniona, dzięki czemu system recyklingu statków ustanawiany rozporządzeniem będzie spójny z przepisami mającymi regulować recykling statków na poziomie globalnym. Jednakże, ze względu na niespełnienie ważnego postulatu dotyczącego terminu stosowania rozporządzenia, podczas posiedzenia COREPER I w dniu 27 czerwca 2013 roku, na którym przewidziane było przyjęcie tekstu, Polska wstrzymała się od głosu.

4.12 WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

Uznawanie środków ochrony w sprawach cywilnych

Podczas posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Rady w dniach 7-8 marca 2013 roku przyjęte zostało ogólne podejście do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych*. Ostateczny kształt projektu był wynikiem kompromisu zawartego przez prezydencję z Parlamentem Europejskim i uwzględnił zasadnicze postulaty negocjacyjne Polski. Dotyczyły one przede wszystkim statusu organu wydającego europejski nakaz ochrony, rozgraniczenia z rozporządzeniem Rady (WE) Nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 roku dotyczącym *jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającym Rozporządzenie (WE) Nr 1347/2000 (tzw. Bruksela IIa), procedury odwoławczej i prostowania certyfikatu oraz kosztów tłumaczenia*.

Ochrona euro i innych walut przed fałszowaniem

Na posiedzeniu Rady w marcu zaprezentowano oraz przeprowadzono wstępną dyskusję nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem za pośrednictwem prawa karnego*. Polska wyraziła ogólne poparcie dla dokumentu, podkreślając, że większość proponowanych rozwiązań jest spójna z prawem polskim. Zakres wspólnych standardów powinien jednak odpowiadać dotychczasowemu modelowi tworzenia przepisów karnych w Unii Europejskiej, przy zachowaniu zasady proporcjonalności i subsydiarności. Z tego punktu widzenia Polska wyraziła sceptycyzm w szczególności wobec:

- regulowania w dyrektywie minimalnego dolnego progu zagrożenia karą,
- uzależniania rodzaju i wysokości sankcji jedynie od wartości sfałszowanych środków pieniężnych,
- nazbyt szerokich podstaw jurysdykcji państw członkowskich, których walutą jest euro,
- włączenia do definicji fałszerstwa produkcji oryginalnych banknotów w nadmiernej ilości przy małym zróżnicowaniu wysokości proponowanych sankcji.

Również pozostałe kwestie (między innymi określenie technik dochodzeniowych, obowiązek koncentracji postępowania i przekazywania materiału dowodowego do Krajowych Centrów Analiz) wymagają dalszych dyskusji na szczeblu eksperckim.

Europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym

Ponadto, w trakcie marcowego posiedzenia Rady JHA Polska wzięła udział w debacie orientacyjnej poświęconej dwóm istotnym projektom, wobec których przyjęte zostały również wytyczne do dalszych prac. W odniesieniu do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego europejski nakaz zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wiarygodności w sprawach cywilnych i handlowych* Polska postulowała przede wszystkim zapewnienie w przyszłym rozporządzeniu właściwej równowagi pomiędzy interesami wierzyciela z jednej strony a dłużnika z drugiej, uregulowanie kwestii odpowiedzialności wierzyciela poprzez odesłanie do właściwego prawa krajowego, oraz wprowadzenie wyjątków od zasady składania kaucji przez wierzyciela przy zabezpieczeniach o charakterze transgranicznym. Projekt wytycznych do dalszych prac, przyjęty na tym posiedzeniu, był oparty na wspólnej propozycji kilku państw członkowskich w tym Polski.

Postępowanie upadłościowe

W odniesieniu do *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1364/2000 w sprawie postępowania upadłościowego*, który został zaprezentowany w trakcie prezydencji irlandzkiej, Polska zwracała przede wszystkim uwagę na kwestię zakresu projektowanego rozporządzenia. W tym kontekście Polska postulowała, aby dalszej pogłębionej dyskusji (przede wszystkim na forum grupy roboczej) poddać zagadnienie upadłości konsumenckiej, a zwłaszcza problem zapewnienia ochrony interesów lokalnych wierzycieli

w postępowaniach transgranicznych. Ponadto, Europejskie Transgraniczne Prawo Upadłościowe oraz opublikowany przez Komisję Europejską wyżej wymieniony projekt rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego były przedmiotem dyskusji podczas nieformalnego posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 17-18 stycznia 2013 roku w Dublinie. Polska pozytywnie odniosła się do rozwiązań zaproponowanych w dokumencie Komisji, jednocześnie wskazując, że niektóre jego elementy będą wymagać dalszej analizy i dyskusji. Polska pozytywnie odniosła się też do planów prezydencji irlandzkiej dotyczących intensyfikacji prac nad projektem, zaznaczając jednocześnie, że ewentualne dalsze kroki w celu usprawnienia transgranicznych postępowań upadłościowych powinny być czynione dopiero po przyjęciu projektowanego instrumentu.

Ochrona danych osobowych

W trakcie prezydencji irlandzkiej Polska aktywnie uczestniczyła w kontynuowanych pracach nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych). Polska konsekwentnie popierała reformę ram prawnych Unii Europejskiej w zakresie ochrony danych osobowych, albowiem:

- przetwarzanie danych osobowych, wykorzystywanie informacji staje się rosnącą gałęzią gospodarki służącą rozwojowi rynku i wzrostowi gospodarczemu, a do tych zmian należy dostosować ramy prawne;
- ochrona danych osobowych jest fundamentalnym prawem człowieka;
- bardzo ważne jest zapewnienie wysokich standardów ochrony danych osobowych przy równoczesnym zachowaniu równowagi między potrzebą ochrony prywatności obywateli i warunkami funkcjonowania przedsiębiorstw – tak aby nie doprowadzić do nieuzasadnionego ich obciążania i unikać nadmiernego wzrostu kosztów ich funkcjonowania. Jeżeli reforma zostanie przeprowadzona w sposób zapewniający równowagę pomiędzy ochroną danych obywateli a interesem świata biznesu i nie będzie nadmiernie obciążać przedsiębiorców, to może być szansą dla rozwoju gospodarczego.

Polska jest traktowana jako jedno z tych państw, które najbardziej przychylnie odnoszą się do projektu Komisji, i którym w największym stopniu zależy na przyjęciu rozwiązań prowadzących do zwiększenia poziomu ochrony danych osobowych w Unii Europejskiej i ujednoczenia przepisów w całej Unii Europejskiej. Na posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 6-7 czerwca 2013 roku nie podjęto konkretnych decyzji odnośnie do tekstu rozporządzenia, a jedynie określono polityczne kierunki dalszych prac.

4.13 SPRAWY WEWNĘTRZNE

Zarządzanie Strefą Schengen

W trakcie prezydencji irlandzkiej udało się skutecznie odblokować prace nad pakietem dotyczącym zarządzania strefą Schengen, dzięki czemu możliwe było przyjęcie, przy poparciu Polski, zmienionego porozumienia politycznego między Radą i Parlamentem Europejskim w sprawie zmiany kodeksu granicznego Schengen w celu ustanowienia wspólnych zasad dotyczących tymczasowego przywrócenia, w wyjątkowych okolicznościach, kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, a także rozporządzenia w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen.

Zgodnie z postulatami Polski, w przyjętej zmianie kodeksu granicznego Schengen pozostawiono dotychczasowe przepisy o przywracaniu kontroli na granicach wewnętrznych w przypadku zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego i porządku publicznego bez znaczących zmian, tj. w kompetencjach państw członkowskich, przy jednoczesnym wzmocnieniu monitoringu sytuacji

na granicach wewnętrznych i określeniu maksymalnego okresu przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych przez państwo członkowskie na 6 miesięcy.

Ustanowienie dodatkowego mechanizmu zabezpieczającego zachodzi przy jednoczesnym wprowadzeniu elementów zabezpieczających przed nadużywaniem ograniczania swobody przepływu osób, z których najważniejszy to podejmowanie decyzji o przywróceniu kontroli na granicach wewnętrznych przez państwa członkowskie wyłącznie w ramach mechanizmu unijnego (zgodnie z postulatem Rady Europejskiej z czerwca 2011 roku). Mechanizm zabezpieczający jest powiązany z występowaniem wyjątkowych okoliczności wystawiających na ryzyko ogólne funkcjonowanie obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych, i tylko kiedy stanowią one poważne zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego wyżej wymienionego obszaru lub jego części, a zakres jego zastosowania ogranicza się do sytuacji obiektywnie poważnych w postaci długotrwałych uchybień w wykonywaniu zobowiązań Schengen. Maksymalny okres przywrócenia kontroli w tym trybie został określony na 2 lata. W celu gwarancji ochrony swobody przepływu osób, stanowiącej jedno z największych osiągnięć Unii Europejskiej, mechanizm ten będzie uruchamiany jedynie na wniosek Komisji Europejskiej. Natomiast z uwagi na jego powiązanie z utrzymywaniem bezpieczeństwa wewnętrznego, stanowiące kompetencję państw członkowskich, uprawnienia wykonawcze zostaną powierzone Radzie i przybiorą formę niewiążących prawnie rekomendacji. Biorąc pod uwagę priorytet polityczny Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w postaci utrzymania swobody przemieszczania się osób, przyjęte rozwiązanie należy uznać za optymalne dla Polski.

Granice zewnętrzne

W wyniku osiągnięcia porozumienia w sprawie pakietu dotyczącego zarządzania strefą Schengen, możliwe było formalne przyjęcie, zablokowanego od czerwca 2012 roku przez Parlament Europejski, porozumienia w sprawie zmiany kodeksu granicznego Schengen (KGS), będącego rezultatem wynikającej z kilkuletniego stosowania wyżej wymienionego instrumentu prawnego. Prace nad tym projektem rozpoczęły się w trakcie polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej i stanowiły jeden z priorytetów Polski. Zmiana kodeksu wprowadza między innymi postulowane przez Polskę ramy prawne dla tworzenia wspólnie prowadzonych przejść granicznych.

W odniesieniu do problematyki ochrony granic, przyjęto porozumienie polityczne w sprawie rozporządzenia ustanawiającego europejski system nadzoru granic (EUROSUR) w kształcie możliwym do zaakceptowania przez Polskę. Jednocześnie w agencji Frontex oraz państwach członkowskich objętych pilotażem, w tym w Polsce, trwają prace nad wymiarem operacyjnym, by możliwe było wypełnienie wezwania Rady Europejskiej z czerwca 2011 roku dotyczącego zapewnienia operacyjności systemu w 2013 roku.

W odpowiedzi na oczekiwania Rady Unii Europejskiej, ujęte między innymi w programie sztokholmskim, Komisja opublikowała wnioski legislacyjne dotyczące Europejskiego Systemu Wjazdu i Wyjazdu (EES) oraz Programu Rejestrowania Podróżnych (RTP) wraz z powiązaną z nimi kolejną zmianą KGS, stanowiącymi łącznie pakiet inteligentnych granic. W trakcie prezydencji irlandzkiej w dynamiczny sposób rozpoczęto prace nad ustaleniem stanowiska Rady poprzez przeprowadzenie dyskusji ogólnej oraz pierwszego czytania dotyczącego EES i RTP.

Wieloletnie Ramy Finansowe (WRF) w części sprawy wewnętrzne

Po uzgodnieniu w grudniu 2012 roku częściowego podejścia ogólnego Rady w sprawie projektów rozporządzeń dotyczących WRF w części sprawy wewnętrzne na lata 2014-2020 prezydencja irlandzka kontynuowała prace na trilogach i spotkaniach technicznych z Parlamentem Europejskim (i Komisją), w wyniku czego uzyskano pewien postęp w pracach, tj. uzgodniono na poziomie roboczym niektóre kwestie techniczne. Jednak kluczowe zagadnienia (w tym wysokość i podział środków) pozostające jeszcze otwarte, więc konieczna będzie kontynuacja prac w trakcie prezydencji litewskiej. Pomimo intensywnych zabiegów Polski i kilku innych zainteresowanych państw członkowskich, nie udało się wprowadzić odniesienia do ruchu cargo i osobowego przez lądowe przejścia graniczne w kluczu podziału środków na programy krajowe. Natomiast utrzymano

kontestowane wcześniej przez niektóre państwa członkowskie odniesienie do odwrotności PKB na osobę, zgodnie z postulatami Polski.

Wśród kwestii otwartych o dużym znaczeniu pozostają w szczególności: pule środków na poszczególne cele/działania w ramach poszczególnych instrumentów i ich podział, w szczególności okresy referencyjne stanowiące podstawę obliczeń środków dla poszczególnych państw członkowskich, rozkład cięć wynikających z konkluzji Rady Europejskiej z lutego 2013 roku, wybór między aktami delegowanymi a wykonawczymi, finansowania wdrożenia PNR (ang. *Passenger Name Record*) i innych systemów informatycznych Unii Europejskiej, wymogi dotyczące procesu przygotowania i treści programów krajowych, kwalifikowalność VAT.

Migracja i azyl

Polska wspierała działania podejmowane przez prezydentkę irlandzką w trakcie negocjacji nad Wspólnym Europejskim Systemem Azylowym (WESA). Przy poparciu Polski, prezydentki irlandzkiej udało się doprowadzić do kompromisów politycznych z Parlamentem Europejskim, a następnie formalnego przyjęcia wszystkich dotychczas nieprzyjętych aktów prawnych WESA, czyli: rozporządzenia Dublin III [*Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca*], rozporządzenia w sprawie ustanowienia systemu EURODAC, a także dyrektywami: recepcyjną [*Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl*] i proceduralną [*Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania statusu ochrony międzynarodowej (przekształcenie)*]. Wszystkie wyżej wymienione akty prawne wpisują się w kierunek zmian proponowany przez Polskę w trakcie jej prezydentki oraz w kształcie korzystnym dla Polski z punktu widzenia zachowania spójności stworzonego w kraju systemu azylowego.

W zakresie walki z nielegalną imigracją, Polska kontynuuje swoje działania jako „anioł stróż” w ramach dokumentu „Działania Unii Europejskiej wobec presji migracyjnej – strategiczna odpowiedź” (ang. *EU Action on Migratory Pressures – A Strategic Response*), gdzie odpowiada za obszar strategiczny I.5. dotyczący współpracy z państwami trzecimi uczestniczącymi w Partnerstwie Wschodnim oraz w Procesie Praskim. Działania te dotyczą współpracy między innymi w ramach zewnętrznego wymiaru migracji, readmisji, ale także przestępczości zorganizowanej związanej ze zjawiskiem nielegalnej imigracji oraz zjawiskiem handlu ludźmi. Polska, jako lider tzw. Procesu Praskiego (jeden z najważniejszych programów Unii Europejskiej w zakresie zewnętrznego wymiaru polityki migracyjnej), realizuje projekt *Support for the Implementation of the Prague Process and its Action Plan (Wsparcie implementacji Procesu Praskiego i jego Planu Działania, Inicjatywa Celowa Procesu Praskiego)*, finansowany w całości ze środków Komisji Europejskiej. Głównym celem projektu realizowanego przez Polskę (która jest liderem i koordynatorem Inicjatywy), Niemcy, Republikę Czeską, Rumunię, Słowację, Szwecję, Węgry oraz Międzynarodowy Ośrodek ds. Rozwoju Polityki Migracyjnej (ang. *International Centre for Migration Policy Development, ICMPD*) w Wiedniu jest wzmocnienie współpracy w dziedzinie migracji i azylu między państwami Unii Europejskiej i strefy Schengen, Partnerstwa Wschodniego, Bałkanów Zachodnich, Azji Centralnej, a także Rosją i Turcją (tj. państwa uczestniczące w Procesie Praskim). W ramach Inicjatywy Celowej prowadzone są cztery projekty pilotażowe (dotyczące następujących obszarów: nielegalna migracja, legalna migracja, migracja i rozwój, azyl i ochrona międzynarodowa), rozbudowywana jest też tzw. baza wiedzy Procesu Praskiego, czyli profile migracyjne oraz interaktywna mapa szlaków migracyjnych na Wschodzie (tzw. *i-Map East*). Wzmacniany jest dialog ekspercki i wymiana informacji między państwami Procesu Praskiego, głównie poprzez rozwój współpracy Krajowych Punktów Kontaktowych, w tym organizację tematycznych spotkań eksperckich – pierwsze z serii spotkań zostanie zorganizowane w październiku 2013 roku w Tbilisi. Polska, wspólnie z Rumunią i Słowacją, odpowiada za projekt pilotażowy dotyczący nielegalnej migracji. Dotychczas zorganizowano dwa

warsztaty w ramach projektu: we Lwowie w listopadzie 2012 roku oraz w Warszawie w marcu 2013 roku, a także wizytę studyjną w Warszawie w czerwcu 2013 roku.

Współpraca policyjna

Polska wspierała działania prezydencji irlandzkiej w zakresie planowania nowego Cyklu Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej dotyczącego zwalczania poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014-2017. W czerwcu 2013 roku Rada Unii Europejskiej ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przyjęła konkluzje wyznaczające priorytety nowego Cyklu, które w znacznym stopniu pokrywają się z wyzwaniem i zagrożeniami identyfikowanymi w Polsce, a w szczególności problemem produkcji i obrotu narkotykami syntetycznymi, w tym nowymi substancjami psychoaktywnymi, handlu ludźmi, czy też oszustwami podatkowymi i akcyzowymi. Polska kontynuowała także aktywność w realizacji priorytetów obecnego Cyklu na lata 2011-2013.

Zainicjowano prace Rady Unii Europejskiej na temat proponowanej zmiany podstaw prawnych działania Europejskiego Urzędu Policji (Europol) oraz Europejskiego Kolegium Policji (CEPOL). Na posiedzeniu Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 6-7 czerwca 2013 roku, ministrowie przeprowadzili orientacyjną debatę w tym zakresie, podważając zasadność połączenia obu wyżej wymienionych agencji.

Walka z narkotykami

W kwestii działań antynarkotykowych Rada Unii Europejskiej ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, przy poparciu Polski, przyjęła na posiedzeniu w dniach 6-7 czerwca 2013 roku Plan Działania na lata 2013 - 2016 do strategii antynarkotykowej Unii Europejskiej. Plan jest pierwszym planem wdrażającym Strategię Antynarkotykową Unii Europejskiej na lata 2013-2020, która ma na celu wsparcie działań na rzecz redukcji popytu i podaży narkotyków w Unii Europejskiej, jak również zmniejszenie zagrożenia zdrowotnego i społecznego stwarzanego przez narkotyki, stanowiąc wsparcie i uzupełnienie dla krajowych strategii antynarkotykowych. Dokument ten stanowi rozwinięcie ogólnych zasad i kierunków nakreślonych w strategii antynarkotykowej Unii Europejskiej, określając w perspektywie 4-letniej (lata 2013-2016) zestawienie 54 skonkretyzowanych działań w obszarze zmniejszenia popytu i podaży narkotyków, koordynacji, współpracy międzynarodowej, informacji, badań, monitorowania i ewaluacji. Każde z działań ma przypisany termin realizacji, podmioty odpowiedzialne i mechanizmy zbierania informacji oraz oceny działań.

Ochrona Ludności i Klauzula Solidarności

Polska od 2012 roku aktywnie uczestniczy w pracach grupy roboczej ds. ochrony ludności PROCIV nad projektem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności. Celem projektu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady jest poprawa bezpieczeństwa obywateli Unii Europejskiej i dalsze wzmacnianie odporności na klęski żywiołowe i katastrofy wywołane przez człowieka. Projekt wpisuje się w kierunki działań określone w Programie Sztokholmskim oraz unijnej Strategii Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Przedstawione w dokumencie propozycje nakierowane są na poprawę efektywności i skuteczności (szybkości podejmowanych działań i ich współmierności), spójności (koordynacji operacyjnej i politycznej) oraz eksponowania roli działań europejskich po wystąpieniu kryzysu. Projektowana decyzja tworzy podstawę do przyszłych działań w ramach europejskiej ochrony ludności. Polska ocenia projekt jako ideę służącą jeszcze efektywniejszej realizacji art. 196 TFUE, odnoszącego się do ochrony ludności.

Ponadto Polska aktywnie uczestniczy od marca 2013 roku w pracach *Friends of Presidency* SCI/CCA nad projektem decyzji Rady w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię Europejską klauzuli solidarności. Podstawą prawną klauzuli solidarności jest art. 222 TFUE. Na podstawie tego przepisu Unia Europejska i państwa członkowskie mogą działać wspólnie w duchu solidarności, jeśli państwo członkowskie stanie się obiektem aktu terrorystycznego, ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej działalnością człowieka. Zgodnie z brzmieniem art. 222 TFUE, Unia Europejska mobilizuje wszystkie instrumenty, jakie ma do dyspozycji, włączając w to instrumenty

militarne udostępnione przez państwa członkowskie (jeśli zajdzie taka konieczność). Warunkiem udzielenia pomocy państwu poszkodowanemu jest wystosowanie przez jego władze polityczne prośby o pomoc. Polska poparła ideę, aby przedmiotowa decyzja nie zastępowała istniejących mechanizmów, strategii i przyjętych zasad działań. Ma ona stanowić polityczno-prawną platformę w wyjątkowych przypadkach, gdy zagrożenie lub zniszczenia przekroczą możliwości danego państwa członkowskiego.

4.14 POLITYKA ROLNA

Najważniejszą dla Polski sprawą z zakresu polityki rolnej podczas prezydencji irlandzkiej były negocjacje wspólnej polityki rolnej (WPR) na lata 2014-2020. Prace nad czterema projektami rozporządzeń, które mają regulować funkcjonowanie WPR w zakresie płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich, wspólnej organizacji rynków rolnych oraz finansowania, zarządzania i monitorowania WPR trwały od 2011 roku. Gdy przewodnictwo w Radzie przejęła Irlandia, część zmian wprowadzonych do tekstów prawnych już spełniała polskie oczekiwania, jednak niektóre wymagały zdecydowanej interwencji ze strony przedstawicieli Polski aż do ostatniego etapu negocjacji. Polska dążyła do zapewnienia rozwiązań spójnych z celami i zadaniami stawianymi przed nową polityką rolną, które znacząco przyczynią się do poprawy funkcjonowania sektora rolnego oraz zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich w perspektywie do 2020 roku.

Dla realizacji tych założeń kluczowe było zapewnienie, by alokacje finansowe w zakresie Wieloletnich Ram Finansowych (WRF) były adekwatne do zmian instrumentarium WPR. Także decyzje w sprawie innych istotnych elementów finansowych reformowanej polityki rolnej (między innymi w priorytetowej dla Polski kwestii wyrównania dopłat bezpośrednich, przesunięć środków między filarami, jak również ograniczania płatności do największych gospodarstw, wprowadzenia płatności „zielonej”, poziomach współfinansowania z Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich w II filarze, czy kwalifikowalności VAT do wkładu z funduszy) wymagały odpowiednich rozstrzygnięć w ramach WRF. Gdy te zapadły w lutym 2013 roku podczas szczytu Rady Europejskiej, prace nad przyjęciem mandatu Rady Unii Europejskiej na rozmowy z Parlamentem Europejskim w sprawie reformy WPR uległy znacznemu przyspieszeniu.

Na etapie finalizacji reformy dla Polski niezmiennie kluczowe znaczenie miało przede wszystkim zapewnienie możliwości kontynuowania uproszczonego systemu płatności bezpośrednich (SAPS), rozszerzenie wsparcia bezpośredniego dla sektorów wrażliwych, rozszerzenie zakresu instrumentów, na które Komisja Europejska zaproponowała ukierunkowanie 25% wydatków z Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), czy podwyższenie poziomu dofinansowania inwestycyjnego dla rolników i podmiotów sektora przetwórstwa rolnego w regionach, które utraciły status „słabiej rozwiniętych” (województwo mazowieckie). Podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 18-19 marca 2013 roku do projektów kompromisowych udało się wprowadzić zmiany postulowane przez Polskę. Porozumienie było trudne z uwagi na to, że różne grupy państw preferowały rozbieżne rozwiązania, szczególnie w odniesieniu do liberalizacji WPR – na przykład w kwestiach rynkowych (kwoty cukrowe) czy wsparcia powiązanego z produkcją dla sektorów wrażliwych. Ostatecznie Rada wypracowała podejście ogólne w sprawie reformy WPR, które Polska poparła i tym samym prezydencja uzyskała mandat na rozmowy trójstronne z Parlamentem Europejskim i Komisją.

Od kwietnia 2013 roku instytucje przystąpiły do intensywnych negocjacji trójstronnych. W tym okresie Polska zabiegała, by w kwestiach rozbieżnych, uwzględniano rozwiązania preferowane przez Polskę. Bardzo istotne było także monitorowanie, aby kolejne zmiany, wprowadzane na bieżąco do projektów legislacyjnych, nie skutkowały pogorszeniem pozycji Polski. Wyniki nieformalnych negocjacji z Parlamentem prezentowane były przez prezydentkę w trakcie posiedzeń Specjalnego Komitetu ds. Rolnictwa (SCA), podczas których przedstawiciele Polski wskazywali na przepisy wymagające dalszych prac.

Aby doprowadzić do porozumienia politycznego między Radą Unii Europejskiej, Parlamentem Europejskim oraz Komisją Europejską, konieczna była zmiana marcowego stanowiska Rady w sprawie czterech projektów rozporządzeń WPR. W dniach 24-25 czerwca 2013 roku ministrowie rolnictwa Unii Europejskiej uzgodnili zakres zmienionego kompromisu i udzielili prezydencji irlandzkiej nowego mandatu na ostatnie rozmowy trójstronne. Po negocjacjach w dniu 26 czerwca 2013 roku Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski i Komisja Europejska osiągnęły porozumienie polityczne. Objęło ono wszystkie cztery negocjowane projekty rozporządzeń. Zanim reforma wejdzie w życie, konieczne jest jeszcze formalne zatwierdzenie tekstów legislacyjnych przez Radę i Parlament Europejski jako porozumienia osiągniętego w pierwszym czytaniu.

Płatności bezpośrednie

Podczas prezydencji irlandzkiej Polska brała aktywny udział w pracach nad projektem rozporządzenia dotyczącego płatności bezpośrednich, proponując szereg rozwiązań ważnych z punktu widzenia budowy efektywnego i prostego systemu płatności bezpośrednich. Do najważniejszych rozwiązań zaliczyć należy: zasady kontynuacji stosowania systemu SAPS, limity obowiązujące przy stosowaniu dyscypliny finansowej, zasad wdrożenia tzw. płatności zielonej oraz systemu dla małych gospodarstw rolnych, kształt definicji aktywnego rolnika, czy zakres stosowania płatności związanej z produkcją.

Na ostatnim etapie negocjacji Polska niezmiennie dążyła do zapewnienia, aby państwa członkowskie stosujące SAPS miały możliwość jego dalszego stosowania, bez uszczerbku dla możliwości skorzystania ze wszystkich pozostałych, nowych elementów systemu płatności, takich jak wsparcie dla małych gospodarstw rolnych czy płatności związanej z produkcją. Postulat ten znalazł odzwierciedlenie w przyjętym przez Radę i Parlament Europejski kompromisie. Dodatkowo, państwom członkowskim stosującym system SAPS umożliwiono stosowanie przejściowego wsparcia krajowego.

Uzgodniony kompromis zawiera również postulowane przez Polskę rozwiązania w odniesieniu do systemu dla małych gospodarstw rolnych w zakresie możliwości obliczania płatności jako sumy odzwierciedlającej wysokość wsparcia, jaką rolnik mógłby uzyskać w systemie podstawowym. Z inicjatywy Polski rozwiązanie to uzupełniono o możliwość dostosowywania wartości płatności w związku ze wzrostem koperty finansowej spowodowanym mechanizmem konwergencji zewnętrznej.

Osiągnięty kompromis między instytucjami w znacznym stopniu pokrywa się także z prezentowanym przez Polskę stanowiskiem dotyczącym definicji aktywnego rolnika. Zrezygnowano całkowicie z odniesienia do dochodów osiąganych przez rolnika, na rzecz krótkiej listy podmiotów wykorzystujących w określony sposób posiadane grunty (na przykład lotniska, koleje, grunty sportowe i rekreacyjne).

W zakresie dyscypliny finansowej, pomimo starań Polski, nie udało się utrzymać progu 5 tysięcy EUR płatności, poniżej którego nie jest stosowana redukcja. Niemniej jednak wynegocjowany kompromis – 2 tysiące EUR – należy uznać za rozwiązanie dobre, biorąc pod uwagę stanowisko części państw członkowskich oraz Parlamentu Europejskiego, zgodnie z którym limit ten powinien wynosić zero (redukcja płatności dotyczyłaby wszystkich rolników).

W zakresie zmniejszania i ograniczania płatności uzgodniono, że państwo członkowskie będzie miało obowiązek redukować o 5% kwoty powyżej 150 tysięcy EUR, jednak tzw. *capping*, tj. niewypłacanie płatności powyżej 300 tysięcy EUR będzie rozwiązaniem opcjonalnym dla państwa członkowskiego.

W odniesieniu do płatności związanych z produkcją, zgodnie ze staraniami Polski, kompromis zapewnia możliwość przeznaczenia większego odsetka koperty krajowej na finansowanie takich płatności (w przypadku Polski odsetek ten wzrósł z 10% do 13% plus 2% na działania wspierające uprawę roślin wysokobiałkowych). Niestety, w porozumieniu nie rozszerzono listy sektorów uprawnionych do objęcia płatnością związaną (na przykład o tytoń), pomimo prób zbudowania silnej koalicji wokół tego postulatu.

W obszarze zazielenienia za szczególnie istotne należy uznać ustalenie progów zwalniających gospodarstwo rolne z obowiązku realizacji dwóch praktyk zazielenienia, jakimi są dywersyfikacja upraw oraz utrzymanie obszarów proekologicznych. Polska opowiadała się za ustaleniem tych progów na stosunkowo wysokim poziomie i w tym kontekście propozycje kompromisowe należy ocenić pozytywnie. Zgodnie z proponowanymi przepisami, z obowiązku dywersyfikacji upraw mają być zwolnione gospodarstwa poniżej 10 ha gruntów ornych, natomiast z wymogu utrzymania obszarów proekologicznych gospodarstwa poniżej 15 ha gruntów ornych. Ponadto zgodnie z postulatami Polski rozszerzono listę obszarów proekologicznych, między innymi o uprawy wiążące azot.

W odniesieniu do praktyki zazielenienia dotyczącej utrzymania trwałych użytków zielonych, Polska konsekwentnie opowiadała się za możliwością jej realizacji na poziomie kraju. Kompromis osiągnięty przez trzy instytucje realizuje polski postulat, z wyjątkiem rozwiązania nakazującego na obszarach Natura 2000 zachowanie na poziomie gospodarstwa cennych przyrodniczo trwałych użytków zielonych położonych.

Polska pozytywnie odniosła się również do propozycji przepisów projektu rozporządzenia przejściowego w zakresie płatności bezpośrednich na 2014 roku, który poprzez zapewnienie możliwości kontynuowania między innymi systemu SAPS oraz innych mechanizmów stosowanych obecnie, pozwoli na łatwe dostosowanie się i sprawne przejście do nowego systemu obowiązującego od 2015 roku.

Rozwój obszarów wiejskich

W końcowych pracach nad projektem rozporządzenia w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ze środków EFRROW, dla Polski najważniejsze były przede wszystkim: zmiany przepisów związanych z ukierunkowaniem 25% wydatków II filara na cele środowiskowo-klimatyczne, pozytywne rozstrzygnięcie kwestii współfinansowania działań inwestycyjnych (powiązane z WRF) oraz włączenie wsparcia przetwórstwa rolnego do priorytetu w zakresie poprawy konkurencyjności. Istotne dla Polski było również nie włączanie zazielenienia do podstawowych wymogów dla katalogu działań prośrodowiskowych. Na etapie finalizacji kompromisu, konieczne były również działania ze strony Polski, aby definicje stosowane w II filarze nie były powiązane z definicjami dla płatności bezpośrednich (między innymi aktywny rolnik), jak również aby utrzymano marcowe stanowiska Rady Unii Europejskiej co do warunkowość ex-ante. Dzięki podjętym przez Polskę działaniom, większość krajowych postulatów została pozytywnie rozstrzygnięta w osiągniętym przez Radę Unii Europejskiej, Parlament Europejski i Komisję Europejską porozumieniu politycznym.

Dążąc do osiągnięcia satysfakcjonujących rozwiązań, strona polska wystąpiła między innymi z propozycją podpisania wspólnej deklaracji w zakresie pożądanego katalogu działań na działania prośrodowiskowe (ukierunkowanie 25% wydatków II filara). Do deklaracji przystąpiło 12 państw członkowskich. Ponadto, Polska zabiegała o poparcie dla tego postulatu wśród przedstawicieli Parlamentu Europejskiego. Listę działań do realizacji w ramach obowiązkowego odsetka środków przeznaczanych na cele środowiskowo-klimatyczne poszerzono, zgodnie z zabiegami Polski, o dodatkowe elementy obok rolnictwa ekologicznego, programu rolno-środowiskowo-klimatycznego, wsparcia dla obszarów o niekorzystnych uwarunkowaniach, zakres ten obejmuje także inwestycje w środki trwałe o pozytywnych efektach środowiskowo-klimatycznych, grupę działań „leśnych”, płatności NATURA 2000. Jednocześnie zwiększono ten odsetek z 25% do 30%. Wśród podstawowych wymogów dla działania programu rolno-środowiskowo-klimatycznego nie znalazły się wymogi zazielenienia.

W zakresie priorytetów EFRROW uwzględniono postulowane przez Polskę wsparcie przetwórstwa, uzupełniając zapisy priorytetu 3 dotyczącego poprawy funkcjonowania łańcucha żywnościowego. Natomiast w priorytecie 2 dotyczącym konkurencyjności gospodarstw uwzględniono wzmacnianie żywotności wszystkich typów rolnictwa, promocję innowacyjnych technologii rolniczych oraz zrównoważone zarządzanie lasami, co częściowo realizuje stanowisko Polski.

W kwestiach definicji wsparcie ukierunkowano na aktywnych rolników (zgodnie z definicją stosowaną dla płatności bezpośrednich) w ramach tylko niektórych działań II filara (między innymi rolnictwa ekologicznego, płatności dla obszarów z ograniczeniami naturalnymi i innymi szczególnymi ograniczeniami, płatności dla młodego rolnika, płatności w ramach systemów jakości żywności, płatności w ramach zarządzania ryzykiem oraz działania dobrostan zwierząt, przy czym w ramach wsparcia dla młodych rolników, umożliwiono uzyskanie statusu aktywnego rolnika w ciągu 18 miesięcy od podjęcia działalności).

Natomiast w zakres wymaganych dla EFRROW warunków wstępnych (tzw. warunkowości ex-ante) włączono niektóre warunki ogólne wyszczególnione w rozporządzeniu ramowym (ustanawiającym wspólne przepisy dla wszystkich funduszy Unii Europejskiej) oraz niektóre specyficzne dla EFRROW warunki wstępne, zaproponowane pierwotnie przez Komisję Europejską, co częściowo realizuje postulaty Polski.

Do innych ważnych dla Polski spraw rozstrzygniętych na ostatnim etapie negocjacji należy przesunięcie terminu (z 2016 do 2018 roku) wejścia w życie nowego sposobu wyznaczenia obszarów o ograniczeniach naturalnych (obecne obszary o niekorzystnych warunkach, ONW) w oparciu o 8 nowych kryteriów biofizycznych. Ponadto, porozumienie polityczne obejmuje również szereg innych pozytywnych bądź neutralnych dla Polski zmian, między innymi wprowadzono wymóg realizacji w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW) co najmniej czterech z sześciu priorytetów rozwoju obszarów wiejskich określonych w rozporządzeniu, poszerzono zakres możliwych do realizacji podprogramów tematycznych zgodnie z potrzebami danego kraju, wyszczególniono specyficzny zakres wsparcia doradczego skierowany do młodych rolników, umożliwiono wsparcie tworzenia nie tylko grup producentów rolnych, ale również organizacji producentów, umożliwiono jednorazową wypłatę wsparcia dla rolników przekazujących trwale drobne gospodarstwa (uczestniczące w systemie płatności dla drobnych gospodarstw).

Wspólna organizacja rynków rolnych

W trakcie prezydencji irlandzkiej prace nad projektem ustanawiającym wspólną organizację rynków produktów rolnych skupiały się na kwestiach uznanych w raporcie prezydencji cypryjskiej za nierozstrzygnięte. Polska niezmiennie postulowała aktualizację cen referencyjnych, aby uwzględnić wzrost kosztów produkcji oraz opowiadała się za przedłużeniem obowiązywania kwot cukrowych co najmniej do 2020 roku. Ważne dla Polski było również dążenie do wzmocnienia siatki bezpieczeństwa między innymi przez utrzymanie obligatoryjności dopłat do prywatnego przechowywania masła oraz objęcie rynku wieprzowiny interwencją publiczną.

Wśród najważniejszych ustaleń przyjętych w porozumieniu politycznym uzgodniono wydłużenie terminu obowiązywania kwotowania w sektorze cukru, które postulowała między innymi Polska. Kwoty te będą obowiązywały do 30 września 2017 roku.

Wyłączne kompetencje Rady w ramach art. 43 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) obejmą dodatkowe, w stosunku do pierwotnie proponowanych przez Komisję Europejską, zagadnienia tj. ceny interwencyjne, dopłaty do prywatnego przechowywania oraz ograniczenia ilościowe w programach „Mleko w szkole” i „Owoce w szkole”. Określenie cen referencyjnych oraz ich aktualizacja będą się odbywały przy zastosowaniu art. 43 ust. 2 TFUE – wypracowany kompromis realizuje, przynajmniej częściowo, stanowisko Polski, która opowiadała się za jak najszerszym zastosowaniem art. 43 ust. 3 TFUE.

W sektorze mleka limit skupu interwencyjnego masła ma być zwiększony z 30 tysięcy ton do 50 tysięcy ton, co jest zgodne z postulowanym przez Polskę wzmocnieniem siatki bezpieczeństwa na rynkach rolnych. Na wniosek między innymi Polski nie uwzględniono propozycji Parlamentu Europejskiego wprowadzającej mechanizm quasi-kwotowy, polegający na wprowadzeniu wsparcia dla tych producentów mleka, którzy dobrowolnie ograniczą produkcję, co najmniej o 5% i kar dla tych którzy w tym samym czasie zwiększą produkcję. W zamian dodano nowy motyw preambuły,

w którym zwraca się uwagę, że skuteczne działania przeciwdziałające zakłóceniom rynkowym mogą w szczególności dotyczyć rynku mleka.

Ponadto, zgodnie z postulatami Polski, rozwiązania tzw. pakietu mlecznego między innymi w zakresie uznawania organizacji producentów (POs), ich zrzeszeń (APOs) i organizacji międzybranżowych (IBOs), a także negocjowania umów (dotyczy stosunków umownych w sektorze mleka), zostały włączone do rozporządzenia w niezmienionej formie. Wprowadzono natomiast możliwość zezwolenia przez państwo członkowskie na rozszerzenie reguł i obowiązkowych składek finansowych przez POs i IBOs na podmioty nie będące ich członkami, a sektor mleka objęto przepisami dotyczącymi reguł konkurencji (porozumienia i uzgodnione praktyki w odniesieniu do uznanych IBOs) oraz ogólnymi przepisami dotyczącymi notyfikacji do Komisji Europejskiej. Oznacza to dostosowanie rozwiązań do przepisów przyjętych dla innych sektorów.

W projekcie rozporządzenia utrzymano także popierany przez Polskę instrument refundacji wywozowych, ale będą one stosowane tylko jako środek zarządzania kryzysowego oraz przy rozwiązywaniu szczególnych problemów (ryzyko gwałtownego pogorszenia warunków produkcyjnych i rynkowych), w pozostałym czasie będą ustalone na poziomie zerowym.

Zgodnie z postulatami Polski w nowych przepisach pominięto odniesienia do ogólnej normy handlowej, zaś w rozporządzeniu zapisano listę sektorów, które mogą być objęte normami. Komisja Europejska otrzymała jednak możliwość zmiany tej listy w drodze aktów delegowanych, z tym że pod ściśle określonymi warunkami (między innymi konieczność wykazania, że przyjęcie norm handlowych dla danego produktu jest odpowiedzią na potrzeby konsumentów i poprawi jakość produktu). W odniesieniu do oznakowania miejsca produkcji lub pochodzenia przyjęty kompromis realizuje postulat Polski, tj. wyłącza sektor mleka z tego wymogu.

Mając na względzie poprawę pozycji przetargowej producentów rolnych w łańcuchu żywnościowym, w ramach osiągniętego kompromisu, Polska poparła uzgodnienia dotyczące możliwości objęcia obowiązkowymi umowami każdej dostawy produktów rolnych we wszystkich sektorach jednolitej wspólnej organizacji rynków, z zachowaniem dotychczasowych przepisów dla sektora mleka oraz cukru, a także możliwość wspólnego negocjowania warunków umów na dostawę oliwy z oliwek, wołowiny, zbóż i niektórych innych upraw polowych.

W ramach rozbudowy środków zarządzania kryzysowego, którego istotność Polska wielokrotnie podkreślała, wprowadzono mechanizm umożliwiający Komisji Europejskiej, w sytuacji istotnej nierównowagi rynkowej, zezwolenie organizacjom producentów lub organizacjom międzybranżowym na zastosowanie mechanizmu wycofania z rynku lub prywatnego przechowywania w celu stabilizacji sytuacji w danym sektorze.

Kwestie horyzontalne

Na ostatnim etapie negocjacji również w kwestiach finansowania, monitorowania i kontroli WPR wprowadzono kilka istotnych dla Polski zmian. Do najważniejszych należy zaliczyć przepisy, które przy wyliczaniu płatności bezpośrednich wypłacanych rolnikom w walucie krajowej umożliwiają państwom nie stosującym euro, w uzasadnionych przypadkach, stosować kurs wymiany określany na podstawie średnich kursów wymiany Europejskiego Banku Centralnego z okresu 1 miesiąca przed 1 października danego roku (a nie kursu z jednego dnia), o co zabiegała Polska.

W obszarze zasady wzajemnej zgodności, kompromis w pełni realizuje postulat Polski dotyczący nie włączenia do jej zakresu normy dotyczącej ochrony gleb podmokłych i zasobnych w węgiel (tzw. normy GAEC 7). Jednocześnie kompromis zakłada rozszerzenie obowiązkowych elementów systemu doradztwa rolniczego. Oprócz zasady wzajemnej zgodności system ma obejmować kwestie zazielenienia, warunki utrzymania gruntów uprawnionych do płatności bezpośrednich Ramową Dyrektywę Wodną i dyrektywę o zrównoważonym stosowaniu pestycydów.

Za zgodną z polskim postulatem należy uznać propozycję kompromisową w zakresie zatrzymywania przez państwo członkowskie 25% kwoty wynikającej z zastosowania redukcji w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności.

W zakresie sankcji za niewypełnienie wymogów zazielenienia, Polska opowiadała się za ograniczeniem sankcji wyłącznie do kwoty płatności „zielonej”. Pomimo starań Polski, sankcje po okresie przejściowym mają osiągnąć poziom 125% płatności „zielonej”.

4.15 POLITYKA RYBOŁÓWSTWA

Rozporządzenie bazowe w sprawie Wspólnej Polityki Rybołówstwa

W czerwcu 2012 roku Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa przyjęła podejście ogólne do projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb). Polska poparła kompromis, jednak tekst wersji kompromisowej projektu zawierał szereg kwestii nierozstrzygniętych, gdzie państwa członkowskie nie ustaliły jednoznacznych rozwiązań, na przykład w szczególnie istotnych dla Polski kwestiach związanych z harmonogramem wprowadzenia zakazu odrzutów, czy też powiązania polityki środowiskowej z polityką rybacką i regionalizacji. Dalsze negocjacje zapisów wyżej wymienionego projektu rozporządzenia w sprawie WPRyb odbyły się podczas prezydencji irlandzkiej podczas trzech Rad Ministrów Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa (styczeń, luty, maj).

Styczniowa Rada poświęcona była dyskusji na temat harmonogramu prac nad reformą WPRyb, a oprócz tego poruszono także kwestie harmonogramu wprowadzenia obowiązku wyładunkowego, regionalizacji oraz kwestii środowiskowych. Polska poparła konieczność sfinalizowania prac w pierwszej połowie 2013 roku podczas przewodnictwa Irlandii w Unii Europejskiej. Polska zgłosiła również, że szereg szczegółowych elementów podejścia Rady wymaga jeszcze dopracowania, w szczególności nie uzgodniono harmonogramu (dat) wprowadzania obowiązku wyładunkowego (zakazu odrzutów) dla poszczególnych gatunków.

Na posiedzeniu Rady w dniach 25-26 lutego 2013 roku przyjęto drugie podejście ogólne w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie WPRyb. Polska poparła przygotowany tekst kompromisowy. To polityczne porozumienie w sprawie podstawowych przepisów WPRyb nawiązuje do pierwszego podejścia ogólnego, uzgodnionego przez Radę w czerwcu 2012 roku i popartego przez Polskę. Głównym celem wniosku jest zapewnienie rybołówstwu i akwakulturze odpowiednich zrównoważonych warunków gospodarczych, socjalnych i środowiskowych poprzez:

- wprowadzenie obowiązku wyładunkowego (zakaz odrzutów),
- maksymalny zrównoważony połów (MSY) jako obowiązkowy punkt odniesienia dla zarządzania rybołówstwem,
- regionalizację podejmowania decyzji,
- wprowadzenie systemu przekazywalnych uprawnień połowowych,
- powiązanie polityki rybackiej z polityką środowiskową.

Zaproponowano następujące daty wdrożenia zakazu odrzutów:

- od 1 stycznia 2014 roku dla ryb pelagicznych;
- od 1 stycznia 2015 roku dla gatunków określających rybołówstwo na Morzu Bałtyckim (i do 2018 roku dla innych gatunków)
- od 1 stycznia 2016 roku dla gatunków określających rybołówstwo na Morzu Północnym, północno- i południowo-zachodnich wodach (i do 2019 roku dla innych gatunków);
- od 1 stycznia 2017 roku dla gatunków określających rybołówstwo na Morzu Śródziemnym, na Morzu Czarnym, wszystkich wodach Unii i wodach spoza Unii Europejską (i do 2019 roku dla innych gatunków).

Za korzystne Polska uznała zaproponowane rozwiązanie dotyczące rozłożenia spadku zasady de minimis z 9% do 7% na 5 lat zamiast 3 lat, w zamian za derogacje gatunkowe karpia i białokłosa. Komisja zapewniła, że będzie mieć środki finansowe na ułatwienie wdrażania obowiązku wyładunkowego. Polska opowiadała się za odrzuceniem propozycji duńskiej, dotyczącej dodania gatunków niekwotowanych, co się udało.

Na kwietniowym posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa dyskutowano sprawę marginesu negocjacyjnego na trilogi pomiędzy prezydencją irlandzką, Komisją Europejską, Parlamentem Europejskim. Polska opowiadała się za przyjęciem w rozporządzeniu rozwiązań zawartych w podejściu ogólnym Rady z czerwca 2012 roku i lutego 2013 roku i nie przyjmowania zbyt daleko idących zmian proponowanych przez Parlament Europejski. Polska zgłosiła, że celem prezydencji irlandzkiej powinno być dążenie do porozumienia z Parlamentem Europejskim jednak bez nadmiernych ustępstw, które mogą na przykład zaburzyć niezbędną równowagę między polityką rybacką a środowiskową, bądź naruszyć traktatowe kompetencje Rady. Kluczowe znaczenie miało dla Polski utrzymanie podejścia ogólnego Rady w zakresie:

- zachowania proponowanego przez Radę charakteru powiązań i linii demarkacyjnych, między polityką rybacką a środowiskową, budujących niezwykle ważną równowagę między nimi. Przyjęcie przez Radę, propozycji Parlamentu Europejskiego w zakresie chronionych obszarów rybackich, w sposób fundamentalny by ją zaburzyło;
- przejęcia w całości przez Parlament Europejski modelu regionalizacji wypracowanego przez Radę;
- zachowania kompetencji Rady w zakresie ustalania planów długoterminowych oraz kwot połowowych (TAC), jak również w odniesieniu do zewnętrznej polityki rybackiej;
- przejęcia przez Parlament Europejski modelu wdrażania zakazu odrzutów wypracowanego przez Radę, szczególnie w odniesieniu do dat, wyjątków od obowiązku wyładunkowego i ułatwień dla państw członkowskich – w tym zachowania zasady de minimis na wypracowanym przez Radę poziomie;
- zachowania składu komitetów doradczych w dotychczasowym kształcie.

Polska zgłosiła gotowość do zmiany stanowiska w sprawie:

- odpowiedniego określenia celu MSY jako podstawowego dla zreformowanej WPRyB, biorąc pod uwagę konstruktywną deklarację Komisji Europejskiej w tej sprawie,
- znalezienia zrównoważonego rozwiązania dla kwestii zarządzania zdolnością połowową.

W zakresie planów długoterminowych Polska opowiedziała się za zachowaniem traktatowych kompetencji Rady. Jednak ze względu na konieczność przyjęcia rozporządzenia w sprawie WPRyB, Polska w celu znalezienia kompromisu zgłosiła, że jest gotowa zgodzić się na ograniczenie przepisów dotyczących zawartości planów długoterminowych, bez rozstrzygnięcia kwestii kompetencyjnych.

Podczas majowej Rady Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, Polska ogólnie pozytywnie oceniła kierunek modyfikacji mandatu. Polska doceniła konstruktywne podejście Parlamentu Europejskiego w ostatecznej fazie negocjacji oraz podkreśliła kluczowe znaczenie następujących spraw:

- Odnośnie regionalizacji: Polska zgłosiła, że należy dookreślić, jak zapewnić Komisji Europejskiej bardziej zaangażowaną rolę w procesie, nie burząc jednocześnie modelu wypracowanego przez Radę. Szczególnie ważne jest, aby rola wspólnej rekomendacji państw członkowskich regionu pozostała taka sama jak w podejściu ogólnym Rady.
- Polska zadeklarowała poparcie dla zaproponowanych przez prezydencję irlandzką zmian w koncepcji obszarów chronionych, ważnej dla Parlamentu Europejskiego. Zdaniem Polski pozwalają one na zachowanie równowagi między politykami rybacką a środowiskową w kontekście bałtyckim. Polska pozytywnie oceniła też wprowadzenie metody regionalizacji do uzgadniania obszarów chronionych.
- Polska zgłosiła, że sugerowana przez prezydencję irlandzką zmiana składu rad doradczych powoduje wysokie ryzyko zablokowania ich działania. Wymuszałaby ona obecność

przedstawiciele sektorów rynkowego i przetwórczego przy każdej kontrowersyjnej decyzji, która może dotyczyć wyłącznie sektora połowowego. Polska zgłosiła, że konieczne jest zachowanie składu komitetów doradczych w dotychczasowym kształcie.

- Polska negatywnie oceniła proponowany przez prezydentkę irlandzką rok 2017 jako datę ostatecznego wdrożenia obowiązku wyładunkowego dla Bałtyku w zakresie wyładunków dorsza i gładzicy (w poprzedniej wersji był to rok 2018). Polska odnośnie zasady *de minimis*, wyraziła preferencję dla jej pozostawienia na poziomie wypracowanym w podejściu ogólnym Rady.
- Polska krytycznie odniosła się do forsowanego przez Parlament Europejski pojęcia „ponad” (ang. *above*) MSY. Główny cel WPRyb nie może być otwarty na interpretacje, które mogą się od siebie krańcowo różnić. Użyte w podejściu ogólnym Rady pojęcie „co najmniej na poziomie” (ang. *at least at the level of*) pozwala na utrzymywanie stad nieco powyżej celu MSY, o ile będzie to realne, biorąc pod uwagę stan zasobów oraz konsekwencje ekonomiczne i społeczne.

Po majowej Radzie Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa prezydentka irlandzka przedstawiła tekst kompromisowy projektu rozporządzenia podstawowego, który nie budzi większych wątpliwości Polski. Obecny etap negocjacji:

- MSY– Ustalono, że WPRyb ma zapewnić, że zasoby będą mogły być eksploatowane powyżej poziomu maksymalnego zrównoważonego połowu od roku 2015. Data ta powinna być zachowana pod warunkiem, że osiągnięcie celu w 2015 roku nie zachwieje socjoekonomiczną stabilnością rybołówstwa. Gdyby cel ten nie mógł być osiągnięty w roku 2015, należy osiągnąć ten cel tak szybko jak to możliwe po roku 2015, nie później jednak do roku 2020.
- Regionalizacja – Parlament Europejski przyjął model regionalizacji wypracowany przez Radę, zgodny ze stanowiskiem prezentowanym przez Polskę.
- Sprawy środowiskowe – W zakresie koncepcji obszarów chronionych, przyjęto, że Unia Europejska powinna przy wzięciu pod uwagę istniejących obszarów chronionych, dążyć do ustanowienia biologicznie wrażliwych obszarów chronionych, włączając w to obszary gdzie na podstawie wiedzy naukowej stwierdzono dużą koncentrację młodocianych ryb (poniżej minimalnego wymiaru ochronnego) oraz obszarów rozrodu ryb, w których działalność rybołówstwa może zostać ograniczona lub zabroniona w celu ochrony zasobów i ekosystemów morskich. Państwa członkowskie powinny zidentyfikować gdzie to możliwe obszary, będące częścią sieci obszarów, a także przygotować wspólne rekomendacje zgodnie z art. 17 (7). Komisja Europejska może w ramach wieloletnich planów zarządzania być uprawniona do ustanowienia tych biologicznie wrażliwych obszarów chronionych. Komisja Europejska będzie informować Parlament Europejski i Radę o przyjętych obszarach chronionych. Stanowisko to jest zgodne z podejściem Polski do tych kwestii.
- Odrzuty – od 1 stycznia 2015 roku dla ryb pelagicznych i łososia na Morzu Bałtyckim; od 1 stycznia 2015 roku dla pozostałych gatunków limitowanych na Morzu Bałtyckim, czyli dorsza i gładzicy (z tym, że wdrożenie obowiązku wyładunkowego zakończyć ma się ostatecznie do 2017 roku); od 1 stycznia 2016 roku dla gatunków limitowanych na Morzu Północnym, północno- i południowo-zachodnich wodach (i do 2019 roku dla innych gatunków); od 1 stycznia 2017 roku dla gatunków limitowanych na Morzu Śródziemnym, na Morzu Czarnym, wszystkich wodach Unii i wodach spoza Unii Europejską (i do 2019 roku dla innych gatunków). Za korzystne Polska uznaje zaproponowane rozwiązanie zasady *de minimis*, stanowiącej wyjątek od zakazu odrzutów na poziomie 5%. Komisja zapewniła, że będzie mieć środki finansowe na ułatwienie wdrażania obowiązku wyładunkowego.
- Rady doradcze – ustalenie składu rad doradczych (RACs), o których mowa w aneksie III na wypracowanym na Radzie poziomie (podział 60/40%).

Wspólna organizacja rynków produktów rybołówstwa i akwakultury

Podczas prac prezydentki irlandzkiej nad projektem rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury Polska postulowała o ustanowienie mechanizmu wsparcia środkami finansowymi z EFMR dla nowo powstających organizacji producentów. W tym

zakresie Polska poparła nowe zapisy art. 38 ust.1 i ust. 1a zaproponowane przez Parlament Europejski uznając, że organizacje producentów powinny mieć możliwość korzystania z funduszy pomocowych w związku z prowadzeniem ich podstawowej działalności. Ponadto na wcześniejszym etapie prac nad rozporządzeniem Polska postulowała uwzględnienie specyfiki rybołówstwa przybrzeżnego i na małą skalę w procesie tworzenia i uznawania organizacji producentów, dlatego też przychyliła się do zapisu art. 6 ust 1a zaproponowanego przez Parlament Europejski. Postulat taki uzyskał także poparcie większości państw członkowskich i w efekcie odpowiedni zapis znalazł się w ostatecznej wersji kompromisu wypracowanego w trakcie spotkań trójstronnych między prezydencją, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską.

Polska przedstawiła swoje stanowisko także w kwestii aktów delegowanych i wykonawczych opowiadając się za zastąpieniem aktów delegowanych w odniesieniu do art. 24 (wewnętrzne funkcjonowanie organizacji producentów i organizacji międzybranżowych), art. 33 (zawartość planów produkcji i marketingu), art. 41 (zdefiniowanie wspólnych norm handlowych), art. 46 (obowiązkowe i dobrowolne informacje dla konsumentów) aktami wykonawczymi. Przy podobnym stanowisku większości państw członkowskich udało się ten postulat zrealizować.

Polska, jeszcze podczas trwania prezydencji cypryjskiej, przyłączyła się do państw wnioskujących o wyłączenie konserw i innych przetworów rybnych (pozycje taryfowe 1604 oraz 1605) z wymogu zamieszczania dodatkowych informacji oraz wystąpiła o uzupełnienie listy gatunków ryb stanowiącej załącznik II do projektu, względem których będzie można stosować mechanizm składowania o szprota. Ostatnia kompromisowa wersja projektu rozporządzenia, uzgodniona w trakcie prac prezydencji irlandzkiej, jest w tym zakresie zgodna ze stanowiskiem Polski.

Europejski Fundusz Morski i Rybacki

Po przyjęciu w październiku 2012 roku przez Radę Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa tzw. częściowego podejścia ogólnego dotyczącego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 i rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 oraz rozporządzenie Rady nr XXX/2011 w sprawie zintegrowanej polityki morskiej (do art. 95), popartego również przez Polskę, prezydencja irlandzka w lutym 2013 roku rozpoczęła prace w Grupach Roboczych ds. Wewnętrznej i Zewnętrznej Polityki Rybackiej nad drugą częścią projektu tego rozporządzenia (dotyczy ona systemu wdrażania, w tym finansowego, kontroli i monitorowania).

Podczas analizy wniosku Komisji Europejskiej, w trakcie prac w Grupach Roboczych ds. Wewnętrznej i Zewnętrznej Polityki Rybackiej w Radzie wiele państw członkowskich, w tym Polska, wyraziło obawy odnośnie przejścia na system wdrażania zaproponowany przez Komisję Europejską, tj. aby został on dostosowany do rozwiązań proponowanych dla EFRROW.

W związku z tym oraz w celu ułatwienia negocjacji trwających w Radzie i Parlamencie Europejskim, Komisja Europejska w porozumieniu z prezydencją irlandzką w kwietniu 2013 roku zaproponowała równoległą zmianę swojego wniosku dotyczącego projektu rozporządzenia w sprawie EFMR oraz rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, aby zapewnić łatwe i sprawne włączenie EFMR do już istniejących przepisów dotyczących polityki spójności. Jednocześnie, biorąc pod uwagę specyfikę EFMR, Komisja Europejska zaproponowała też szereg derogacji dla tego funduszu.

W tym zakresie, Polska wraz z niektórymi innymi państwami, podpisała w marcu 2013 roku wspólną deklarację, przedstawioną prezydencji irlandzkiej i dotyczącą przyjęcia mechanizmu realizacji (ang. *delivery system*) w zakresie EFMR, w której proponowano wprowadzenie odrębnych przepisów dotyczących mechanizmu realizacji do projektu rozporządzenia w sprawie EFMR, zamiast zaadaptować rozwiązania określone w przepisach w części III projektu rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów. Finalnie jednak, w celu harmonizacji i koordynacji zasad 5 funduszy objętych umową partnerską oraz konieczności równoległego i szybkiego zakończenia negocjacji rozporządzeń

dla wszystkich EFSI jako priorytet i warunkowo poparta kolejne propozycje prezydencji irlandzkiej w tym zakresie na grupach roboczych.

Jednocześnie jednak, Polska podtrzymała stanowisko Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażone w oficjalnym stanowisku do pakietu propozycji legislacyjnych Komisji Europejskiej dla polityki spójności 2014-2020 z dnia 19 stycznia 2012 roku, które uznało harmonizację i koordynację zasad 5 funduszy objętych umową partnerską (Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych, EFSI) oraz równoległe zakończenie negocjacji rozporządzeń dla wszystkich EFSI jako priorytet i warunkowo poparta kolejne propozycje prezydencji irlandzkiej w tym zakresie na grupach roboczych.

Jednocześnie, zgłoszono kilka kwestii, które wymagały dalszej analizy i ewentualnego przerehabrowania, między innymi dostosowanie wskaźników realizacji perspektywy 2014-2020 do wspólnych zasad oraz sprzeciw wobec całkowitego z informatyzowania obiegu dokumentów pomiędzy instytucjami wdrażającymi a beneficjentami.

4.16 ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA

Zarządzanie strategią *Europa 2020*

Rada Unii Europejskiej ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (Rada EPSCO) w dniu 28 lutego 2013 roku odbyła debatę na temat zatrudnienia i polityki społecznej w Unii Europejskiej, w świetle *Rocznej Analizy Wzrostu Gospodarczego*, opublikowanej przez Komisję Europejską w listopadzie 2012 roku. Polska, podobnie jak większość innych państw członkowskich, pozytywnie oceniła Semestr Europejski jako narzędzie budowania wspólnego zrozumienia i koordynacji priorytetów działania na szczeblach krajowym i Unii Europejskiej.

Rezultatem posiedzenia było przyjęcie przez Radę EPSCO podejścia ogólnego w odniesieniu do decyzji Rady w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich, podtrzymującego aktualność wytycznych przyjętych w 2010 roku również w 2013 roku. Celem przyjęcia podejścia ogólnego jest zapewnienie państwu członkowskiemu ciągłości implementacji wytycznych. Polska poparta wyżej wymienione decyzję Rady.

W odniesieniu do Komunikatu Komisji *Roczna Analiza Wzrostu Gospodarczego na 2013 rok oraz Wspólnego Raportu o Zatrudnieniu* (ang. *Joint Employment Report*), będącego załącznikiem do Komunikatu, Rada EPSCO przyjęła konkluzje dotyczące priorytetowych działań w obszarze zatrudnienia i polityki społecznej. Konkluzje kładły nacisk na konieczność powiązania polityki zarządzania gospodarczego w Unii Europejskiej z działaniami z zakresu polityki zatrudnienia i ochrony socjalnej. Zwrócono też między innymi uwagę na konieczność kontynuowania niezbędnych procesów konsolidacji finansów publicznych. Jednak wprowadzane zmiany zarówno w sferze wydatków, jak i dochodów budżetu państwa, powinny polegać na pobudzaniu zatrudnienia, gdyż zatrudnienie wpływa na potencjał całej gospodarki, a także wysokość wpływów budżetowych. Odniesiono się też do sytuacji ludzi młodych, wśród których odnotowuje się lawinowy wzrost bezrobocia. Niepokojące widmo "straconego pokolenia" znajdującego się na ścieżce niepewnego zatrudnienia wymaga wzmocnienia wysiłków zarówno ze strony Komisji Europejskiej, jak i państw członkowskich. Polska poparta przyjęcie konkluzji Rady EPSCO, przygotowanych wspólnie przez Komitet Zatrudnienia (EMCO) oraz Komitet Ochrony Socjalnej (SPC) podkreślając, iż trafnie nawiązują one do najistotniejszych wyzwań w zakresie zatrudnienia i rynku pracy.

Kolejnym etapem trzeciego cyklu Semestru Europejskiego było przygotowanie przez państwa członkowskie – z uwzględnieniem ich specyfiki sytuacji społeczno-gospodarczej i wynikających z niej wyzwań – aktualizacji Krajowych Programów Reform (KPR) oraz Programów Stabilności lub Konwergencji (PS/K) na rok 2013. Programy te odpowiadają na potrzeby krajowe w zakresie konsolidacji fiskalnej, wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia oraz wskazują postępy

w realizacji celów krajowych, ukierunkowanych na wsparcie realizacji celów unijnych strategii Europa 2020.

29 maja 2013 roku po ocenie KPR oraz PS/K, Komisja opublikowała komunikat pod nazwą *Europejski Semestr 2013: Zalecenia dla poszczególnych krajów Jak wyprowadzić Europę z kryzysu*, któremu towarzyszył projekt opinii i zaleceń Rady dla poszczególnych państw członkowskich w sprawie aktualizacji Krajowych Programów Reform i Programów Stabilności lub Konwergencji, przedstawionych przez te państwa w kwietniu 2013 roku. Pakiet zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich wskazywał na działania mające na celu zwiększenie stabilności finansowej, stymulowanie wzrostu gospodarczego i konkurencyjności oraz tworzenie miejsc pracy. Pakiet składa się z 24 zestawów zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich (ang. *country specific recommendations*, CSR) (bez Grecji, Irlandii, Portugalii i Cypru objętych programami naprawczymi) oraz zalecenia dla strefy euro jako całości, dotyczącego polityki gospodarczej i budżetowej.

W zaleceniach dotyczących obszaru zatrudnienia i spraw społecznych Komisja odniosła się przede wszystkim do takich kwestii, jak na przykład reformy emerytalne, działania sprzyjające zatrudnieniu (szczególnie młodzieży i kobiet), zwalczanie ubóstwa pracujących, segmentacja rynku pracy.

W stosunku do Polski, Komisja zaleciła zwiększenie wysiłków na rzecz obniżenia bezrobocia osób młodych, na przykład poprzez gwarancje dla młodzieży, większe udostępnienie przyuczania do zawodu i uczenia się poprzez praktykę, zacieśnienie współpracy szkół i pracodawców oraz poprawę jakości nauczania. Ponadto, Komisja przyjęła zalecenia dotyczące przyjęcia projektu strategii na rzecz uczenia się przez całe życie, zwalczania ubóstwa pracujących oraz segmentacji rynku pracy poprzez lepsze przechodzenie z zatrudnienia na czas określony do stałego zatrudnienia oraz ograniczenie nadmiernego wykorzystania umów cywilnoprawnych. Komisja zwróciła również uwagę na konieczność kontynuowania wysiłków na rzecz zwiększenia udziału kobiet w rynku pracy, szczególnie przez inwestowanie w wysokiej jakości, przystępną cenowo opiekę nad dziećmi i nauczanie przedszkolne oraz zapewnienie stabilnego finansowania i wykwalifikowanego personelu. Kolejnym obszarem zawartym w zaleceniach było podjęcie regularnych działań na rzecz zreformowania systemu rolniczych ubezpieczeń społecznych (KRUS) w celu poprawy międzysektorowej mobilności pracowników oraz stopniowa rezygnacja ze specjalnego systemu emerytalnego górników w celu jego zintegrowania z powszechnym systemem emerytalnym. Zalecono również wsparcie do ogólnej reformy emerytalnej za pomocą środków zwiększających szanse starszych pracowników na zatrudnienie, tak aby podnieść wiek dezaktywizacji zawodowej.

W opinii Polski, zalecenia generalnie w odpowiedni, chociaż momentami nieco zbyt szczegółowy sposób, wskazują na ambitne środki i działania wspierające wzrost, konsolidację fiskalną, konkurencyjność i tworzenie nowych miejsc pracy w latach 2013-2014. Są one przydatne pod warunkiem, iż odnoszą się do sytuacji społeczno-gospodarczej kraju i wynikają z aktualnych danych statystycznych: międzynarodowych oraz krajowych. Dlatego Polska wskazała na potrzebę korekt w przypadkach, w których zalecenia lub analizy były formułowane, w oparciu na daleko idących uproszczeniach lub nieaktualnych bądź niepełnych danych. Taka korekta, zadaniem Polski, pozwoliłaby uniknąć mylących interpretacji, owocujących wątpliwą jakością lub nawet błędnymi zaleceniami w przyszłości.

Zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich – w zakresie właściwości EPSCO – były przedmiotem debaty politycznej podczas posiedzenia EPSCO w dniu 20 czerwca 2013 roku. Rada przyjęła zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich, dotyczące Krajowych Programów Reform na 2013 rok, które następnie uzyskały polityczną akceptację na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 27-28 czerwca 2013 roku.

Gwarancje dla młodzieży

Komisja Europejska w grudniu 2012 roku przedstawiła treść *Pakietu na rzecz zatrudnienia osób młodych*, w skład którego weszły tzw. gwarancje dla młodzieży, ramy jakości dla staży i europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego. Prezydencja irlandzka - mając również na uwadze apel

Rady Europejskiej - podjęta prace nad *wnioskiem dotyczącym zalecenia Rady w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży*. Celem dokumentu jest doprowadzenie do tego, aby państwa członkowskie Unii Europejskiej realizowały tzw. gwarancje dla młodzieży, polegające między innymi na zapewnieniu osobom w wieku do 25. roku życia, w ciągu czterech miesięcy po opuszczeniu szkoły lub utracie pracy, otrzymanie dobrej jakości oferty pracy, ustawicznego kształcenia, przyuczenia do zawodu lub stażu.

W toku prac nad projektem Polska podkreślała, że propozycje Komisji Europejskiej są potrzebne, a zastosowanie instrumentów określonych w ramach „gwarancji dla młodzieży” powinno korzystnie oddziaływać na sytuację tej grupy na rynkach pracy Unii Europejskiej, w tym na rynku polskim. Polska prezentowała elastyczne stanowisko w odniesieniu do terminu, w którym należałoby przedstawić młodym osobom instrumenty aktywizacji zawodowej. Ponadto, przychyliła się do opinii Komisji Europejskiej, że wprowadzenie „gwarancji dla młodzieży” pociągnie za sobą koszty, ale że inwestycja ta w efekcie powinna przynieść długofalowy zysk.

Polska opowiedziała się za otwartym katalogiem działań stosowanych wobec osób młodych, tak aby umożliwić rozszerzanie go o inne, nie wymienione w dokumencie elementy. Argumentacja ta nie znalazła jednak poparcia w stanowiskach pozostałych państw członkowskich. W duchu kompromisu oraz biorąc pod uwagę cel nadrzędny, jakim jest przyjęcie zalecenia, Polska odstąpiła od postulowania otwartego katalogu instrumentów „gwarancji dla młodzieży”. Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich w dniu 28 lutego 2013 roku przyjęła porozumienie polityczne w odniesieniu do zalecenia Rady.

Inicjatywa na rzecz Zatrudnienia Młodzieży

Ze względu na priorytetowy dla Unii Europejskiej charakter wyzwań związanych ze zwiększaniem zatrudnienia ludzi młodych, Rada Europejska w lutym 2013 roku podjęła decyzję o przeznaczeniu w latach 2014 - 2020 dodatkowych 6 mld EUR na wsparcie regionów, w których bezrobocie wśród młodzieży przekracza 25% (tzw. Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych - IZM). W ogłoszonym w tej sprawie, w marcu 2013 roku, komunikacie Komisja Europejska zaproponowała, by programowanie Inicjatywy powiązane było z polityką spójności, w tym z Europejskim Funduszem Społecznym (EFS). Przeważająca część środków przeznaczona byłaby na działania w ramach „gwarancji dla młodzieży”. Połowa alokacji w ramach Inicjatywy (a więc kwota 3 mld EUR) pochodząca z ukierunkowanych inwestycji z EFS, podlegała współfinansowaniu krajowemu (na poziomie 15%), natomiast pozostałe środki (3 mld EUR) ze specjalnej linii budżetowej nie generowały dodatkowych obciążeń dla państwa członkowskiego. Polska z zadowoleniem przyjęła propozycje Komisji Europejskiej wskazując jednocześnie na potrzebę zachowania pewnej elastyczności uwzględniającej specyfikę i potrzeby różnych regionów. W prezentowanym stanowisku Polska zwracała uwagę między innymi na konieczność uwzględnienia tych podregionów, w których panuje wysoki poziom bezrobocia wśród młodzieży i które znajdują się poza kwalifikującymi się regionami oraz objęcie wsparciem ludzi młodych do 30 roku życia (nie jak proponowano do 24 roku życia, jednak propozycja Polski nie znalazła poparcia wśród pozostałych państw członkowskich).

Wdrożenie Inicjatywy w życie wymagało wprowadzenia odpowiednich zmian w rozporządzeniu ramowym dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych oraz w rozporządzeniu dla Europejskiego Funduszu Społecznego, z którego będzie ona w połowie finansowana. Negocjacje stanowiska Rady wobec tych zmian zakończyły się w kwietniu (COREPER II w dniu 24 kwietnia 2013 roku) i zakładają one utworzenie dla IZM specjalnego priorytetu inwestycyjnego w ramach EFS i warunku *ex ante* (udało się ograniczyć jego wymagania). Kwestia odpowiedniego brzmienia tego priorytetu inwestycyjnego miała szczególne znaczenie dla Polski – naszym celem było umożliwienie koordynacji działań z zakresu IZM z działaniami podobnymi, finansowanymi przez EFS, ale przeznaczonych dla innych grup wiekowych. Dodatkowo, nowe przepisy dla IZM przewidują wprowadzenie specjalnych obowiązków z zakresu sprawozdawczości, monitorowania, ewaluacji,

informacji i promocji tych działań. Prezydencja litewska podejmie się negocjacji tych przepisów z Parlamentem Europejskim.

Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniach 20-21 czerwca 2013 roku szczególny akcent położono na stworzenie warunków do szybkiej implementacji Inicjatywy (już od stycznia 2014 roku) oraz włączenie mechanizmu *frontloading* tj. zwiększonego, w początkowym okresie, finansowania ze środków funduszu w ramach Inicjatywy. Przedstawiciel Polski opowiedział się za ustanowieniem szybkiej ścieżki decyzji dotyczących zatwierdzania programów Inicjatywy oraz za kumulacją środków, które mogą przełożyć się na silny impuls rozwojowy. Komisja Europejska zaproponowała, by do października 2013 roku państwa członkowskie z regionami o stopie bezrobocia młodych powyżej 25%, przedstawiły konkretny plan wdrożenia „gwarancji dla młodzieży” i działania w ramach Inicjatywy. Rada Europejska obradująca w dniach 27-28 czerwca 2013 roku doprecyzowała, że kwota 6 mld EUR powinna zostać wypłacona w ciągu pierwszych dwóch lat okresu objętego kolejnymi wieloletnimi ramami finansowymi (tj. w 2014 roku i 2015 roku). Dodatkowo, szefowie państw i rządów zapowiedzieli, że kwota przeznaczona na Inicjatywę zwiększy się z przewidzianych początkowo 6 mld do ponad 8 mld EUR. W 2016 roku Komisja Europejska ma przedstawić sprawozdanie na temat wdrażania „gwarancji dla młodzieży” oraz działań w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia młodzieży.

Poparcie dla mechanizmu zwiększonego i szybkiego uruchomienia finansowania (ang. *frontloading*) wsparcia z IZM pociąga za sobą konieczność wprowadzenia dodatkowych zmian w rozporządzeniu ramowym dla EFSI w zakresie programowania (wcześniejsze zaakceptowanie programu operacyjnego dla IZM, niezależnie od procesu negocjacji i przyjmowania Umowy Partnerstwa dla danego państwa członkowskiego i pozostałych programów EFSI) i okresu kwalifikowalności wydatków (wcześniejsza data umożliwiająca ponoszenie wydatków kwalifikowalnych do wsparcia z IZM niż stosowany w przypadku EFSI data 1 stycznia 2014 roku). Ich wynegocjowanie będzie zadaniem prezydencji litewskiej.

Europejski Fundusz Pomocy Najbardziej Potrzebującym

Komisja Europejska w październiku 2012 roku przedstawiła *wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym (FEAD)*, który stanowić będzie w dużej mierze kontynuację dotychczasowego mechanizmu *Dostarczanie nadwyżek żywności najuboższej ludności Unii Europejskiej (PEAD)* (finansowanego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej) rozszerzonego o produkty pierwszej potrzeby oraz możliwość finansowania działań towarzyszących prowadzonych przez organizacje charytatywne, mających na celu walkę z wykluczeniem społecznym. Zaproponowana przez Komisję kwota budżetu funduszu na lata 2014-2020 w wysokości 2,5 mld EUR (finansowanie przewidziano obecnie w ramach polityki spójności) jest niższa w porównaniu do wielkości budżetu dotychczasowego programu PEAD. Prezydencja irlandzka w styczniu 2013 roku podjęła prace nad tym projektem. Wobec sprzeciwu części państw członkowskich dla ustanowienia Funduszu FEAD, a zwłaszcza dla jego obligatoryjności, prezydencja irlandzka przedstawiła kompromisową propozycję zakładającą dobrowolność udziału w funduszu dla państw członkowskich.

W ramach prac nad projektem Polska wyraziła poparcie dla inicjatywy utworzenia funduszu, który wpisuje się w realizację celu ograniczania ubóstwa (wyznaczonego poprzez Strategię Europa 2020), a także podnosiła sprawę zabezpieczenia realizacji programu pomocy osobom najbardziej potrzebującym w okresie przejściowym, tj. pomiędzy zakończeniem obecnego programu PEAD (do 31.12.2013) a pełnym uruchomieniem nowego funduszu. Na obecnym etapie prac Polska nie wyraziła poparcia dla propozycji prezydencji irlandzkiej dotyczącej wprowadzenia dobrowolnego uczestnictwa w funduszu, gdyż dobrowolność uczestnictwa według zasad wskazanych w propozycji prezydencji może prowadzić do zmniejszenia alokacji EFS dla państw członkowskich uczestniczących w Funduszu FEAD. Dla Polski kluczową sprawą pozostaje także wyjaśnienie sposobu podziału alokacji Funduszu

FEAD dla państw członkowskich z uwzględnieniem dwóch proponowanych wskaźników dotyczących ubóstwa i wykluczenia społecznego.

Ostatecznie, prezydencja irlandzka na czerwcowym posiedzeniu Rady przedstawiła sprawozdanie z postępu prac, w którym podsumowała dotychczasowe prace w Radzie Unii Europejskiej nad projektem rozporządzenia.

Pakiet Inwestycji Społecznych na rzecz wzrostu i spójności

W dniu 20 lutego 2013 roku, Komisja Europejska opublikowała *Komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020*. Dokument ten jest zasadniczym elementem pakietu inwestycji społecznych na rzecz wzrostu i spójności (ang. *Social Investment Package, SIP*), stanowiącego odpowiedź na pogłębiający się kryzys. SIP obejmuje trzy główne reformy by pomóc państwom członkowskim stawić czoła wyzwaniom XXI wieku:

- uproszczenie i lepsze ukierunkowanie systemów zabezpieczenia społecznego (pod kątem zwiększenia stabilności i adekwatności);
- poprawa możliwości uczestnictwa osób w rynku pracy (kobiety, dzieci, emigranci, Romowie, osoby starsze) oraz kontynuacja aktywujących i wspierających polityk;
- ukierunkowanie polityki społecznej na potrzeby ludzi w przeciągu całego cyklu życia.

W opinii Polski w pakiecie prawidłowo wskazano problemy i potrzeby Unii Europejskiej w zakresie polityki społecznej, uwzględniając jednocześnie aspekt zmian demograficznych. Warto odnotowania jest całościowe podejście do konieczności zmian w polityce społecznej zarówno co do jej instrumentów (instrumenty pasywne i aktywne), jak i grup społecznych nią objętych (osoby młode, osoby starsze, dzieci, osoby bezrobotne, osoby migrujące, osoby niepełnosprawne, kobiety itd.). Polska poparła ogólne podejście do problematyki polityki społecznej i inwestycji społecznych przedstawione w przedmiotowym dokumencie, jako zgodne z założeniami aktualnie realizowanej i planowanej polityki państwa w zakresie przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu. Odnosząc się do kwestii szczegółowych, zwłaszcza zaleceń i rekomendacji dla działań państw członkowskich, należy jednocześnie zaznaczyć, że niezbędne jest również uwzględnienie różnic rozwiązań stosowanych w sferze społecznej w poszczególnych państwach członkowskich.

W ramach prac Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych dyskutowano projekt konkluzji Rady w odniesieniu do SIP. Projekt odnosił się także do konkluzji Rady z grudnia 2012 roku na temat społecznego wymiaru UGW. W toku prac Polska popierała kierunki myślenia zawarte w SIP i zgadzała się z przyjętym w dokumencie założeniem, że monitorowanie SIP będzie się odbywać w ramach Semestru Europejskiego. Polska wyraziła ogólne poparcie dla projektu konkluzji i zgłaszała propozycje zmian zapisów w tekście. Niektóre niejasne lub zbyt daleko idące stwierdzenia zostały skorygowane w ramach prac grupy. Część zmian zaproponowanych przez Polskę nie została uwzględniona, jednak w duchu kompromisu Polska opowiedziała się z przyjęciem tekstu konkluzji. Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniach 20-21 czerwca 2013 roku, Rada przyjęła konkluzje w sprawie SIP.

Delegowanie pracowników

Prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa)*. Podczas prezydencji irlandzkiej prace skupiły się głównie na analizie brzmienia poszczególnych artykułów projektu dyrektywy, w szczególności najbardziej problematycznych, tj. art. 9 dotyczących krajowych środków kontroli, art. 12 dotyczących odpowiedzialności solidarnej.

W toku dyskusji Polska prezentowała stanowisko, w którym podkreślała, iż liczne rozwiązania zaproponowane w projekcie dyrektywy wdrożeniowej budzą zasadnicze zastrzeżenia. W opinii Polski

projekt dyrektywy wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia zamierzonych celów, tj. lepszego wdrażania, stosowania i egzekwowania postanowień dyrektywy 96/71/WE, przekraczając tym samym ramy szeroko rozumianej współpracy administracyjnej. Ponadto projekt dyrektywy wprowadza nową instytucję prawną – odpowiedzialność solidarną wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy – bez uwzględnienia różnorodności krajowych systemów stosunków przemysłowych, która w praktyce może prowadzić do wzrostu obciążeń administracyjnych i finansowych, co w konsekwencji może grozić wywołaniem skutków odwrotnych do zamierzonych, tj. ograniczeniem przepływu usług w Unii Europejskiej. Biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenia związane z delegowaniem pracowników Polska uznaje, że obszary, które wymagają obecnie skoncentrowania wysiłków państw członkowskich to zapewnienie dostępu do informacji na temat warunków zatrudnienia oraz wzmocnienie współpracy administracyjnej. Są to w opinii Polski kluczowe zagadnienia, które zapewnią poszanowanie praw socjalnych pracowników delegowanych i ułatwienie korzystania przez usługodawców ze swobody świadczenia usług. Realizacja wskazanych celów powinna jednocześnie mieć na uwadze konieczność optymalizacji kosztów, a zatem nie powinna wiązać się z tworzeniem jakichkolwiek nowych barier administracyjnych i finansowych, ani wprowadzaniem innego rodzaju ograniczeń i obciążeń. W odniesieniu do dwóch artykułów projektu, które wzbudzają najwięcej kontrowersji, Polska konsekwentnie prezentowała następujące stanowisko:

- W odniesieniu do art. 9 projektu dotyczącego środków kontroli, Polska opowiadała się za zamkniętym katalogiem środków kontrolnych określonych w art. 9 projektu dyrektywy wdrożeniowej. W opinii Polski podstawą do dalszej dyskusji powinna być propozycja Komisji Europejskiej, która obejmuje zamkniętą listę tych środków. Polska uznaje, że jedynie precyzyjny, zamknięty katalog dopuszczalnych środków kontroli zapewni przejrzystość i pewność prawną, która ma ogromne znaczenie w stosunkach transgranicznych.
- W odniesieniu do art. 12 dotyczącego odpowiedzialności solidarnej, Polska podkreślała, że propozycja wprowadzenia instytucji odpowiedzialności solidarnej wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy w sytuacji delegowania pracowników, stanowi rozwiązanie nieproporcjonalne do zamierzonego celu dotyczącego eliminacji nadużyć, które może prowadzić pośrednio do ograniczenia możliwości usługodawców w zakresie transgranicznego świadczenia usług z wykorzystaniem własnych pracowników oraz do nałożenia nowych niepotrzebnych barier. Tym samym Polska opowiada się za usunięciem tej regulacji z projektu dyrektywy. Polska podkreślała, że dyrektywa wdrożeniowa nie powinna wprowadzać nowych instytucji prawnych, obcych systemom wewnętrznym większości państw członkowskich.

W toku prac grupy roboczej państwa członkowskie wskazywały, iż popierają ogólny cel dyrektywy wykonawczej, jednakże zgłaszane były liczne wątpliwości i zastrzeżenia państw dotyczące brzmienia poszczególnych artykułów. W obliczu braku porozumienia wobec najtrudniejszych politycznie przepisów dyrektywy (tj. art. 9 i art. 12), prezydencja podjęła decyzję o przedstawieniu podczas czerwcowej Rady EPSCO raportu z postępu prac w odniesieniu do dyrektywy wdrożeniowej.

Równoległe prace nad projektem dyrektywy toczyły się w Parlamencie Europejskim. W dniu 20 czerwca 2013 roku Komisja Zatrudnienia i Spraw Społecznych przyjęła sprawozdanie w sprawie projektu, którego kształt w odniesieniu do wyżej wymienionych dwóch kluczowych artykułów jest niekorzystny z punktu widzenia interesów Polski. Oznacza to, że podczas prezydencji litewskiej możliwe będzie rozpoczęcie negocjacji Rady z Parlamentem Europejskim, pod warunkiem że prezydencji na październikowym posiedzeniu Rady EPSCO uda się uzyskać stosowny mandat.

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji

Prezydencja irlandzka ukierunkowała prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji na kwestie techniczne zapisów projektu oraz określenie istniejących kwestii spornych. Dyskusja na poziomie grupy roboczej oraz COREPER dotyczyła: celu i zakresu (w tym zakresu grup docelowych) oraz poziomu współfinansowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG).

W trakcie prac nad projektem Polska opowiadała się między innymi za ograniczeniem zakresu EFG do globalizacji, rozwiązaniami zapewniającymi wsparcie dla możliwie szerokiego zakresu grup docelowych, w tym osób z sektora rolniczego i osób młodych, jednolitym poziomem współfinansowania. W trakcie prac nad projektem rozporządzenia Polska wielokrotnie podkreślała że najlepszym rozwiązaniem byłoby zintegrowanie EFG z EFS.

Wobec rozbieżnych stanowisk państw członkowskich prezydencja irlandzka przedstawiła kompromisową wersję projektu rozporządzenia. W duchu uzyskania kompromisu, Polska odstąpiła od części swoich postulatów i wyraziła poparcie dla rozwiązań zaproponowanych przez prezydencję. Na czerwcowym posiedzeniu Rada przyjęła podejście ogólne do *Wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji*.

Program na rzecz przemian i innowacji społecznych

Prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Programu Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych i udało jej się osiągnąć porozumienie z Parlamentem Europejskim. Na ostatnim etapie prace największe kontrowersje budziły postulaty Parlamentu Europejskiego dotyczące przyjmowania wieloletnich planów pracy oraz możliwość realokacji środków pomiędzy poszczególnymi osiami programu w formie aktów delegowanych. Polska wyrażała wątpliwości wobec zasadności zastosowania aktu delegowanego w przypadku realokacji środków, co implikowałoby prawne uznanie tej kwestii za „nieistotny element rozporządzenia”. Zwracamy ponadto uwagę, że nowe propozycje zapisów w art. 14 (2) przewidują możliwość przedstawienia przez Komisję Europejską wniosku legislacyjnego w określonych przypadkach, w tym w wyniku przeglądu śródkresowego wskazanego w art. 14 (1). Nie ma zatem przeszkód, by propozycja realokacji środków nie mogła zostać uwzględniona w przygotowanym przez Komisję Europejską wniosku. Ponadto, Polska wskazywała, że wieloletnie plany pracy odnoszą się wyłącznie do sposobu realizacji postanowień rozporządzenia i tym samym nie mogą być traktowane jako uzupełniające lub modyfikujące treść aktu bazowego. Dlatego też Polska opowiadała się za zastosowaniem aktów wykonawczych.

Wypracowane przez prezydencję irlandzką porozumienie z Parlamentem Europejskim było zgodne z postulatami Polski w zakresie planów pracy. W odniesieniu do realokacji środków ustalono, że akty delegowane mogą być zastosowane w przypadku realokacji środków (pomiędzy i w ramach poszczególnych osi) w ograniczonym stopniu (jedynie w przypadku przesunięć w budżecie od 5% do 10%). W duchu kompromisu Polska udzieliła poparcia dla osiągniętego porozumienia na posiedzeniu COREPER I w dniu 10 lipca 2013 roku.

Nabywanie i zachowywanie dodatkowych uprawnień emerytalnych

Prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników dzięki łatwiejszemu nabywaniu i zachowywaniu dodatkowych uprawnień emerytalnych. Główny nurt dyskusji na poziomie grupy roboczej dotyczył podstawy prawnej i zakresu dyrektywy, warunków nabywania uprawnień emerytalnych, ochrony nieaktywnych uprawnień emerytalnych oraz obowiązków informacyjnych. Dążąc do uzyskania porozumienia prezydencja zdecydowała się dokonać istotnej zmiany polegającej na zawężeniu zakresu stosowania dyrektywy tylko do przypadków mobilności transgranicznej pracowników. W toku prac nad projektem Polska podtrzymywała pogląd, że przepisy projektowanej dyrektywy powinny być stosowane do wszystkich uczestników dodatkowych programów emerytalnych, zmieniających pracodawców zarówno na obszarze jednego kraju, jak i w wymiarze transgranicznym, tak jak przewidywały wcześniejsze wersje projektu. Jednakże biorąc pod uwagę przywiązanie Polski do budowania sprawnie funkcjonującego rynku wewnętrznego, oraz z uwagi na fakt, że efektywnie funkcjonujący europejski rynek pracy, bez barier w swobodnym przemieszczaniu się pracowników w zakresie uznawania ich kwalifikacji zawodowych czy warunków nabywania i zachowywania dodatkowych praw emerytalnych znajduje się wśród priorytetowych elementów integracji europejskiej, Polska, w duchu kompromisu, wyraziła

poparcie dla ostatniej wersji projektu zaproponowanej przez prezydencję irlandzką. W myśl przedstawionego tekstu dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do stosowania ustanowionych standardów wobec pracowników migrujących transgranicznie oraz zachęca państwa unijne do stosowania tych samych standardów wobec pracowników zmieniających pracodawcę wewnątrz danego państwa.

Z punktu widzenia Polski istotną kwestią było stwierdzenie, że przepisami dyrektywy nie zostaną objęte otwarte fundusze emerytalne. Polska wystosowała w tej sprawie notę oraz otrzymała wyjaśnienie od Komisji Europejskiej, że przepisy dyrektywy nie mają zastosowania do systemów podlegających regułom koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Umożliwiło to wyrażenie poparcia przez Polskę dla projektu dyrektywy.

Ostatecznie prezydencji irlandzkiej udało się osiągnąć kompromis i Rada EPSCO przyjęła podejście ogólne do projektu dyrektywy.

Równe traktowanie i niedyskryminacja

Podczas prezydencji irlandzkiej rozpoczęły się prace nad przedstawionym przez Komisję Europejską w listopadzie 2012 roku projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków mającej na celu zagwarantowanie, że w spółkach, w których płęć reprezentowana w niewystarczającym stopniu (najczęściej kobiety) ma mniejszy udział (poniżej 40 %) w obsadzeniu stanowisk w radach nadzorczych, w przypadku równych kwalifikacji kandydatów na te stanowiska będzie dochodziło do wyboru przedstawiciela niedostatecznie reprezentowanej płci.

W trakcie prac nad projektem na szczeblu grupy roboczej Polska wyrażała ogólne poparcie dla projektu dyrektywy, choć jednocześnie zwracała uwagę, że kwota 40% może być zbyt ambitna, natomiast wystarczająca do osiągnięcia zamierzonych celów powinna być kwota niższa (jednak nie mniej niż 30%). Wskazywała także, że w ocenie polskiego parlamentu projekt jest niezgodny z zasadą pomocniczości. Zagadnieniami, które wzbudzały dyskusje wśród państw członkowskich były między innymi: podstawa prawna projektu dyrektywy [art. 157(3) TFEU], zgodność z zasadą subsydiarności i proporcjonalności, kwestie związane z prawem spółek handlowych (między innymi różnice pomiędzy poszczególnymi rozwiązaniami krajowymi, sposób rekrutacji dyrektorów niewykonawczych spółek), sposób monitorowania realizacji celów dyrektywy (raportowanie), sankcje (kwestia rodzaju sankcji oraz ich stosowania), wyłączenia (definicja małe i średnie przedsiębiorstwa w świetle zbliżającej się zmiany dyrektywy 2004/39/EC, spółki w których mniej niż 10% zatrudnionych stanowią kobiety), analiza skutków (zróżnicowanie płci w zarządach a wyniki finansowe spółki).

Prezydencja irlandzka w przyjętym podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniach 20-21 czerwca 2013 roku sprawozdaniu z postępu prac zapowiedziała, że dalszej dyskusji podlegać mają między innymi: plan wdrażania postanowień dyrektywy (oraz czas obowiązywania samej dyrektywy), zależności pomiędzy jednopoziomowym i dwupoziomowym systemem zarządzania, oraz szereg innych zagadnień o charakterze technicznym.

Podczas prezydencji irlandzkiej zintensyfikowano także prace nad projektem dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, szczególnie w obszarze dotyczącym niepełnosprawności. Polska brała aktywny udział w dyskusji nad wyżej wymienionym projektem oraz udzieliła poparcia zmianom mającym na celu doprecyzowanie poszczególnych przepisów dyrektywy. Zaproponowane modyfikacje dotyczyły przede wszystkim przepisów dotyczących definicji racjonalnego udogodnienia. Projekt dyrektywy nie będzie zobowiązywał świadczeniodawców do dokonywania zmian konstrukcyjnych w lokalu, jeśli nie będą one refundowane z innych źródeł. Zmianie uległy również przepisy dotyczące prawa do ochrony przed dyskryminacją w związku z innymi prawami oraz wolnościami. Do projektu dyrektywy dodano przepisy, zgodnie z którymi zakaz dyskryminacji nie będzie mógł naruszać poszanowania innych praw i wolności, włączając ochronę prawa prywatnego i rodzinnego, wolności religii, stowarzyszenia się, słowa, prasy oraz informacji.

Stwierdzono również, że dyrektywa będzie mieć zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów krajowych ustanowionych w demokratycznym społeczeństwie w celu ochrony praw i wolności innych osób. Prezydencja irlandzka odniosła się również do przepisów odnoszących się do zakresu dyrektywy oraz pojęcia „dostęp”. Przeredagowano przepisy, wskazując do jakich obszarów dyrektywa nie ma zastosowania. Dodano przepis do projektu dyrektywy, w których stwierdzono, że dyrektywa nie zmienia podziału kompetencji pomiędzy Unią Europejską a państwami członkowskimi w obszarze edukacji oraz ochrony społecznej. Wskazano również, że dyrektywa nie będzie mieć zastosowania do: treści nauczania oraz działalności edukacyjnej, organizacji oraz finansowania przez państwa członkowskie systemów edukacji.

Na dalszym etapie prac dyskutowane będą środki umożliwiające równe traktowanie osób niepełnosprawnych (ang. *anticipatory measures*), plan wdrażania dyrektywy, podział kompetencji oraz zakres stosowania dyrektywy i zagwarantowanie pewności prawnej.

4.17 ZDROWIE

Dyrektywa tytoniowa

Jednym z priorytetów prezydencji irlandzkiej były prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów* (tzw. dyrektywa tytoniowa). Podczas posiedzenia Rady Unii Europejskiej ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentckich (EPSCO) w dniu 21 czerwca 2013 roku prezydencja doprowadziła do przyjęcia podejścia ogólnego do wyżej wymienionej propozycji. Polska, podobnie jak Rumunia, Bułgaria i Czechy, była przeciwna takiej decyzji.

Polska wskazała, że na obecnym etapie prac jest zbyt wcześnie na przyjęcie podejścia ogólnego z uwagi na brak możliwości dokonania rzetelnej analizy proponowanych zapisów. Spośród głównych polskich postulatów w wynegocjowanym tekście – w porównaniu z projektem wyjściowym Komisji Europejskiej – nie znalazł się zakaz sprzedaży papierosów typu slim oraz zakaz stosowania dodatków technologicznych tj. szczególnie cukru. W przyjętym tekście przewidziano możliwość wprowadzenia przez poszczególne państwa członkowskie zakazu detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych na odległość wobec sprzedaży transgranicznej oraz określono zasady jej prowadzenia w państwach, które ją dopuszczają. Tym niemniej, najważniejszą dla Polski kwestią, która znalazła negatywne odzwierciedlenie w podejściu ogólnym, jest podtrzymanie (z 3-letnim okresem przejściowym) zakazu wprowadzania do obrotu wyrobów aromatyzowanych, w szczególności mentolowych. Prezydencja nie uwzględniła także wniosku Polski w sprawie wprowadzenia przepisów w zakresie ustanowienia funduszu przeznaczonego dla plantatorów tytoniu, kompensującego zmniejszenie zapotrzebowania na surowiec tytoniowy na skutek wdrożenia przepisów projektowanej dyrektywy.

Polska będzie nadal podejmować aktywne działania na rzecz realizacji swoich głównych postulatów w tym w szczególności utrzymania zgody na obrót wyrobami tytoniowymi zawierającymi dodatki aromatyzujące, ustanowienia funduszu dla plantatorów tytoniu kompensującego zmniejszenie zapotrzebowania na surowiec tytoniowy, a także promowania i popierania wszelkich działań mających na celu poprawę ochrony zdrowia, szczególnie mając na uwadze obecny stan zagrożenia dla społeczeństwa i gospodarki ze strony epidemii chorób odtytoniowych w Polsce oraz pozostałych państwach Unii Europejskiej.

Wyroby medyczne

Prezydencja irlandzka w trakcie prac w obszarze zdrowia jako jeden ze swoich priorytetów wskazała dwa wnioski Komisji – *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyrobów medycznych, zmieniające dyrektywę 2001/83/WE, rozporządzenie (WE) nr 178/2002 i rozporządzenie (WE) nr 1223/2009, a także rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro*. Oba wnioski omawiane są łącznie z uwagi na to, że regulują

wyroby medyczne, a wyroby do diagnostyki *in vitro* (służące do badań laboratoryjnych) są specyficzną grupą wyrobów. Polska na każdym etapie prac prezentowała postulaty zgodne ze stanowiskiem Rządu, wskazując między innymi na brak uregulowania kwestii udziału komisji bioetycznych, których opinie ważne są ze względu na upewnienie się o społecznej akceptacji prowadzenia badania, w procesie wydawania pozwolenia na badanie i zmian w badaniu. Kolejnym ważnym dla Polski elementem było zaprezentowanie zdecydowanego sprzeciwu wobec wprowadzenia nowego obowiązku poddania nadzorowi Komisji organów państwa w zakresie monitorowania prac jednostek notyfikowanych, przy czym Polska starała się doprowadzić do wypracowania kompromisowej propozycji, w której to państwo członkowskie nadal jest odpowiedzialne za desygnację jednostek biorących udział w procedurach oceny zgodności wyrobów medycznych. Polska zgłosiła także liczne uwagi odnoszące się do roli europejskich laboratoriów referencyjnych i ich udziału w procedurach oceny zgodności wyrobów medycznych. Z uwagi na to, iż prace nad wnioskami kontynuowane będą podczas prezydencji litewskiej pozostało jeszcze wiele kwestii, które nie były jak dotąd przedmiotem prac grupy roboczej Rady.

Ponadto, z uwagi na potrzebę wypracowania ostatecznego stanowiska w zakresie propozycji reprocessowania wyrobów jednorazowego użytku, zorganizowano szerokie konsultacje z przedstawicielami polskiego sektora medycznego, na przykład Stowarzyszenie Higieny Lecznictwa. Po konsultacjach wypracowane zostało stanowisko nieuwzględniania i wyrażenia sprzeciwu wobec możliwości dopuszczenia do używania w Polsce reprocessowanych wyrobów i takie stanowisko zostanie przedstawione podczas dalszych prac nad wnioskami. Podstawą do przyjęcia takiego stanowiska było między innymi to, że obecne przepisy w zakresie wyrobów medycznych, tj. ustawa z dnia 20 maja 2010 roku o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679 ze zmianami) nie dopuszczają możliwości przekraczania liczby i krotności bezpiecznego używania wyrobu, która to liczba i krotność jest określana przez wytwórcę na etapie projektowania wyrobu i w momencie przeprowadzania przez wytwórcę procedury oceny zgodności wyrobu. Brak jest wiarygodnych danych klinicznych, w tym wyników badań klinicznych pozwalających stwierdzić ze 100% pewnością, że takie wyroby są bezpieczne w użyciu. Nie są także rozwiązane kwestie etyczne, w tym tak bardzo kluczowa kwestia informowania pacjenta w czasie jego leczenia, że w procedurach medycznych stosowane są wyroby zregenerowane, co do których nie jest pewne bezpieczeństwo ich zastosowania. Również jednym z aspektów branych pod uwagę była kwestia odpowiedzialności cywilnej za zdarzenia medyczne wynikającej z faktu wykorzystania zregenerowanego wyrobu w danym procesie leczenia.

Badania kliniczne produktów leczniczych stosowanych u ludzi

Prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi, uchylający przepisy dyrektywy 2001/20/WE*.

Zarówno prezydencja cypryjska jak i irlandzka zebrały jedynie propozycje i komentarze państw członkowskich, natomiast nie prowadziły negocjacji zmierzających do rozwiązania pozostałych rozbieżności. Główne kwestie podniesione przez państwa członkowskie (w tym Polskę), dotyczyły:

- braku przepisów regulujących rolę Komisji etycznych w ocenie badań klinicznych (Polska zgłosiła pierwszą propozycję w tym zakresie, następnie dołączyły Francja, Włochy, Dania i Hiszpania. Obecnie Polska, Francja, Włochy, Dania, Hiszpania, Szwecja, Niemcy, Wielka Brytania i Niderlandy opracowują kompromisową propozycję),
- kwestii świadomej zgody pacjenta na udział w badaniu klinicznym (Polska zgłosiła tę propozycję),
- narodowego systemu kompensacji szkód dla uczestników badań (Polska organizuje w tej sprawie spotkanie z zainteresowanymi państwami członkowskimi w Stałym Przedstawicielstwie w dniu 2 września 2013 roku).

Ponadto Polska zgłaszała szereg uwag i propozycji do poszczególnych przepisów, a także złożyła propozycję dotyczącą stosowania zasad Dobrej Praktyki Klinicznej do art. 44 oraz propozycję dotyczącą definicji przedstawiciela prawnego.

4.18 EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT

Program Erasmus +

Dla Polski najważniejszym dokumentem negocjowanym w obszarze edukacji, młodzieży i sportu był projekt rozporządzenia ustanawiającego program w zakresie kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu na lata 2014-2020 – „Erasmus +” (pierwotna nazwa programu: „Erasmus dla wszystkich”). Treść projektu została uzgodniona w ramach trilogu pomiędzy Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską. Ostateczny kształt programu został zatwierdzony przez COREPER I na posiedzeniu 26 czerwca 2013 roku.

W toku negocjacji z Parlamentem Europejskim udało się utrzymać wprowadzony z inicjatywy Polski przepis art. 18.1, umożliwiający udział w programie krajom sąsiedzkim, w tym państwom Partnerstwa Wschodniego. Przepis ten umożliwi tym państwom ubieganie się o udział w programie na warunkach ogólnych, po spełnieniu szeregu wymogów formalnych, tj. podpisaniu stosownej umowy, utworzeniu narodowej agencji zarządzającej programem oraz wpłacie tzw. *entry ticket*, jeśli państwa Partnerstwa Wschodniego podejmą decyzję o poniesieniu tych kosztów w imię przystosowania swoich instytucji do standardów obowiązujących państwa unijne. Kwestia ta była dla Polski niezwykle istotna. Równie ważne dla Polski było utrzymanie w ostatecznym dokumencie oddzielnego rozdziału poświęconego młodzieży, wraz z odrębnym budżetem dla tego obszaru. Tu również udało się zrealizować polskie oczekiwania.

W trakcie trilogu sporną kwestią był kształt i wysokość finansowania dla systemu gwarancji pożyczek studenckich (SLGF). Komisja Europejska i Parlament Europejski dążyły do zapewnienia finansowania na poziomie 5%. Dla Polski oraz innych państw członkowskich (między innymi Austria, Francja, Szwecja, Finlandia, Dania) bardzo ważne było, aby warunki stosowania SLGF były społecznie akceptowalne, tj. nie prowadziły do nadmiernego zadłużenia studentów, wspierały równowagę geograficzną mobilności i nie powodowały „drenażu mózgow”. W trakcie negocjacji – w związku ze stanowiskiem Komisji i Parlamentu – strona polska wyraziła zgodę na propozycję kompromisową, tj. finansowanie dla SLGF na poziomie 3,5% jako mechanizmu pilotażowego.

Polska była w grupie państw aktywnie wspierających utrzymanie sportu w programie, jako istotnego narzędzia edukacji oraz polityki społecznej. Ponadto, Polska wspierała ograniczenie możliwości dofinansowania jednostkowych wydarzeń sportowych na rzecz konkretnych programów w obszarze sportu z uwagi na fakt, że największą europejską wartością dodaną przynosi dofinansowanie projektów na poziomie najbliższemu obywatelowi opierających się na wymianie dobrych praktyk. Efektem jest ograniczenie budżetu na wspomniane wydarzenia do 10% w ramach budżetu przyznanego dla sportu.

Edukacja (oświata i szkolnictwo wyższe)

Spośród innych dokumentów omawianych w obszarze edukacji warto zwrócić uwagę na konkluzje Rady w sprawie inwestowania w kształcenie i szkolenie – odpowiedź na komunikat pod tytułem „Nowe podejście do edukacji: inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych oraz na konkluzje Rady w sprawie wymiaru społecznego w szkolnictwie wyższym. Obwa dokumenty zostały przyjęte w kształcie zgodnym z polskimi oczekiwaniami. W pierwszym z nich uwzględniono uwagi Polski dotyczących między innymi szerszego zaakcentowania współpracy europejskiej w obszarze kształcenia i szkolenia, uwzględnienia społecznych aspektów edukacji, jej znaczenia w wyrównywaniu szans, włączeniu społecznym oraz dla aktywnego obywatelstwa, a także dla rozwoju indywidualnego. W drugim dokumencie przyjęto w szczególności ważną dla Polski propozycję, aby uwzględnić instytucje szkolnictwa wyższego jako współodpowiedzialne za realizację postulatów dążenia do poprawy jakości procesu nauczania i uczenia się, zwłaszcza poprzez bardziej

elastyczną ofertę i stosowne wsparcie podczas studiów, a także do podnoszenia atrakcyjności zajęć i ich adekwatności względem rynku pracy, co w konsekwencji powinno doprowadzić do zwiększenia odsetka osób, kończących studia wyższe.

Ponadto, przedstawiciele Polski w Komitecie Edukacji wnieśli wkład do realizacji Semestru Europejskiego poprzez aktywny udział w pracach Komitetu ds. Zatrudnienia (EMCO). Przedstawiciel Polski wziął udział w tematycznym przeglądzie partnerskim podczas wspólnego posiedzenia Grupy Ad hoc Komitetu ds. Zatrudnienia i Komitetu Edukacji w dniu 24 kwietnia 2013 roku na temat zaleceń krajowych 2012. Podczas spotkania dyskutowano wdrażanie zaleceń 2012, odnoszących się do sytuacji młodych na rynku pracy, obejmujących także kwestie edukacji, w siedmiu państwach, w tym w Polsce. Wynikiem tegorocznej współpracy Komitetu Edukacji i Komitetu Zatrudnienia jest wspólnie zredagowany dokument pod tytułem „Wielostronny nadzór Komitetu ds. Zatrudnienia (EMCO): badanie zaleceń krajowych 2012 oraz krajowych programów reform”, zawierający między innymi wspólne wnioski obu komitetów. Prace nad dokumentem trwały podczas Komitetu Edukacji w dniu 31 maja 2013, roku zmiany zgłoszone przez delegata Polski zostały zaakceptowane (zaakcentowanie, że reformy systemów edukacji nie przynoszą efektów natychmiastowych, lecz w dłuższej perspektywie czasowej oraz usunięcie terminu „dual system” ze względu na fakt, iż to rozwiązanie nie jest obowiązkowe dla wszystkich państw).

Program *Kreatywna Europa na lata 2014-20*

W zakresie kultury i spraw audiowizualnych, prezydencja irlandzka kontynuowała prace nad *Projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia programu Kreatywna Europa na lata 2014-20*, prowadząc negocjacje z Parlamentem Europejskim. W trakcie czterech trilogów doprowadzono do wynegocjowania porozumienia, które spełnia podstawowe postulaty zgłaszane w toku przez Polskę. W szczególności odnosi się to do utrzymania zapisów dotyczących roli komitetu programowego we wdrażaniu programu: z uwagi na dużą ogólnikowość rozporządzenia, konieczne jest zdaniem Polski utworzenie i silne umocowanie komitetu programowego, który w ramach procedury sprawdzającej omawiałby plany roczne. Konieczne jest także zawarcie w rozporządzeniu listy spraw, które powinny być regulowane planem rocznym i objęcie procedurą doradczą podręcznika programowego. Zapisy te, proponowane przez Radę, utrzymano w toku negocjacji. Ponadto w toku trilogów zgodnie z zajmowanym przez Polskę stanowiskiem zwiększono elastyczność zapisów dotyczących tworzenia *Creative Europe Desks*, przewidziano minimalny udział procentowy komponentów Kultura i Media w programie, podkreślono potrzebę zapewnienia finansowania dla procesu digitalizacji kin lokalnych i studyjnych, podkreślono znaczenie Konwencji UNESCO z 2005 roku w sprawie różnorodności wyrazu kulturowego, jednocześnie nie czyniąc jej ratyfikacji warunkiem przystąpienia do programu krajów Europejskiej Polityki Sąsiedztwa.

Rola kultury w relacjach zewnętrznych Unii Europejskiej

Ponadto podczas posiedzenia Rady 17 maja 2013 roku przeprowadzono debaty ministrów w sprawie różnorodności kulturowej w kontekście Transatlantyckiego Partnerstwa w handlu i inwestycjach, a także roli kultury w relacjach zewnętrznych Unii Europejskiej, w szczególności w kontekście rozwoju stosunków z Chińską Republiką Ludową. W ramach debaty dotyczącej partnerstwa transatlantyckiego Polska podkreśliła swoje poparcie dla postulatu wyłączenia usług audiowizualnych z zakresu planowanego porozumienia handlowego UE-USA. Ponadto Polska przedstawiła swoje obawy dotyczące ewentualnych negatywnych skutków objęcia usług audiowizualnych zakresem umowy. W celu kontynuowania debaty nad tym zagadnieniem Polska zwróciła się jednak do Komisji Europejskiej z prośbą o przedstawienie szczegółowych wyjaśnień dotyczących kształtu planowanych rozwiązań prawnych oraz ich skutków społecznych, ekonomicznych i prawnych. Polska podczas debaty określiła ten temat jako priorytetowy i przypomniała działania podjęte w tej kwestii przez Polskę podczas jej przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej. Polska wskazała na kraje Europejskiej Polityki Sąsiedztwa jako na kraje, które powinny być szczególnym przedmiotem refleksji. Odnośnie współpracy z

Chinami, Polska, podobnie jak wiele innych delegacji, poparła ideę utworzenia odpowiedzialnego za sprawę kultury stanowiska w delegaturze Unii Europejskiej w Pekinie. Wypowiedziała się także za pilną identyfikacją priorytetów działania oraz odpowiadających im środków, wsparła również ideę utworzenia unijnej platformy internetowej, która miałaby pełnić funkcje *one-stop shop*, gromadząc wszelkie informacje dotyczące Unii Europejskiej w Chinach, oraz zawierać treści dotyczące kultury.

Sport

Prezydencja podjęła także temat zrównoważonego finansowania sportu (miedzy innymi debata podczas spotkania Dyrektorów - marzec 2013). Aktywna postawa kilku krajów, w tym Polski, doprowadziła do uznania tego zagadnienia jako priorytetowego na kolejne 6 miesięcy prac Rady Unii Europejskiej ds. Sportu.

Niewątpliwym wyzwaniem, z którym przyszło się zmierzyć Irlandii był projekt mandatu dla Komisji Europejskiej w sprawie przystąpienia do negocjacji projektu Konwencji Rady Europy przeciwko ustawianiu zawodów sportowych. Temat ten, podjęty już przez prezydencję cypryjską, dotyczył wielu kwestii horyzontalnych, między innymi podziału kompetencji. Zakończenie długotrwałych i trudnych negocjacji nad mandatem należy uznać za sukces prezydencji irlandzkiej. W tym miejscu należy podkreślić kluczową rolę Polski. Dzięki zdecydowanemu stanowisku udało się przyjąć mandat, który gwarantuje przestrzeganie traktatowego podziału kompetencji oraz ma na celu ochronę przed ewentualnymi działaniami mogącymi prowadzić do harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich.

4.19 KWESTIE INSTYTUCJONALNE

Parlament Europejski

W pierwszym półroczu 2013 roku ustalona została kwestia składu Parlamentu Europejskiego w kadencji 2014-2019. Zgodnie z decyzją przyjętą przez Radę Europejską w dniach 27-28 czerwca 2013 roku, dwanaście delegacji narodowych (Austria, Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Grecja, Węgry, Irlandia, Litwa, Łotwa, Portugalia, Czechy oraz Rumunia) utraci po jednym mandacie w stosunku do stanu obecnego. Delegacja Polski pozostanie bez zmian. Decyzja zawiera klauzulę przeglądową, która zobowiązuje Parlament Europejski do przedstawienia nowej propozycji trwałego podziału miejsc w Parlamencie przed końcem 2016 roku.

Komisja Europejska

Prezydencja irlandzka doprowadziła do wynegocjowania oraz przyjęcia przez Radę Europejską 22 maja 2013 roku decyzji w sprawie składu Komisji Europejskiej, która rozpocznie urzędowanie od 1 listopada 2014 roku. Utrzymuje ona zasadę „jeden kraj – jeden komisarz” oraz stanowi realizację zobowiązania politycznego wobec rządu Irlandii poczynionego w 2008 roku w toku ratyfikacji Traktatu z Lizbony. Decyzja zawiera klauzulę przeglądową, która zobowiązuje Radę Europejską do ponownego zbadania kwestii składu Komisji przed nominowaniem pierwszej Komisji, które nastąpi po przystąpieniu do Unii Europejskiej trzydziestego państwa członkowskiego lub też przed powołaniem kolejnej Komisji, tj. w kadencji 2019-2024 (w zależności od tego, które z tych zdarzeń wystąpi pierwsze).

Trybunał Sprawiedliwości

Podczas prezydencji Irlandii ostatecznie uzgodniono oraz przyjęto (25 czerwca 2013 roku) decyzję Rady w sprawie zwiększenia o trzy stanowiska liczby rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Na mocy tej decyzji Polsce został przyznany stały rzecznik od dnia 1 lipca 2013 roku (podobnie jak to ma miejsce w przypadku Niemiec, Francji, Włoch, Hiszpanii i Wielkiej Brytanii), a dwaj dodatkowi zwiększą od 2015 roku pulę rzeczników nominowanych w ramach systemu rotacyjnego. Przyznanie Polsce stałego rzecznika generalnego stanowi realizację

postanowień Deklaracji nr 38 odnoszącej się do art. 252 TFUE w sprawie rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dołączonej do Traktatu.

Regulamin Pracowniczy instytucji Unii Europejskiej

W pierwszej połowie 2013 roku w decydującą fazę weszła dyskusja w zakresie reformy Regulaminu Pracowniczego instytucji Unii Europejskiej. Prace z aktywnym udziałem Polski prowadzone były zgodnie z wytycznymi przez zawartymi w konkluzjach lutowego posiedzenia Rady Europejskiej. Najbardziej istotnymi tematami negocjacji były kwestie metody dostosowywania wynagrodzeń i emerytur, a także najbardziej istotne dla Polski – równowaga geograficzna i struktura kariery. Podczas posiedzenia COREPER II w dniu 28 czerwca 2013 roku przyjęto pakiet w zakresie reformy, a następnie 3 lipca 2013 roku został on zatwierdzony na posiedzeniu planarnym przez Parlament Europejski. Reforma wygeneruje 2.7 mld EUR oszczędności do 2020 roku, a następnie, w dłuższej perspektywie, 1.5 mld EUR rocznie. Jednocześnie reforma nie obciąży w szczególności pracowników instytucji zatrudnionych po 2004 roku, w tym Polaków. Dzięki zabiegom Polski pakiet obejmuje zapis, który pozwoli instytucjom Unii Europejskiej przyjmować środki mające na celu korektę ewentualnej nierównowagi geograficznej wśród zatrudnionych. Inne uzgodnione elementy pakietu dotyczą między innymi struktury kariery (przewidziano ograniczenie kariery na poziomie kategorii AD12 oraz utrzymano wymóg dwuletniego stażu pracy w kategorii zaszeregowania, aby dany urzędnik – pod warunkiem uzyskiwania pozytywnych ocen pracy – mógł zostać objęty awansem do kolejnej kategorii). Ponadto, zgodnie z postulatami Polski, podwyższono stawki awansowe urzędników zatrudnionych po 2004 roku w niższych kategoriach zaszeregowania tj. AD5 i AD7 do 36%. Stawki dla AD8-AD11 pozostaną bez zmian, dla AD12-AD 13 zostaną obniżone do 15%. W zakresie metody indeksacji wynagrodzeń i emerytur urzędników instytucji Unii Europejskiej uzgodniono, że metoda będzie się opierać na pełnym automatyzmie z dwiema dodatkowymi klauzulami, między innymi na wypadek ujemnego PKB Unii Europejskiej. Ponadto przywrócono tzw. podatek solidarnościowy, co do zasady na poziomie 6% oraz podniesiono wiek emerytalny do 66 lat dla nowozatrudnionych pracowników instytucji oraz z 63 do 65 lat dla obecnie pracujących.

1. Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE.
2. Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych.
3. Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu).
4. Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2013 r.
5. Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegislacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2013 r.

ROZLICZENIA FINANSOWE POMIĘDZY POLSKĄ A UNIĄ EUROPEJSKĄ W OKRESIE STYCZEŃ-CZERWIEC 2013 ROK

1. Saldo

W ciągu 6 miesięcy prezydencji irlandzkiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzeczpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto + 5,81 mld EUR.

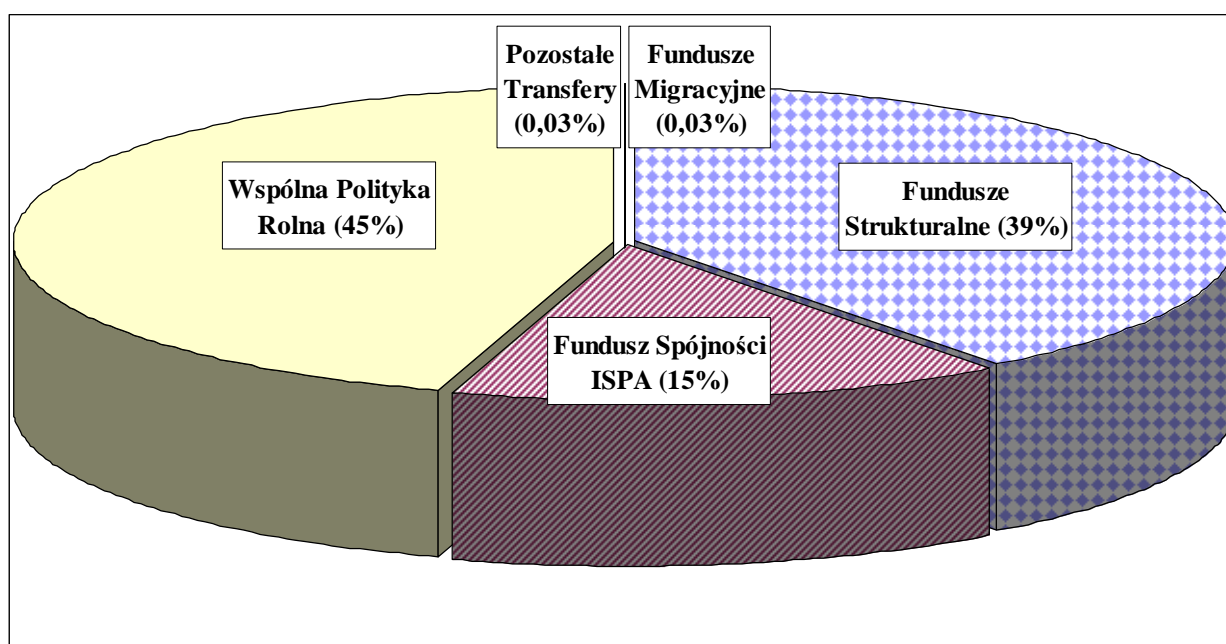
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 I – 30 VI 2013 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	3 385 355 077
Fundusz Spójności / ISPA	1 301 065 836
Wspólna Polityka Rolna	3 861 304 538
Fundusze Migracyjne	2 365 801
Pozostałe transfery *	2 164 620
Transfery razem	8 552 255 872
Składka członkowska	2 737 854 175
Zwrot środków do budżetu UE	1 039 990
Saldo	5 813 361 707

* W pozycji „Pozostałe transfery” dane na koniec kwietnia 2013 r.

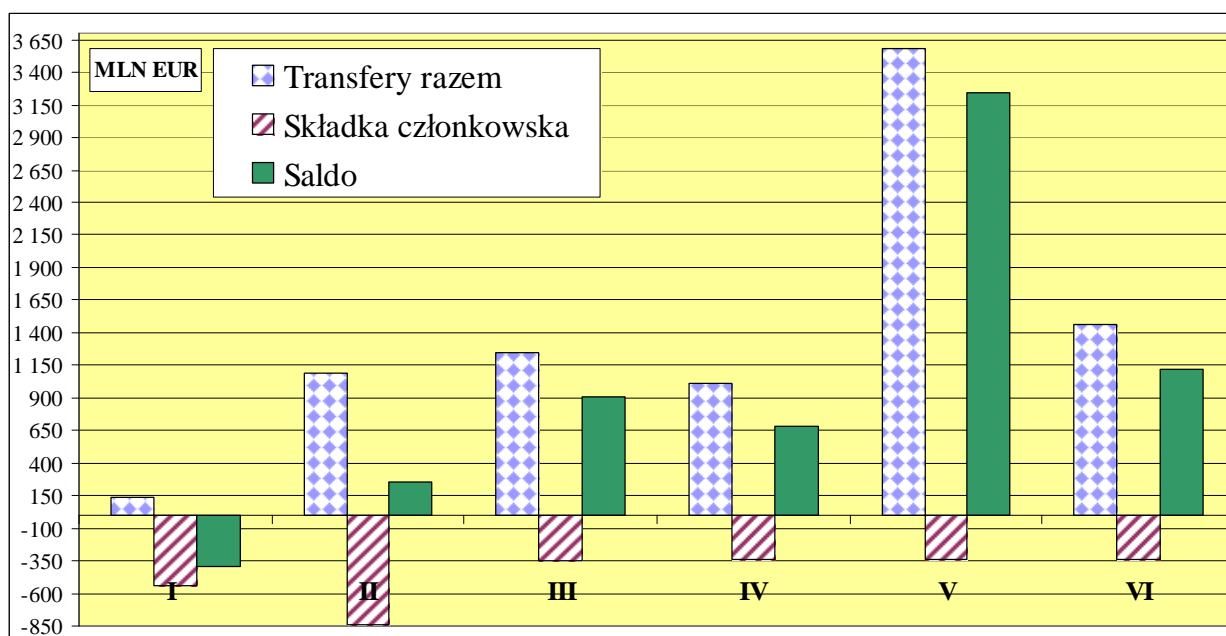
2. Transfery do Polski

Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1 I – 30 VI 2013

W okresie 1 stycznia – 30 czerwca 2013 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej ponad 8,5 mld EUR. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na Wspólną Politykę Rolną (3,9 mld EUR) oraz finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych (3,4 mld EUR) i Funduszu Spójności/ISPA (1,3 mld EUR). Do Rzeczypospolitej Polskiej wpływają także środki z Funduszy Migracyjnych (Europejskiego Funduszu Powrotu Imigrantów, Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu na Rzecz Uchodźców oraz Europejskiego Funduszu na Rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich) oraz środki klasyfikowane jako „Pozostałe transfery” przekazywane m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych. Do końca kwietnia 2013 r. transfery te osiągnęły łączną wysokość ponad 4,5 mln EUR.

Wykres 2. Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 I – 30 VI 2013 (w mln EUR).

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 stycznia – 30 czerwca 2013 r. Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości 2,7 mld EUR, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 2,01 mld EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 382 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 191 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Królestwu Niderlandów): 151 mln EUR.

INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH ORAZ FUNDUSZU SPÓJNOŚCI W POLSCE (STAN NA 30 CZERWCA 2013 R.)**PERSPEKTYWA FINANSOWA 2004-2006****Fundusze strukturalne na lata 2004-2006**

Procedury zamknięcia i ostatecznego rozliczenia programów perspektywy finansowej 2004-2006 dobiegają końca. Według stanu na koniec czerwca 2013 r. KE zatwierdziła sprawozdania końcowe dla wszystkich programów operacyjnych i programów inicjatyw wspólnotowych, w których partnerem wiodącym jest strona polska. Saldo końcowe wypłacone zostało już w ramach większości programów operacyjnych, kończąc tym samym procedurę zamknięcia programów. Jedynym programem, dla którego nie zakończono procedury rozliczenia jest SPO *Rybołówstwo i przetwórstwo ryb*.

W całym okresie programowania 2004-2006, Polska certyfikowała do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne (w części UE), poniesione na realizację projektów w ramach programów operacyjnych, w wysokości ponad 9,0 mld euro¹, co stanowi blisko 105% alokacji na lata 2004-2006.

W dniu 27 czerwca 2013 r. odbyło się ostatnie posiedzenie Komitetu Monitorującego Narodowy Plan Rozwoju. Podczas posiedzenia przyjęto sprawozdanie końcowe z realizacji planu. W dokumencie zawarto informacje dotyczące m.in. wdrażania funduszy dostępnych w ramach NPR, osiągniętych celów, ewaluacji, przykładowych projektów, informacji i promocji oraz kontroli. Zgodnie z przepisami ustawy, zaakceptowane przez Komitet sprawozdanie stało się przedmiotem obrad Komitetu Stałego Rady Ministrów, a następnie, po akceptacji rządu, zostanie przekazane Parlamentowi.

Fundusz Spójności 2004-2006

Zgodnie z obowiązującym systemem wdrażania, ostateczną datą kwalifikowalności wydatków ponoszonych w projektach współfinansowanych ze środków Funduszu Spójności był 31 grudnia 2010 r. Wnioski o płatności końcowe dla poszczególnych projektów mogły być kierowane do Komisji Europejskiej do połowy 2011 r. Komisja Europejska wprowadziła możliwość wydłużenia okresu kwalifikowalności wydatków – w trybie indywidualnej akceptacji - do końca 2011 r., a w przypadku bardzo dużych projektów nawet do końca 2012 r.

Wartość wniosków o płatność przekazanych przez stronę polską do Komisji Europejskiej od uruchomienia *Strategii wykorzystania Funduszu Spójności* do 30 czerwca 2013 r. wyniosła ponad 5,4 mld euro, co stanowi 100% dostępnej alokacji² z Funduszu Spójności na lata 2004-2006.

Do końca czerwca 2013 r. wnioski o płatności końcowe zostały przekazane do Komisji Europejskiej dla wszystkich projektów Funduszu Spójności - 90 projektów z sektora środowiska, 38 projektów z sektora transportu, 1 projektu z zakresu informacji i promocji oraz dla projektu dotyczącego Systemu

¹ Po uwzględnieniu wniosków o płatności końcowe.

² Wartość dofinansowania FS zgodna z obowiązującymi decyzjami o dofinansowanie projektów.

Rozszerzonej Decentralizacji Wdrażania (ang. Extended Decentralised Implementation System – EDIS).

Do 30 czerwca 2013 r. ostatecznie rozliczono z KE 44 ze 130 projektów (10 projektów z sektora transportu, 33 projektów z sektora środowiska oraz projekt EDIS).

Całkowita kwota płatności otrzymanych z KE do końca I półrocza 2013 r. osiągnęła wartość przeszło 4,9 mld EUR, co stanowi ok. 90% dostępnej alokacji³ w ramach Funduszu Spójności.

W ciągu I półrocza 2013 r. do KE zostały przekazane przez stronę polską wnioski o płatność o wartości ok. 70,6 mln EUR. W tym samym okresie KE przekazała Polsce tytułem refundacji środki w wysokości blisko 48,2 mln EUR.

PERSPEKTYWA FINANSOWA 2007-2013

Postęp finansowy w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013

Wnioski o dofinansowanie

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13 od początku uruchomienia programów do 30 czerwca 2013 r. złożono blisko 268 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym (wzrost w I półroczu 2013 r. o 19,5 tys. wniosków) na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 547 mld zł (wzrost w I półroczu 2013 r. o 24,4 mld zł).

Kontraktacja środków

Do końca czerwca 2013 r. podpisano z beneficjentami ponad 86 tysięcy umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE 246 mld zł (wzrost w I półroczu 2013 r. o blisko 6 tys. umów na kwotę dofinansowania UE 11 mld zł). Kwota ta stanowi 87% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast 357 mld zł (wzrost w I półroczu 2013 r. o 15,5 mld zł).

Wydatki beneficjentów (na podstawie wniosków o płatność)

Wydatki poniesione przez beneficjentów i uznane za kwalifikowalne wyniosły 216 mld zł (wzrost w I półroczu 2013 r. o ponad 25 mld zł), w tym wartość dofinansowania UE to 153 mld zł (wzrost w I półroczu 2013 r. o 17,6 mld zł). Tym samym wykorzystanie alokacji na lata 2007-2013 wyniosło blisko 54% .

Szczegółowe dane na temat stanu wdrażania programów operacyjnych realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 przedstawiono w tabeli 2.

Wydatki certyfikowane do Komisji Europejskiej i refundacje

Według stanu na koniec czerwca 2013 r., od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne w wysokości około 44,7 mld euro.

Certyfikowane wydatki pozwoliły zawnioskować do Komisji Europejskiej o refundację 36 mld euro, co stanowi 53% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska dokonała na rzecz Polski refundacji w

³ Wartość dofinansowania FS zgodna z obowiązującymi decyzjami o dofinansowanie projektów

kwocie 33,7 mld euro. Uwzględniając przekazaną zaliczkę w wysokości 6,2 mld EUR, KE wypłaciła na rzecz Polski ponad 39,9 mld EUR (tj. 59,1% alokacji na lata 2007-2013). W samym 2013 roku KE wypłaciła tytułem refundacji ponad 4,6 mld EUR.

Tabela 1. Certyfikacja wydatków do Komisji Europejskiej oraz wartość wydatków już zrefundowanych

Program Operacyjny	Certyfikacja do 30 czerwca 2013 r. w części podlegającej refundacji oraz wartość wydatków zrefundowanych									
	Alokacja na lata 2007-2013 po uwzględnieniu KRW i dostosowania technicznego	Kwota wydatków kwalifikowalnych stanowiących podstawę certyfikacji, certyfikowanych do KE (narastająco)	Wartość wniosków certyfikowanych do KE (kwota wnioskowana narastająco uwzględniająca wartość wypłaconych refundacji)	Wartość wniosków zrefundowanych przez KE (narastająco)	Procentowa wartość wydatków wnioskowanych do KE w stosunku do alokacji					
						euro	euro	euro	euro	%
						1	2	3	4	5=3/1
PO IG	8 658 126 048	4 790 952 088	4 072 309 275	3 767 405 663	47%					
PO IiŚ	28 337 972 518	17 255 859 236	13 244 091 316	11 953 687 329	47%					
PO KL	10 007 397 937	6 785 835 798	5 767 960 428	5 411 026 645	58%					
PO PT	516 700 000	347 695 925	295 541 536	290 053 567	57%					
PO RPW	2 387 709 248	1 369 304 285	1 163 908 642	1 109 653 166	49%					
<u>Razem Krajowe Programy Operacyjne</u>	49 907 905 751	30 549 647 332	24 543 811 196	22 531 826 370	49%					
RPO Dolnośląskie	1 240 184 092	1 104 898 444	851 399 500	835 074 810	69%					
RPO Kujawsko-Pomorskie	996 053 121	737 692 600	621 715 980	603 698 152	62%					
RPO Lubelskie	1 192 840 908	968 053 659	819 628 309	805 083 966	69%					
RPO Lubuskie	494 355 098	458 037 534	359 249 004	350 005 344	73%					
RPO Łódzkie	1 046 023 918	865 679 981	680 934 060	626 671 634	65%					
RPO Małopolskie	1 355 863 222	1 013 796 373	862 676 765	853 160 588	64%					
RPO Mazowieckie	1 868 602 800	1 217 655 622	1 035 007 278	1 017 944 801	55%					
RPO Opolskie	491 446 973	463 162 981	388 009 242	384 873 404	79%					
RPO Podkarpackie	1 198 786 957	930 080 130	764 262 158	764 262 158	64%					
RPO Podlaskie	672 542 971	466 997 509	397 255 028	370 259 127	59%					
RPO Pomorskie	938 379 686	929 992 642	669 006 178	658 264 644	71%					
RPO Śląskie	1 747 104 507	1 235 046 559	1 037 232 288	998 392 874	59%					
RPO Świętokrzyskie	769 528 014	749 084 560	611 471 843	605 767 745	79%					
RPO Warmińsko-Mazurskie	1 070 550 290	742 069 307	627 636 852	600 977 545	59%					
RPO Wielkopolskie	1 332 573 532	1 356 367 802	996 829 303	975 904 271	75%					
RPO Zachodniopomorskie	862 807 404	692 205 504	576 038 968	567 239 571	67%					
<u>Razem Regionalne Programy Operacyjne</u>	17 277 643 493	13 930 821 206	11 298 352 755	11 017 580 635	65%					
<u>Razem Programy Operacyjne EWT</u>	342 643 739	192 784 821	162 310 483	144 651 644	47%					
<u>Razem Programy Operacyjne</u>	67 528 192 983	44 673 253 359	36 004 474 434	33 694 058 649	53%					

Efekty rzeczowe w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 na podstawie zawartych umów o dofinansowanie

Ponad 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 1.). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: ponad 1,3 tys. kilometrów autostrad i dróg ekspresowych, 2,6 tys. kilometrów dróg krajowych i wojewódzkich oraz ok. 6,6 tys. kilometrów dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie blisko 2 tysiące jednostek taboru miejskiego. Duża część środków unijnych (19% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) kierowana jest na rozwój kapitału ludzkiego. Dzięki nim np. 160,5 tys. osób otrzymało pomoc w podjęciu działalności gospodarczej, ponad 8,7 tys. pracowników sektora B+R ukończyło szkolenia w ramach podnoszenia kwalifikacji, a blisko 4,8 tys. przedszkoli uzyskało środki na rozwój. Znaczne środki wydawane są również na sektor B+R i rozwój przedsiębiorczości – ok. 17% wartości wszystkich projektów, co pozwoliło na objęcie wsparciem m.in.: 496 ośrodków badawczych i 1,6 tys. laboratoriów. Podobne środki (13%) zaangażowano w zrównoważony rozwój i inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce. Za unijne pieniądze wybudowanych zostanie m.in.: 21,6 tys. kilometrów sieci kanalizacyjnych oraz 5,8 tys. kilometrów sieci wodociągowych.

Wykres 1. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013 – dane na podstawie umów o dofinansowanie podpisanych do 30 czerwca 2013 r., kwoty w mln zł

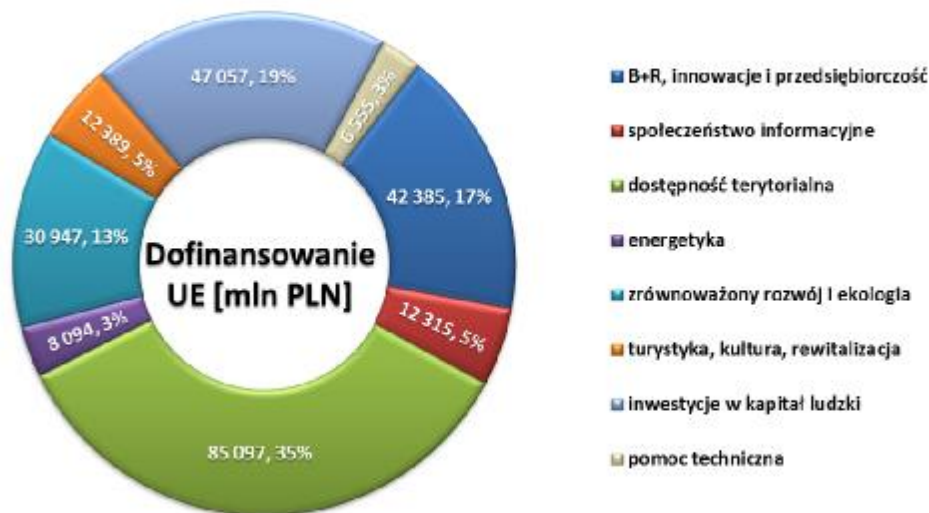

Tabela 2. Liczba i wartość złożonych wniosków, podpisanych umów/wydanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 30 czerwca 2013 r. (kwoty w zł)

Program Operacyjny	Wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej			Umowy o dofinansowanie				Wnioski o płatność		
	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowanych (zł)	Dofinansowanie unijne i krajowe (zł)	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowanych (zł)	Dofinansowanie UE (zł)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne (zł)	Dofinansowanie UE (zł)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013
POIG	36 920	150 751 866 532	94 108 542 377	13 091	58 434 563 568	31 833 308 912	87,4%	29 324 966 619	16 458 092 461	45,2%
POIiŚ	3 200	219 392 207 251	173 200 191 819	2 040	137 340 750 822	101 215 127 045	84,3%	78 684 762 303	59 820 057 253	49,8%
POKL	168 632	156 631 681 381	150 535 600 308	40 337	45 211 907 244	37 647 066 615	89,9%	30 876 286 519	25 667 415 297	61,3%
POPT	364	2 173 892 136	1 847 808 313	348	2 125 819 631	1 806 943 686	83,4%	1 470 174 764	1 249 648 541	57,7%
PORPW	283	14 659 669 651	10 351 857 216	212	12 958 913 273	9 428 511 037	93,5%	5 988 425 799	4 684 512 228	46,4%
EWT*	649	3 879 519 873	3 236 611 595	269	1 632 376 113	1 359 717 668	93,0%	829 535 646	689 442 046	47,2%
Razem Krajowe	210 048	547 488 836 823	433 280 611 628	56 297	257 704 330 651	183 290 674 964	86,4%	147 174 151 650	108 569 167 826	51,2%
RPO Dolnośląskie	3 084	11 664 211 059	7 080 984 375	1 876	7 656 659 390	4 680 509 982	90,2%	5 235 322 352	3 259 819 280	62,8%
RPO Kujawsko-Pomorskie	2 806	8 809 125 653	4 790 484 507	1 664	5 702 196 335	3 230 275 647	77,3%	3 710 303 842	2 253 085 828	53,9%
RPO Lubelskie	5 307	13 537 317 975	9 277 184 546	2 366	6 073 408 768	3 972 756 767	79,7%	4 757 020 259	3 119 887 663	62,6%
RPO Lubuskie	1 642	5 456 305 735	3 423 996 873	845	2 913 194 312	1 741 997 152	84,4%	2 321 925 125	1 349 603 711	65,4%
RPO Łódzkie	4 118	10 477 700 538	7 232 387 591	2 148	6 190 711 147	4 050 796 238	92,5%	3 997 696 596	2 718 645 611	62,1%
RPO Małopolskie	4 051	11 300 736 964	6 807 917 189	2 673	8 556 115 121	5 074 892 004	89,6%	5 950 275 138	3 757 541 911	66,3%
RPO Mazowieckie	4 865	24 647 858 017	17 599 980 694	1 692	9 640 150 584	6 654 476 526	84,8%	6 217 431 679	4 386 048 683	55,9%
RPO Opolskie	1 737	4 765 930 530	3 121 730 394	1 090	2 948 852 294	1 897 489 038	92,5%	2 308 246 315	1 517 143 332	73,9%
RPO Podkarpackie	3 075	9 868 814 724	6 859 610 879	2 090	6 484 585 984	4 461 259 414	89,0%	4 797 312 691	3 225 202 729	64,4%
RPO Podlaskie	2 473	8 793 441 239	5 482 654 981	1 080	3 950 112 745	2 443 665 872	86,7%	2 430 937 280	1 495 117 443	53,1%
RPO Pomorskie	3 433	10 141 483 510	6 522 164 105	1 549	5 789 823 906	3 680 633 561	94,0%	4 117 960 271	2 675 155 843	68,3%
RPO Śląskie	9 218	19 350 022 734	13 055 298 535	4 330	10 085 170 254	6 779 162 407	92,1%	6 082 369 598	4 243 440 454	57,7%
RPO Świętokrzyskie	1 947	6 066 958 312	3 539 798 193	1 144	4 500 072 276	2 700 794 966	83,7%	3 671 089 926	2 170 792 972	67,3%
RPO Warmińsko-Mazurskie	3 378	10 106 943 784	6 207 858 874	1 930	5 786 905 261	3 606 927 169	80,4%	3 969 353 113	2 405 074 290	53,6%
RPO Wielkopolskie	3 841	12 454 146 634	8 343 825 661	1 995	7 655 032 453	5 024 033 765	90,5%	5 785 043 788	3 867 186 522	69,7%
RPO Zachodniopomorskie	2 906	8 130 978 711	4 757 776 294	1 491	4 997 399 572	2 908 675 826	79,8%	3 342 673 088	2 047 145 765	56,2%
Razem Regionalne	57 881	175 571 976 120	114 103 653 691	29 963	98 930 390 403	62 908 346 335	86,9%	68 694 961 062	44 490 892 036	61,5%
RAZEM NSRO	<u>267 929</u>	<u>723 060 812 943</u>	<u>547 384 265 320</u>	<u>86 260</u>	<u>356 634 721 054</u>	<u>246 199 021 299</u>	<u>86,6%</u>	<u>215 869 112 712</u>	<u>153 060 059 862</u>	<u>53,8%</u>

*Dane dotyczące EWT przeliczono wg kursu 1 euro = 4,2667 zł

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu 1 lipca 2013 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w czerwcu 2013 r.

PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ (PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).

PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE STYCZEŃ – CZERWIEC 2013 R.

W okresie styczeń – czerwiec 2013 r. Rada Ministrów przyjęła 14 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego,
- projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących praw pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz ustawy o kontroli skarbowej,
- projekt ustawy o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, ceł i innych należności pieniężnych,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo farmaceutyczne oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o dokumentach paszportowych,
- projekt ustawy o cudzoziemcach,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ, KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU RP DO KOŃCA II POŁOWY 2013 R.

	Zmieniany/nowy akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony	21.12.2013
2.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	Uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych	01.05.2004

		wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego	
10.	Projekt ustawy o krwiodawstwie i krwiolecznictwie	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE • Dyrektywa Komisji 2005/61/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonująca dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymogów dotyczących śledzenia losów krwi oraz powiadamiania o poważnych, niepożądanych reakcjach i zdarzeniach • Dyrektywa Komisji 2005/62/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonująca dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm i specyfikacji wspólnotowych odnoszących się do systemu jakości obowiązującego w placówkach służby krwi 	08.02.2005 31.08.2006 31.08.2006
11.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego	Dyrektywa 2011/89/EU Parlamentu i Rady z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/EC, 2002/87/EC, 2006/48/EC i 2009/138/EC w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego	10.06.2013
12.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 z dnia 26 maja 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do rejestru winnic, obowiązkowych deklaracji i sporządzania informacji na potrzeby monitorowania rynku, dokumentów towarzyszących przewozowi produktów i rejestrów prowadzonych w sektorze wina	01.08.2009
13.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo atomowe oraz ustawy – Prawo geologiczne i górnicze	Dyrektywa Rady 2011/70/EURATOM z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiająca ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi	23.08.2013
14.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	05.12.2010
15.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących Zabezpieczenia Społecznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów 	01.05.2014

		zabezpieczenia społeczne	
16.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne	Uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej • dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych • dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne • dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanym przez azotany pochodzenia rolniczego 	01.05.2004
17.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji	02.01.2013
18.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)	07.01.2013
19.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o bateriach i akumulatorach	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiające na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów 	26.09.2008 01.01.2014
20.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych	Wyrok TSUE w sprawie C-271/09 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	
21.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym	Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych	31.12.2012
22.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylające dyrektywę 94/56/WE	02.12.2010
23.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady	01.05.2004

	recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw	2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji	
24.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylająca dyrektywę 93/12/EWG	31.12.2010
25.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych	Dyrektywa Rady 98/81/WE z dnia 26 października 1998 r. zmieniająca dyrektywę 90/219/EEG w sprawie zamkniętego użycia mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie	01.05.2004
26.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	Stosowanie art. 346 TFUE w związku z umowami dostaw uzbrojenia lub sprzętu wojskowego na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	01.05.2004
27.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych	Decyzja Komisji Europejskiej 2009/750/WE z dnia 6 października 2009 r. w sprawie definicji europejskiej usługi opłaty elektronicznej oraz jej elementów technicznych	10.2012
28.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa 2011/93/EU Parlamentu Europejskiego i Rady o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania i niegodziwego traktowania w celach seksualnych dzieci i pornografii dziecięcej, uchylająca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW	18.12.2013
29.	Projekt ustawy o zmianie ustawy wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej	01.04.2011
30.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EEG, dyrektywy Rady 90/496/EEG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004	13.12.2014
31.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach budowlanych oraz niektórych innych ustaw	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EEG	24.04.2011 01.07.2013

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W I POŁ. 2013 R.

Lp.	Sygnatura KE	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*	Data przyjęcia przez KSE stanowiska przygotowanego na wniosek Sejmu lub Senatu RP**
1	COM(2012) 710	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobrze żyć w granicach naszej planety”	2012-11-29	MŚ	2013-01-02	-
2	COM(2012) 721	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego	2012-12-03	MAiC	2013-01-02	-
3	COM(2012) 772	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wyposażenia morskiego i uchylająca dyrektywę 96/98/WE	2012-12-20	MTBiGM	2013-01-07	-
4	COM(2012) 729	Wniosek ZALECENIE RADY w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży	2012-12-13	MPIPS	-	2013-01-03
5	COM(2012) 782	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ustanowienia unijnego programu wspierania określonych działań w dziedzinach sprawozdawczości finansowej i badania sprawozdań finansowych na lata 2014–2020	2012-12-19	MF	2013-01-09	-

* tryb art. 7 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

** tryb art. 8 ust.1 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

6	COM(2012) 773	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące wykonywania praw Unii w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego	2012-12-18	MG	2013-01-10	-
7	COM(2012) 697	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY wprowadzająca tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie	2012-11-23	MŚ	2013-01-02	-
8	COM(2012) 788	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów	2013-01-03	MZ	2013-01-30	-
9	JOIN(2012) 039	Wspólny wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie uzgodnień dotyczących wykonania przez Unię klauzuli solidarności	2013-01-11	MSW	-	2013-01-31
10	COM(2013) 009	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa	2013-01-18	MRIRW	2013-02-05	-
11	COM(2012) 776	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym, zmiany rozporządzenia (UE) nr 996/2010 oraz uchylenia dyrektywy 2003/42/WE, rozporządzenia Komisji (WE) nr 1321/2007 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1330/2007	2013-01-11	MTBiGM	2013-02-04	-
12	COM(2012) 744	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego	2013-01-08	MS	2013-02-08	-
13	COM(2013) 015	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2173/2005 w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT	2013-01-24	MF	2013-02-11	-
14	COM(2012) 763	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 w odniesieniu do miejsca	2013-02-01	MF	-	2013-02-15

		świadczenia usług				
15	COM(2013) 044	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych	2013-02-11	MF	2013-02-28	-
16	COM(2013) 045	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu	2013-02-08	MF	2013-02-28	-
17	COM(2013) 042	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotycząca ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem za pośrednictwem prawa karnego i zastępująca decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW	2013-02-12	MS	2013-03-01	-
18	COM(2013) 031	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie bezpieczeństwa kolei (wersja przekształcona)	2013-02-05	MTBiGM	2013-03-04	-
19	COM(2013) 030	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej (wersja przekształcona)	2013-02-05	MTBiGM	2013-03-04	-
20	COM(2013) 018	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie rozmieszczania infrastruktury paliw alternatywnych	2013-01-30	MG	2013-03-01	-
21	COM(2013) 027	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 881/2004	2013-02-05	MTBiGM	2013-03-04	-
22	COM(2013) 026	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RAD uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych	2013-02-04	MTBiGM	2013-03-04	-
23	COM(2013) 020	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie przekazywania, w imieniu Unii Europejskiej, wniosków o włączenie nowych pozycji do aneksu VIII lub IX do Konwencji bazylejskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych	2013-02-15	MŚ	-	2013-03-06
24	COM(2013) 029	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady	2013-02-04	MTBiGM	2013-03-04	-

		2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych kolejowych przewozów pasażerskich oraz zarządzania infrastrukturą kolejową				
25	COM(2013) 028	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych usług kolejowego transportu pasażerskiego	2013-02-04	MTBiGM	2013-03-04	-
26	COM(2013) 071	Wniosek DYREKTYWA RADY w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych	2013-02-18	MF	2013-03-11	-
27	COM(2013) 102	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywy Rady 92/58/EWG, 92/85/EWG, 94/33/WE, 98/24/WE oraz dyrektywę 2004/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu dostosowania ich do rozporządzenia nr (WE) 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin	2013-02-27	MZ	2013-03-13	-
28	COM(2013) 040	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 912/2010 ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS	2013-02-06	MAiC	2013-03-05	-
29	COM(2013) 048	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii	2013-02-12	MAiC	2013-03-18	-
30	COM(2013) 075	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie nadzoru rynku w odniesieniu do produktów, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 1999/5/WE, 2000/9/WE, 2000/14/WE, 2001/95/WE, 2004/108/WE, 2006/42/WE, 2006/95/WE, 2007/23/WE, 2008/57/WE, 2009/48/WE, 2009/105/WE, 2009/142/WE, 2011/65/UE, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011, (WE) nr 764/2008 i (WE) nr 765/2008	2013-02-18	MG	2013-03-14	-

31	COM(2013) 106	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych	2013-02-27	MRIRW	2013-03-21	-
32	COM(2013) 078	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych, uchylające dyrektywę Rady 87/357/EWG oraz dyrektywę 2001/95/WE	2013-02-18	UOKiK	2013-03-06	-
33	COM(2013) 107	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca program wsparcia obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych	2013-02-28	MG	2013-03-19	-
34	COM(2013) 133	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną	2013-03-15	MTBiGM	2013-04-05	-
35	COM(2013) 168	Zmieniony wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przejrzystości środków regulujących ustalanie cen produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz włączanie tych produktów w zakres systemów powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego	2013-03-19	MZ	2013-04-04	-
36	COM(2013) 145	Zmiana wniosku Komisji COM(2011) 607 final/2 dotyczącego ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006	2013-03-18	MRR	2013-04-04	-
37	COM(2013) 146	Zmiana wniosku Komisji COM(2012) 496 dotyczącego ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006	2013-03-18	MRR	2013-04-04	-
38	COM(2013) 159	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY	2013-03-25	MRIRW	2013-04-08	-

		w sprawie ustalenia współczynnika korygującego do płatności bezpośrednich przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 73/2009 w odniesieniu do roku kalendarzowego 2013				
39	COM(2013) 174	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wieloletniego finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego w zakresie reagowania na zanieczyszczenia spowodowane przez statki oraz zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje naftowe i gazowe	2013-04-03	MTBiGM	2013-04-17	-
40	COM(2013) 155	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 577/98 w sprawie organizacji badania reprezentacyjnego dotyczącego siły roboczej we Wspólnocie	2013-03-27	GUS	2013-04-10	-
41	COM(2013) 187	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1215/2009 w odniesieniu do kontyngentów taryfowych na wino	2013-04-08	MG	2013-04-22	-
42	COM(2013) 185	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 827/2004 zakazujące przywozu opastuna (Thunnus obesus) pochodzącego z Boliwii, Kambodży, Gwinei Równikowej, Gruzji i Sierra Leone oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1036/2001	2013-04-08	MRIRW	2013-04-22	-
43	C(2013) 1303	ZALECENIE KOMISJI z dnia 12.3.2013 r. dotyczące usprawnienia demokratycznego i skutecznego przeprowadzania wyborów do Parlamentu Europejskiego	2013-04-05	MSZ	-	2013-04-22
44	COM(2013) 153	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zgłaszania Komisji projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii Europejskiej oraz zastępujące rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 617/2010	2013-03-20	MG	2013-04-12	-
45	COM(2013) 193	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 450/2008 ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania	2013-04-10	MF	2013-04-24	-
46	COM(2013) 130	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 261/2004 ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w	2013-03-21	MTBiGM	2013-04-26	-

		przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenie (WE) nr 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego w odniesieniu do przewozu drogą powietrzną pasażerów i ich bagażu				
47	COM(2013) 151	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu za wynagrodzeniem i bez wynagrodzenia, wolontariacie lub pracy w charakterze au pair	2013-04-04	MSW	2013-04-29	-
48	COM(2013) 192	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej i rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej	2013-04-15	MG	2013-04-29	-
49	COM(2013) 197	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające zasady ochrony zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej	2013-04-15	MSW	2013-04-30	-
50	COM(2013) 143	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca zawarcia Protokołu zmieniającego Porozumienie w sprawie zamówień rządowych	2013-04-12	UZP	-	2013-04-26
51	COM(2013) 207	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG w odniesieniu do ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności przez niektóre duże spółki oraz grupy	2013-04-22	MF	2013-05-06	-
52	COM(2013) 246	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiające	2013-04-23	MRR	2013-05-10	-

		przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006				
53	COM(2013) 195	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym	2013-04-16	MTBiGM	2013-05-14	-
54	COM(2013) 162	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych	2013-04-03	MG	2013-04-22	-
55	COM(2013) 245	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego [uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 i rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 oraz rozporządzenie Rady nr XXX/2011 w sprawie zintegrowanej polityki morskiej]	2013-04-23	MRiRW	2013-05-10	-
56	COM(2013) 161	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego	2013-04-03	MG	2013-04-22	-
57	COM(2013) 250	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 302/2009 dotyczące wieloletniego planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym	2013-05-02	MRiRW	2013-05-17	-
58	COM(2013) 109	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, traktatu WIPO o artystycznych wykonaniach audiowizualnych	2013-03-22	MKiDN	-	2013-05-16
59	COM(2013) 247	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 691/2011 w sprawie europejskich rachunków ekonomicznych środowiska	2013-05-06	GUS	2013-05-20	-
60	COM(2013) 147	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów	2013-04-04	MAiC	2013-05-22	-

		wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej				
61	COM(2013) 236	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników	2013-04-26	MPiPS	2013-05-10	-
62	COM(2013) 242	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Jordanijskiemu Królestwu Haszymidzkemu	2013-05-16	MF	2013-05-31	-
63	COM(2013) 288	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 528/2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych w odniesieniu do niektórych warunków dostępu do rynku	2013-05-17	MZ	2013-05-31	-
64	COM(2013) 230	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Indonezji, z drugiej strony	2013-05-17	MSZ	-	2013-06-04
65	COM(2013) 301	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich dotkniętych lub zagrożonych poważnymi trudnościami związanymi z ich stabilnością finansową oraz zasad umorzenia zobowiązań dla niektórych państw członkowskich	2013-05-21	MRR	2013-06-05	-
66	COM(2013) 293	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie ewentualnych strat poniesionych w związku z działaniami z zakresu finansowania wspierającymi projekty inwestycyjne poza granicami Unii	2013-05-23	MF	2013-06-06	-
67	COM(2013) 228	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli i przedsiębiorstw poprzez uproszczenie przyjmowania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012	2013-04-29	MSW	2013-06-07	-
68	COM(2013) 266	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w	2013-05-21	MF	2013-06-19	-

		sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego				
69	COM(2013) 226	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające niektóre przepisy przejściowe w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr [...] [RD] w zakresie środków i ich rozdziału w odniesieniu do roku 2014 r. i zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 i rozporządzenia (UE) nr [...] [DP], (UE) nr [...] [HZ] i (UE) nr [...] [sCMO] w zakresie ich stosowania w roku 2014	2013-04-19	MRIRW	2013-06-25	-
70	COM(2013) 342	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przekazywania i jakości statystyk związanych z procedurą dotyczącą zakłóceń równowagi makroekonomicznej	2013-06-07	GUS	2013-06-21	-
71	COM(2013) 329	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wytycznych dla transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych, uchylające decyzję nr 1336/97/WE	2013-05-31	MAiC	2013-06-21	-
72	COM(2013) 296	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające ramy w zakresie dostępu do rynku usług portowych oraz przejrzystości finansowej portów	2013-06-03	MTBiGM	2013-06-21	-
73	COM(2013) 348	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania	2013-06-12	MF	2013-06-26	-
74	COM(2013) 260	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zdrowia zwierząt	2013-05-07	MRIRW	2013-06-27	-
75	COM(2013) 267	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin	2013-05-06	MRIRW	2013-06-27	-
76	COM(2013) 262	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie produkcji i udostępniania na rynku materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin (prawo o materiale przeznaczonym do reprodukcji roślin)	2013-05-06	MRIRW	2013-06-27	-

77	COM(2013) 417	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające niektóre rozporządzenia w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej	2013-06-14	MRIRW	2013-06-28	-
78	COM(2013) 379	ZALECENIE RADY w sprawie wdrażania ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich, których walutą jest euro	2013-06-14	MF	-	2013-06-28

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W I POŁ. 2013 R.

Lp.	Sygnatura KE	Tytuł dokumentu pozalegisłacyjnego UE	Data wystąpienia Parlamentu z wnioskiem o przekazanie stanowiska	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*
1	COM(2012) 727	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Wprowadzanie młodzieży na rynek pracy	2013-01-04	MPiPS	2013-01-08
2	COM(2012) 722	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie planu działania w zakresie wzmocnienia walki z oszustwami podatkowymi i unikaniem płacenia podatków	2013-01-04	MF	2013-01-18
3	COM(2013) 076	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO: Dwadzieścia działań na rzecz bezpieczniejszych i zgodnych z obowiązującymi wymaganiami produktów dla Europy: wieloletni plan działania w zakresie nadzoru w odniesieniu do produktów w UE	2013-02-18	UOKiK	2013-03-06
4	COM(2013) 006	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW na temat wykonania przepisów UE dotyczących odpadów Dyrektywa 2006/12/WE w sprawie odpadów, dyrektywa 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych, dyrektywa 75/439/EWG w sprawie olejów odpadowych, dyrektywa 86/278/EWG w sprawie osadów ściekowych, dyrektywa 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, dyrektywa 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów oraz dyrektywa 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego w latach 2007 – 2009	2013-02-08	MŚ	2013-03-06
5	COM(2013) 166	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W kierunku pogłębionej i rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej: Koordynacja ex ante planów zasadniczych reform polityki gospodarczej	2013-03-26	MG	2013-05-07
6	COM(2012) 795	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW PLAN DZIAŁANIA NA RZECZ	2013-01-15	MG	2013-02-26

* tryb art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

		PRZEDSIĘBIORCZOŚCI DO 2020 R. Pobudzanie ducha przedsiębiorczości w Europie			
7	COM(2013) 160	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO, KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Unijna tablica wyników wymiaru sprawiedliwości: Narzędzie wspierania skutecznego wymiaru sprawiedliwości i wzrostu gospodarczego	2013-04-08	MS	2013-05-29
8	COM(2013) 165	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W kierunku pogłębionej i rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej: Wprowadzenie instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności	2013-03-26	MG	2013-04-30
9	COM(2013) 167	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Międzynarodowe porozumienie w sprawie zmiany klimatu planowane na 2015 r.: Kształtowanie międzynarodowej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu po 2020 r.	2013-04-12	MŚ	2013-06-14
10	COM(2013) 129	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: OCHRONA PASAŻERÓW W PRZYPADKU NIEWYPŁACALNOŚCI LINII LOTNICZEJ	2013-04-05	MTBiGM	2013-05-17
11	COM(2012) 742	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO Nowe europejskie podejście do niepowodzeń biznesowych i niewypłacalności	2013-01-04	MS	2013-02-18
12	JOIN(2013) 004	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Europejska polityka sąsiedztwa: działania na rzecz wzmocnienia partnerstwa	2013-04-12	MSZ	2013-05-23
13	COM(2013) 104	KOMUNIKAT KOMISJI Wyniki średniookresowej weryfikacji dodatkowości 2007-2013	2013-03-22	MF	2013-04-30
14	COM(2013) 118	SPRAWOZDANIE KOMISJI Odpowiedzi państw członkowskich na sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego za rok budżetowy 2011	2013-03-22	MF	2013-04-16
15	COM(2013) 126	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Przygotowanie do wyborów europejskich w 2014 r.: dalsze usprawnienie demokratycznego i skutecznego sposobu przeprowadzania wyborów	2013-04-05	MSZ	2013-05-13
16	COM(2012) 789	KOMUNIKAT KOMISJI w sprawie treści na jednolitym rynku cyfrowym	2013-01-04	MKiDN	2013-06-07
17	COM(2013) 169	ZIELONA KSIĘGA Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030	2013-04-10	MŚ	2013-06-20
18	COM(2013) 037	ZIELONA KSIĘGA W SPRAWIE NIEUCZLIWYCH PRAKTYK HANDLOWYCH W ŁAŃCUCHU DOSTAW PRODUKTÓW SPOŻYWCZYCH I NIESPOŻYWCZYCH MIĘDZY PRZEDSIĘBIORSTWAMI	2013-02-12	MG	2013-06-24
19	COM(2013) 114	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO W kierunku wdrożenia zharmonizowanych standardów rachunkowości sektora publicznego w państwach członkowskich: Przydatność MSRSP dla państw członkowskich	2013-03-29	MF	2013-04-26
20	COM(2013) 036	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: UTWORZENIE EUROPEJSKIEGO PLANU	2013-02-22	UOKiK	2013-06-24

		DZIAŁANIA NA RZECZ SEKTORA DETALICZNEGO			
21	COM(2013) 108	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: KOSMICZNA POLITYKA PRZEMYSŁOWA UE - UWOLNIENIE POTENCJAŁU WZROSTU GOSPODARCZEGO W SEKTORZE KOSMICZNYM	2013-03-22	MG	2013-04-02
22	COM(2013) 138	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO w sprawie stosowania dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych: Osiąganie wysokiego poziomu ochrony konsumentów - Budowanie zaufania do rynku wewnętrznego	2013-04-05	UOKiK	2013-05-10
23	COM(2013) 123	ZIELONA KSIĘGA w sprawie europejskiej strategii dotyczącej odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku	2013-03-07	MŚ	2013-05-23
24	JOIN(2013) 001	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Strategia bezpieczeństwa cybernetycznego Unii Europejskiej: otwarta, bezpieczna i chroniona cyberprzestrzeń	2013-03-01	MAiC	2013-04-29
25	JOIN(2013) 016	Wspólny wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie Rady (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii	2013-06-14	MSZ	2013-07-22
26	C(2013) 778	ZALECENIE KOMISJI z dnia 20.2.2013 r. - Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji	2013-03-15	MPiPS	2013-04-23
27	COM(2013) 017	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Czysta energia dla transportu: europejska strategia w zakresie paliw alternatywnych	2013-02-15	MG	2013-03-15
28	COM(2012) 784	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Europejska agenda cyfrowa – cyfrowe pobudzenie wzrostu w Europie	2013-01-04	MAiC	2013-02-19
29	COM(2013) 083	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020	2013-02-26	MPiPS	2013-03-28
30	COM(2013) 150	ZIELONA KSIĘGA: DŁUGOTERMINOWE FINANSOWANIE GOSPODARKI EUROPEJSKIEJ	2013-03-26	MF	2013-06-12
31	COM(2013) 144	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych	2013-03-20	MPiPS	2013-05-14
32	COM(2013) 066	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie postępów poczynionych przez Kosovo* w realizacji wymogów planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego	2013-03-01	MSZ	2013-06-24
33	COM(2013) 122	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO ORAZ KOMITETU REGIONÓW: Inteligentne regulacje – odpowiedź na potrzeby małych i średnich przedsiębiorstw	2013-03-29	MG	2013-04-29
34	COM(2013) 180	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW w sprawie przyszłości wychwytywania i	2013-04-19	MG	2013-05-28

		składowania dwutlenku węgla w Europie			
35	COM(2013) 098	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Druga tablica wyników w dziedzinie uproszczenia w odniesieniu do wieloletnich ram finansowych na lata 2014-2020	2013-03-15	MSZ	2013-04-11
36	COM(2013) 253	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Technologie i innowacje w dziedzinie energii	2013-05-28	MG	2013-07-01
37	COM(2013) 002	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Oceny Programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji	2013-02-01	MG	2013-03-01
38	COM(2013) 182	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wydatków EFRG: system wczesnego ostrzegania nr 10-11/2012	2013-04-19	MRiRW	2013-05-28
39	COM(2013) 208	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska, jakie ma być przyjęte w Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do przyjęcia określonych kodeksów i powiązanych zmian do konwencji	2013-05-28	MTBiGM	2013-06-27

.....
Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
.....